

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 93 / II Legislatura / Setè període

Dijous, 2 d'abril de 1987

**Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn**

Sessió Plenària núm. 69

Setena i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i dos minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya (Continuació.)

Article 293

Esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, del G. p. de Convergència i Unió (núm. 3, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Pont (CiU) (p. 4297).

Esmena del G. Socialista (núm. 225, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Articles 294 i 295

Article 296

Esmenes del G. Socialista (núms. 226 i 227, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Joaquim Nadal (S), juntament amb l'esmena núm. 228 (p. 4297).

Torn en contra : I. Sr. Pont (CiU) (p. 4297).

Votació de l'esmena núm. 225 : rebutjada per 12 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions (p. 4298).

Votació de l'esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu núm. 3 (CiU) : aprovada per 62 vots a favor, 12 en contra i 3 abstencions (p. 4298).

Text del Dictamen

Votació de l'article 293 : aprovat per 63 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 4298).

Text del Dictamen

Votació dels articles 294 i 295 : *aprobat per 63 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 4298).*

Votació de l'esmena núm. 226 : *rebutjada per 14 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 4298).*

Votació de l'esmena núm. 227 : *rebutjada per 13 vots a favor, 61 en contra i 2 abstencions (p. 4298).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 296 : *aprobat per 63 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció (p. 4298).*

Article 297*Text del Dictamen*

Votació : *aprobat per 64 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció (p. 4298).*

Article 298

Esmena del G. Socialista (núm. 228, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 226).

Votació de l'esmena núm. 228 : *rebutjada per 17 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions (p. 4298).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 62 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció (p. 4298).*

Article 299

Esmena del G. p. Popular (núm. 229, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P) (p. 4299).*

Torn en contra : *I. Sr. Pont (CiU) (p. 4299).*

Votació : *rebutjada per 21 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions (p. 4299).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 65 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció (p. 4299).*

Article 300

Esmena del G. p. Socialista (núm. 230, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació : *rebutjada per 17 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions (p. 4299).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 63 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció (p. 4299).*

Article 301

Esmenes del G. Socialista (núms. 231, d'addició, i 232, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 2).

Votació : *rebutjades per 21 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 4299).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 60 vots a favor, 16 en contra i 6 abstencions (p. 4299).*

Article 302

Esmenes del G. Socialista (núms. 233, de modificació, i 234, de supressió)

Debatudes abans (esmena núm. 2).

Votació : *rebutjades per 16 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions (p. 4299).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 63 vots a favor, 17 en contra i 3 abstencions (p. 4299).*

Article 303*Text del Dictamen*

Votació : *aprobat per 66 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció (p. 4299).*

Article 304

Esmena del G. Socialista (núm. 235, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació : *rebutjada per 20 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 4300).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 63 vots a favor, 17 en contra i 3 abstencions (p. 4300).*

Articles 305, 306 i 307*Text del Dictamen*

Votació : *aprovats per 68 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció (p. 4300).*

Article 308

Esmena del G. Socialista (núm. 236, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació : *rebutjada per 25 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions (p. 4300).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 69 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció (p. 4300).*

Articles 309 i 310*Text del Dictamen***Votació** : *aprobat per 69 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció (p. 4300).***Article 311***Esmena del G. Socialista (núm. 237, de supressió)**Debatuda abans (esmena núm. 2).***Votació** : *rebutjada per 19 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 4300).**Text del Dictamen***Votació** : *aprobat per 70 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció (p. 4300).***Articles 312 i 313****Disposicions Addicionals Primera i Segona***Text del Dictamen***Votació** : *aprobat per 70 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció (p. 4300).***Disposicions Transitòries****Primera***Esmena del G. Socialista (núm. 238, de supressió)**Debatuda abans (esmena núm. 2)***Votació** : *rebutjada per 29 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 4300).**Text del Dictamen***Votació de l'apartat 1** : *aprobat per 71 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció (p. 4300).***Votació de l'apartat 2** : *aprobat per 64 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció (p. 4300).***Segona***Esmena del G. p. Popular (núm. 239, d'addició)***Torn a favor** : *I. Sr. Curto (P) (p. 4300).***Torn en contra** : *I. Sr. Pont (CiU) (p. 4300).***Votació** : *rebutjada per 7 vots a favor, 66 en contra i 25 abstencions (p. 4301).**Text del Dictamen***Votació** : *aprobat per 66 vots a favor, 25 en contra i 7 abstencions (p. 4301).***Tercera i Quarta****Disposicions Finals Primera i Segona***Text del Dictamen***Votació** : *aprobat per 75 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció (p. 4301).***Exposició de Motius***Esmena del G. p. del PSUC (núm. 240, de supressió)***Torn a favor** : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4301).***Torn en contra** : *I. Sr. Pont (CiU) (p. 4301).**Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 241, d'addició)***Torn a favor** : *I. Sr. Torres (ER) (p. 4302).***Torn en contra** : *I. Sr. Pont (CiU) (p. 4302).***Votació de l'esmena núm. 240** : *rebutjada per 32 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions (p. 4302).***Votació de l'esmena núm. 241 (llevat d'una part)** : *aprobat per 77 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 4302).***Votació de l'esmena núm. 241 (una part)** : *rebutjada per 11 vots a favor, 67 en contra i 29 abstencions (p. 4303).**Text del Dictamen***Votació de l'Exposició de Motius, títols i subtítols** : *aprobat per 76 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció (p. 4303).**La sessió se suspèn a les onze del matí i quatre minuts i es reprèn a les onze i set minuts.***Votació final de la Proposició de Llei** : *aprobat per 78 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció (p. 4303).***Explicació de vot** : *I. Sr. Garriga (M) (p. 4303), I. Sr. Torres (ER) (p. 4303), I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4304), I. Sr. Curto (P) (p. 4305), I. Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 4306) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 4307).***Modificació de l'ordre del dia***El M. H. Sr. President proposa la supressió dels punts 5, 6, 7 i 10 de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 4308).***Interpel·lació al Consell Executiu sobre les mesures per a assegurar que els bancs de sang fan la prova detectora d'anticossos de la SIDA (Punt vuitè de l'ordre del dia.)****Formulació** : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 4308).***Resposta** : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4310).***Rèplica** : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 4311).***Contrarèplica** : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4312).***Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Hospital Oncològic (Punt novè de l'ordre del dia.)****Formulació** : *I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 4313).***Resposta** : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4314).*

Rèplica : *I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 4314).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4315).*

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre l'Adequació de les Lleis de Catalunya a la Normativa Comunitària (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Clotas (S) (p. 4315).*

Posició dels grups no presentants : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 4317), I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 4318) i I. Sr. Joaniquet (CiU) (p. 4319).*

Votació de l'apartat 1 : *aprovat per 96 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 4321).*

Votació de l'apartat 2, punt primer : *rebutjat per 32 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions (p. 4321).*

Votació de l'apartat 2, punt segon : *rebutjat per 26 vots a favor, 72 en contra i 2 abstencions (p. 4321).*

Votació dels apartats 3 i 4 : *rebutjats per 37 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 4321).*

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Creació d'Ocupació per a Tasques de Conservació de la Natura (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Ayguadé (S) (p. 4321).*

Posició dels grups no presentants : *I. Sr. Torres (ER) (p. 4323), I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 4323), I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 4323) i I. Sr. Castellnou (CiU) (p. 4324).*

Votació de l'apartat 1 : *rebutjat per 29 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 4324).*

Votació de l'apartat 2 : *rebutjat per 39 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 4325).*

Votació de l'apartat 3 : *rebutjat per 24 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 4325).*

Votació de l'apartat 4 : *rebutjat per 33 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 4325).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de les Recomanacions de l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat Corresponent al 1984 (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Santiburcio (S) (p. 4325).*

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Torres (ER) (p. 4326).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Curto (P) (p. 4326) i I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 4326).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Santiburcio (S) (p. 4327).*

Votació : *rebutjada per 33 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 4327).*

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política d'Endeutament amb el Nou Sistema de Finançament Autòmic (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Santiburcio (S) (p. 4328).*

Esmena del G. p. Popular (núm. 1, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Pujol i Folcra (P) (p. 4328).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Torres (ER) (p. 4329), I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 4329) i I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4330).*

L'I. Sr. Pujol i Folcra (P) anuncia la retirada de l'esmena núm. 1 (p. 4331).

Votació : *aprovada per unanimitat (p. 4331).*

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Millora dels Accessos Viaris Bàsics al Pirineu (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Aleu (S) (p. 4332).*

Posició dels grups no presentants : *I. Sr. Torres (ER) (p. 4332), I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 4333), I. Sr. Veray (P) (p. 4333), I. Sr. Moliner (CiU) (p. 4333).*

Votació : *rebutjada per 30 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 4334).*

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre les Reivindicacions dels Estudiants d'Ensenyament Mitjà (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sra. Vintró (PSUC) (p. 4334).*

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Jané (CiU) (p. 4335).*

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 1, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 4336).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Curto (P) (p. 4336), I. Sra. Mata (S) (p. 4336).*

Posició del Grup presentant : *I. Sra. Vintró (PSUC) (p. 4337).*

Votació : *rebutjada per 28 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció (p. 4337).*

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Legalitat per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves Empreses Filials (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 4338).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 4339), I. Sra. Vintró (PSUC) (p. 4339), I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 4340) i I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 4341).*

Votació dels apartats 1 i 2 : *rebutjats per 25 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions (p. 4342).*

Votació de l'apartat 3 : *rebutjat per 29 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 4342).*

Preguntes (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les condicions sanitàries exigides per a les donacions de sang

Formulació : *I. Sra. Ferran (S) (p. 4342).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4343).*

Repregunta : *I. Sra. Ferran (S) (p. 4343).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4344).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els Estatuts del Col·legi Oficial d'Ajudants Tècnics Sanitaris i Diplomats en Infermeria de Barcelona

Formulació : *I. Sr. Casares (S) (p. 4344).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 4345).*

Repregunta : *I. Sr. Casares (S) (p. 4346).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 4346).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i vuit minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Es reprèn la sessió.

Correspon la defensa de l'esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, esmena número 3 a l'apartat tercer de l'article 293. Esmena presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT : Gràcies, senyor President. El nostre Grup ha presentat aquesta esmena de modificació atenent les consideracions del Consell Consultiu i determinant que són les regles bàsiques dels programes mínims i la titulació continguda en la normativa bàsica de l'Estat, el que ha de servir per determinar els processos de selecció. Nosaltres incloem a l'esmena que presentem, també, la referència als diplomes que pugui concedir l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, perquè així queda reconegut a l'article corresponent, el 100.2, de la Llei de Bases, i entenem que és important que aquesta escola nostra —l'escola que fa la Llei de funcionament, que fa pocs dies que nosaltres hem aprovat—, és important que aquesta Escola d'Administració Pública de Catalunya sigui reconeguda en aquesta Llei.

Per tots aquests motius, senyor President, demanem a la Cambra que vulgui aprovar aquesta esmena de modificació.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra? (Pausa.) No hi ha torn en contra.

Avançaríem —i aquesta Presidència aconsellaria— la defensa, si no hi ha inconvenient, de les esmenes corresponents a l'article 296, que és l'esmena 226, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar aquesta esmena, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per defensar conjuntament les esme-

nes 226, 227 i 228.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. JOAQUIM NADAL : Ahir, el senyor Pont ens deia que aquesta Llei, en algun punt, tenia un sentit didàctic. I aquestes esmenes, que són de qüestions aparentment menors, també volem que tinguin un sentit didàctic.

A nosaltres ens sembla ridícul —com tantes altres coses en aquesta Llei—, improcedent, innecessari, que interfereix l'autonomia municipal, arribar a precisar que els mèrits valen només una tercera part de la valoració total que es pugui fer en un concurs. A nosaltres ens sembla que això ho pot decidir perfectament —perfectament— cada corporació municipal o cada ens local, sense necessitat que un article d'aquesta Llei acabi precisant fins en aquest punt.

I, el que ja ens sembla —corresponent a l'esmena 228— una cosa d'un desbarament excepcional, l'apartat 3, quan diu : «En el cas de màxima urgència, el nomenament del funcionari o la contractació de personal, s'han de publicar en el butlletí oficial de la província i en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, i se n'ha de donar coneixement al Ple en la primera sessió que tingui.

Bé, primer : mai un nomenament —un nomenament, no la convocatòria de la plaça, un nomenament— no s'ha hagut de publicar enlloc, excepte el dels funcionaris de carrera; mai un nomenament d'un arquitecte municipal, excepte l'acord de la Comissió de Govern, no s'ha hagut de publicar ni en el butlletí oficial de la província ni en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Però fixin-se bé vostès en el disbarat que ens proposen d'aprovar. Diu : «En el cas de màxima urgència, el nomenament s'haurà de publicar en el butlletí oficial de la província i en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i després ja se'n donarà compte al Ple». Que no saben, senyores i senyors diputats, que ara per ara, i amb alguna excepció, però ara per ara encara és més fàcil convocar un ple d'un ajuntament que publicar un anunci al *Diari Oficial de la Generalitat*?

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT : Senyor President, senyores i senyors diputats, per fer un torn en contra de les esmenes 226, 227 i 228, del Grup Socialista.

L'esmena 226. Es tracta de limitar la importància dels mèrits a l'hora de judicar un concurs. Nosaltres creiem que una terce-

ra part de la puntuació assignada als mèrits, fets per concurs, és suficient, i que dues terceres parts de la puntuació s'han de fer per oposició.

Ens sembla que aquesta limitació en els mèrits és una garantia per a una bona decisió a l'hora d'escollir el candidat. És un joc d'equilibri entre concurs, mèrits per un costat, i oposició per un altre.

Esmena número 227, del Grup Socialista. En aquest cas, es pretén de suprimir que el concurs no sigui eliminatori. Nosaltres creiem que és bo que es mantingui el text que s'ha proposat, i que el concurs no pugui ser mai eliminatori per a un candidat.

La darrera esmena del Grup Socialista és la 228.

Certament, nosaltres no trobem pas correcta l'argumentació que ens fa el senyor Nadal en aquesta esmena.

Nosaltres únicament pretenem una cosa : donar llibertat a l'ajuntament perquè, en un cas de màxima urgència, pugui contractar una persona; l'única cosa que volem és assegurar la publicitat d'aquesta contractació. No hi ha res més, cap més voluntat, en aquest article 298 : en cas de màxima urgència, l'ajuntament pot contractar aquella persona, però, donem-ne compte al Ple, en primer lloc —això segurament que serà més ràpid—, però després donem-ne compte també, assegurem la publicitat a tothom, per la via del butlletí oficial de la província i del *Diari Oficial de la Generalitat*. Cap més condició : l'ajuntament pot tenir el seu funcionari, pot funcionar, però assegurem la publicitat; fugim de tota possible ombra d'una contractació feta per màxima urgència i que després no fos coneguda; cap més motiu que incloure aquests apartats, que assegurar la publicitat de les actuacions de tots els ajuntaments de Catalunya.

Per tant, he d'acabar la meua intervenció dient que de ridículs, d'improcedents, d'innecessaris, aquests tres temes que hem tractat, en absolut. Són temes que han de quedar legislats, que són importants, que afecten la contractació de personal i —com saben tots els senyors diputats i les senyores diputades— són temes molt delicats. Prescindim de tota ombra dubtosa en aquests temes i assegurem sempre, per un costat la màxima publicitat, per l'altre no impedim que per a un concurs es pugui presentar un candidat, i per l'altre fem un equilibri just entre mèrits per concurs i mèrits que es facin a l'oposició.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, ens oposarem a aquestes tres esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Ara passarem a votació, en primer lloc, les esmenes corresponents a l'article 293.

La primera esmena que cal sotmetre a la consideració dels il·lustres senyors diputats és l'esmena 225 corresponent al Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 225 ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Correspon ara l'esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, presentada pel Grup de Convergència i Unió a l'apartat tercer, esmena número 3.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 62 vots a favor, 12 en contra i 2 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 293.

Vots a favor del text del Dictamen, es posin drets, si us plau.

Vots en contra, es posin drets, si us plau.

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 293 ha estat aprovat per 63 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Correspondria ara votar el text del Dictamen dels articles 294 i 295, que aquesta Presidència sotmet a la consideració dels senyors diputats.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent als articles 294 i 295 ha estat aprovat per 63 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Esmenes corresponents a l'article 296. Esmena 226, del Grup parlamentari Socialista, i esmena 227, del mateix Grup, que, si no hi ha inconvenient, votariem separatament, se'ns indica.

226. Esmena 226. Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Esmena 227.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 227 ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 61 en contra i 2 abstencions.

Text del Dictamen corresponent a l'article 296.

Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent a l'article 296 ha estat aprovat per 63 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

Correspon la votació del text del Dictamen de l'article 297.

Vots a favor d'aquest text, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen per a aquest article 297 ha estat aprovat per 64 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

Votació de l'esmena 228 corresponent a l'article 298, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 228 ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 298.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent a l'article 298 ha estat

aprovat per 62 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

Ens correspon ara la defensa de l'esmena 229, del Grup parlamentari del Grup Popular. Per defensar aquesta esmena té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Quan hi ha la sospita o el temor que addicions com esta no puguin prosperar tinc la sensació que hi ha un article únic en esta Llei. Article únic : tots aquells grups que presenten esmenes seran castigats severament.

Molt bé, esta esmena fa referència als membres del tribunal per al nomenament de funcionaris i contractació de personal.

Lo Grup Popular deixem constància que, independentment de l'assignació dels membres del tribunal, que ens sembla correcta, lo secretari de la corporació o funcionari delegat té caràcter de fix o titular, d'acord amb el Decret d'abril de 1982.

I, a més, volem recordar que la Llei de Bases de Règim Local, a l'article 92.3, reserva, de manera expressa, dues funcions fonamentals als secretaris, primerament donar fe pública i, en segon terme, donar assessorament legal preceptiu.

En estos criteris volem recordar també que el secretari de la corporació és membre nat i forma part de la mateixa corporació en una responsabilitat inherent al seu propi càrrec, vetllar per la puresa i per la imparcialitat dels actes de l'administració, exclusiva que correspon als secretaris, però també al personal subjecte a l'estatut funcional.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT : Sí, senyor President. El nostre Grup lamenta no poder-li acceptar aquesta esmena al Grup Popular; pot estar segur el senyor Curto que el nostre Grup ha fet un esforç per veure totes aquelles esmenes que, sense haver de variar el sentit que tenia la Llei, podien ser acceptades. Ha fet un esforç, és a dir, el va fer al llarg de la Ponència, l'ha fet en Comissió i l'ha fet en aquest mateix Ple.

Entrem, concretament, a l'esmena 229, del Grup Popular. Se'ns demana que sigui el secretari de la corporació o funcionari en qui delegui que també participi en aquests tribunals dels òrgans que han de decidir els concursos que es facin de personal.

Nosaltres creiem que, en aquest cas, no és necessari. La presència del secretari de la corporació, en moltes comissions, és important sobretot, i a part de les seves capacitats i la seva preparació, perquè representa l'assessorament legal que ha de fer en aquells temes que es tractin.

En aquest cas, concretament en aquests tribunals, voldria recordar al senyor Curto que aquests tribunals estan formats en un terç integrat per membres o funcionaris de la mateixa corporació, un altre terç és integrat per personal tècnic i un altre terç és integrat per representants de l'Escola d'Administració Pública. Vull dir-li que totes aquestes persones són altament qualificades per a aquesta feina que han de fer, i encara que si en algun moment poden necessitar algun assessorament, sens dubte, el demanaran al secretari, hem de pressuposar que tots estan molt capacitats per portar aquesta tasca que se'ls encomana endavant. I, per tant, no creiem necessari d'incloure una nova tasca, que obligaria el secretari a una major presència i que, potser, podria destorbar-lo d'alguna manera en les seves importants tasques a la corporació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre Diputat.

Passem a la votació d'aquesta esmena 229.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 299.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra, es posin drets, si us plau.

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 299 ha estat aprovat per 65 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Esmena 230, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 300. Es posin drets.

Vots en contra, es posin drets, si us plau.

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 300 ha estat aprovat per 63 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Esmenes 231 i 232, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor d'aquestes dues esmenes, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 21 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de l'article 301.

Diputats que estiguin a favor d'aquest text, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 301 ha estat aprovat per 60 vots a favor, 16 en contra i 6 abstencions.

Esmenes corresponents a l'article 302, esmenes 233 i 234, que podríem votar conjuntament.

Vots a favor d'aquestes dues esmenes, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 302.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 302 ha estat aprovat per 63 vots a favor, 17 en contra i 3 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 303.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 303 ha estat aprovat per 66 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Esmena 235, del Grup parlamentari Socialista, corresponent a l'article 304.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen del mateix article l'article 304.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article 304 ha estat aprovat per 63 vots a favor, 17 en contra i 3 abstencions.

Correspon votar ara els articles 305, 306 i 307.

Diputats que estiguin a favor d'aquests tres articles, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen d'aquests tres articles 305, 306 i 307 ha estat aprovat per 68 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

Article 308, esmena 236, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra, es posin drets, si us plau.

Abstencions?

L'esmena 236 ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.

Text del Dictamen de l'article 308.

Es posin drets els diputats que estiguin a favor d'aquest text.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 308 ha estat aprovat per 69 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.

Correspon votar els articles 309 i 310.

Vots a favor d'aquests articles del text del Dictamen, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen dels articles 309 i 310 ha estat aprovat per 69 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

Correspon ara l'esmena 237, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra, es posin drets.

Abstencions?

Aquesta esmena 237 ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Text del Dictamen de l'article 311.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent a l'article 311 ha estat aprovat per 70 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.

Correspon ara votar els articles 312, 313 i la Disposició Addicional Primera i Segona.

Diputats que estiguin a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles 312, 313, Disposició Addicional Primera i Disposició Addicional Segona han estat aprovats per 70 vots a favor,

22 en contra i cap abstenció.

Disposició Transitòria Primera, esmena 238, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra, es posin drets, si us plau.

Abstencions?

Aquesta esmena 238 ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Correspon el text del Dictamen separatament, el punt primer i el punt segon. El punt primer de la Disposició Transitòria Primera.

Vots a favor del punt primer?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent a la Disposició Transitòria Primera ha estat aprovat per 71 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció.

Punt segon d'aquesta Disposició Transitòria Primera.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent a la Disposició Transitòria Primera, punt segon, ha estat aprovat per 64 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la defensa de l'esmena 239, del Grup parlamentari Popular. Per fer-ho té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, esta esmena deriva de la petició escrita que alguna entitat local —Valldoreix en va ser una— ha dirigit als membres de la Ponència i que el Grup Popular entenem de justícia recollir al text de la Llei, per mitjà del següent redactat : «En qualsevol cas, continuaran subsistents aquelles entitats locals menors que en altre temps foren municipis independents, sempre que comptin amb més de 2.500 habitants i ultrapassin els 8 km² d'extensió. Quan el seu àmbit d'autonomia superi el mínim assenyalat a l'article 71.2 d'aquesta Llei, els seran respectades totes les competències que actualment estan exercint, sense perjudici de llur possible ampliació. »

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT : Senyor President, senyores i senyors diputats, hem estudiat també atentament aquesta esmena que presenta el Grup Popular i comprenem els motius concrets que els impulsen a portar aquesta esmena aquí, que és el cas, per exemple —que ho ha citat explícitament el Diputat—, de l'entitat menor de Valldoreix. El que succeeix és que estem fent una llei, i aquesta llei ha de servir, doncs, per a la generalitat de les actuals entitats locals menors, que són més de seixanta a Catalunya i que totes tenen les seves especificitats.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Aleshores, nosaltres creiem que aquestes concrecions que vol fer el Grup Popular a la Llei no són adequades, i que és millor de mantenir el text inicial que es proposa en la Disposició Transitòria, que és de facultar el Govern perquè en el termini d'un any pugui decidir la subsistència de les entitats terri-

torials descentralitzades, evidentment no per criteris subjectius, sinó per criteris objectius, que són els definits en l'article 79. O sigui, en funció de les competències que cadascuna d'aquestes entitats hagi assolit, en concordança amb la llei.

Nosaltres, ho repeteixo, compartint la preocupació en algun tema concret, que pot funcionar adequadament i amb competències, doncs, importants, creiem que és millor que la Llei ha de generalitzar a les més de seixanta entitats locals menors existents a Catalunya, i estem d'acord a mantenir aquesta delegació al Govern perquè en el termini d'un any, i d'acord amb els criteris establerts en la Llei, decideixi sobre la seva continuïtat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Anem ara, doncs, a la votació.

Els qui siguin favorables a l'esmena 239, del Grup Popular, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 66 en contra i 25 abstencions.

Anem ara al text del Dictamen per a aquesta Disposició Transitòria Segona.

Els qui siguin a favor d'aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta Disposició Transitòria Segona ha estat aprovat per 66 vots a favor, 25 en contra i 7 abstencions.

Som ara a l'Exposició de Motius. A aquesta Exposició de Motius hi ha una esmena, número 240, del Partit Socialista Unificat de Catalunya... *(Pausa.)*

Bé, perdó; hem de votar ara encara el text del Dictamen per les Disposicions Transitòries Tercera i Quarta i Finals Primera i Segona. Podem votar-les conjuntament? *(Pausa.)* Bé, doncs, anem a votar ara conjuntament les Disposicions Transitòries Tercera i Quarta i Finals Primera i Segona, segons el text del Dictamen.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes Disposicions Transitòries Tercera i Quarta i Finals Primera i Segona, segons el text del Dictamen, han estat aprovades per 75 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció.

Ara som a l'Exposició de Motius. Hi ha una esmena, la 240, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. El que demana el nostre Grup parlamentari és la supressió de l'Exposició de Motius.

L'argumentació? Bàsicament la mateixa que fèiem servir en la Llei de Comarques; és a dir, hem fet un repàs d'aquesta Exposició de Motius després d'haver vist tota la Llei, i haver analitzat i decidit quin fóra el nostre vot en cadascun dels articles.

La Llei diu coses tan paradoxals com que «aprofundeix en el procés de potenciació de la institució municipal»; en tot cas, el que no diu és en quin sentit hi aprofundeix, en la institució municipal, com no sigui, efectivament, per recargar-la en

alguns pous. La Llei diu : «S'ha dit que el nombre de municipis de Catalunya és excessiu i comporta una fragmentació, que és una de les causes de la crisi municipal...», etcètera, i després la Llei no fa res per resoldre aquesta fragmentació, aquesta crisi municipal.

L'Exposició de Motius diu : «Fins al moment present, a l'Estat espanyol els textos legals no han afrontat aquest problema». Doncs, molt bé; amb la Llei bàsica que vostès van pactar, per què no aprofitaven per afrontar aquest problema en els textos legals de l'Estat espanyol? Diu : «Per aquest motiu, era del tot necessari que el Parlament hi prengués posició, cercant les fórmules adients per superar les deficiències actuals». Si em poden explicar en el torn en contra com ho fan amb aquesta Llei, els quedariem profundament agraïts, perquè després de tres dies de debats no hem estat capaços d'endevinar-ho, i els asseguro que hem seguit el debat amb atenció. Diu : «però sense caure en l'error d'adoptar mesures dràstiques, que ben segur que originarien problemes greus d'ordre polític i social». És a dir, jo he fet la Llei de l'Estat espanyol i allà no ho hem afrontat; ara, ho afrontarem aquí, però per no crear aquests problemes, aquests greus problemes d'ordre polític i social, que nosaltres no arribem a endevinar de quin tipus, ni de quin caire, ni de quina forma, ni en quin grau podrien arribar-se a produir, doncs, tampoc prenem cap mesura; ja s'ho faran, deixem que els ajuntaments, en definitiva, s'ho facin, però, això sí, tutelats per l'òrgan de Govern de Catalunya.

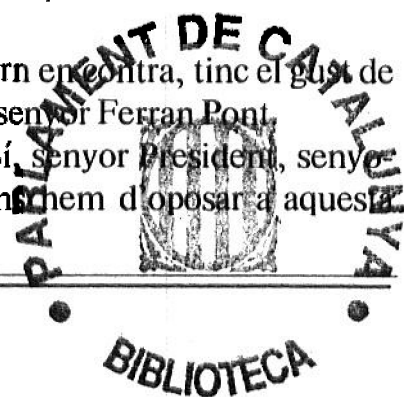
«La Llei potencia també la participació dels mateixos municipis i dels veïns en els procediments d'alteració de termes. Redueix la discrecionalitat de l'Administració de la Generalitat per a la resolució dels expedients», som-hi, «i estableix la necessària intervenció del Parlament en els casos que hi formulin oposició.» Aquesta segurament és una de les poques afirmacions que tenen, diguem-ne, alguna cosa a veure entre l'Exposició de Motius i el text; això és veritat, hi ha un article que diu que quan un ajuntament s'hi oposi, el tema vindrà aquí, al Parlament de Catalunya.

I, finalment, l'última perla diu : «El tradicional esquema pre-constitucional fonamentat en la fiscalització i la tutela ha de ser substituït per un de nou...», i, aquí, mentalment, un diu : de més fiscalització i de més tutela?, i vostès diuen : no, «que adopti com a criteris ordinaris de relació el de coordinació i el de cooperació interadministratives». És a dir, li han canviat el nom, el contingut de la coordinació i cooperació interadministratives que vostès dibuixen en aquesta Llei incrementa, al nostre parer, la fiscalització i la tutela d'aquell vell esquema pre-constitucional.

Per aquestes raons, senyor President, senyores i senyors diputats, i per d'altres que estan contingudes en l'Exposició de Motius, és pel que el nostre Grup considera que fóra millor no col·locar-ne cap, i deixar que els diferents ajuntaments i els ciutadans de Catalunya es fessin la idea de què volem fer amb aquesta Llei, de la lectura atenta del seu articulat, que segurament els donaria la mesura molt més exacta del que dibuixa aquesta Exposició de Motius, i, això sí, radicalment contrària a allò que diu.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT *(de l'escó estant)* : Sí, senyor President, senyores i senyors diputats; nosaltres ens hem d'oposar a aquesta

interpretació que fa el senyor Maties Vives.

Nosaltres creiem que hi ha una molt bona coherència entre l'Exposició de Motius i la part dispositiva d'aquesta Llei.

Concretament, ell ha esmentat el tema de la gran fragmentació de municipis que existeix a Catalunya; això és un problema cert : 945 municipis a Catalunya són molts, i aquesta Llei no afronta una resolució dràstica d'aquest tema, que, com es deia, podia provocar molts problemes, sinó que obre uns camins per poder anar a una reducció gradual d'aquest nombre de municipis. Voldria també recordar al senyor Maties Vives que el camí de reforma indirecta del tema municipal es va afrontar, sobretot, per la via de la comarcalització.

En el cas, per això, concret d'aquesta Llei, i una vegada més i darrera, perquè és l'última o la penúltima esmena aquesta que queda, el tema de la Llei de Bases. Nosaltres, la Llei de Bases, la vam votar a Madrid, hi vam participar. Ara, que se'ns digui que la vam fer, doncs, tampoc la vam fer nosaltres; som corresponsables, i així ho acceptem. Vam pactar, i pactar vol dir, en algunes coses, acceptar-les, que no ens agradarien del tot, i en altres coses segurament que altres grups van acceptar les nostres propostes, però nosaltres —i el senyor Maties Vives ho coneix perfectament— no estem en condicions, el nostre Grup homòleg de Minoria Catalana, de fer una Llei al seu gust a Madrid.

El senyor Maties Vives diu que ell no considera que es redueixi la discrecionalitat de l'Administració. I tant!, quan totes les entitats que proposen una modificació de termes municipals hi estan d'acord, el Govern de la Generalitat ho ha d'acceptar forçosament; això és una reducció important de discrecionalitat.

Després, un darrer tema, que també, dos dels únics temes pràcticament que ha tractat el senyor Maties Vives per justificar aquesta falta de coherència que ell diu entre l'Exposició de Motius i la Llei, és el tema de les tuteles. Aleshores, recordo molt bé la discussió d'ahir : gran estripada de vestimentes en aquest Parlament, perquè posem una tutela per una venda d'immobles que superi el 25% del pressupost d'una corporació; gran estripada de vestimentes. En el meu municipi el pressupost és del voltant de 5.000 milions de pessetes, vol dir que sí, hem posat una tutela : quan l'Ajuntament de Terrassa es vulgui vendre immobles per més de 1.250 milions de pessetes; em sembla que és molt justificat, i si féssim els números en cada municipi, cada un dels diputats d'aquí comprendrien que aquestes tuteles que han quedat aquí són mínimes i que tota la Llei respira coordinació i cooperació, i voluntarietat entre les disposicions de l'Administració de la Generalitat i les dels ajuntaments. És cert, i també cal reconèixer-ho, que en aquest Parlament és lògic que els grups de l'oposició ens critiquin aquelles poques tuteles que la Llei ha mantingut, i no esperem pas que se'ns felicitin per les moltes i moltes tècniques de cooperació i de coordinació.

En resum, perquè estem convençuts que en la seva gran majoria, en la seva totalitat, aquesta Exposició de Motius és coherent amb el text, nosaltres no votarem l'esmena del PSUC.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Tenim ara encara una altra esmena a l'Exposició de Motius, és la 241, de la qual és titular el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES (*de l'escó estant*) : Gràcies, senyor President. Bé, aquesta darrera esmena jo la qualificaria d'esmena de la sinceritat.

Malgrat els esforços lloables que s'han fet en aquesta Cambra per donar un cert relleu a la Llei que estem acabant de votar, no podem deixar de reconèixer que en la seva major part és reproducció de la Llei de Bases estatal.

El nostre Grup creu que no ens hem d'enganyar ni hem d'enganyar a ningú sobre l'abast real de les nostres competències, i el nostre Grup creu que aquesta confessió —humil, però sincera—, situada en l'Exposició de Motius, demostraria que som perfectament conscients d'aquestes limitacions, i és per això que proposem, senzillament, de modificar el segon paràgraf de l'Exposició de Motius, en el sentit de reconèixer que la present Llei, en la seva major part, reproduïx, per raons de coherència interna del text, la normativa bàsica de la Llei de Bases de Règim Local de l'Estat. I, després, continua respectant totalment l'Exposició de Motius, sobre la qual nosaltres no emetem un judici impregnat de tanta crítica com la que ha fet el meu company i col·lega Maties Vives.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pont.

El Sr. PONT (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President; nosaltres compartim parcialment la motivació del Grup d'Esquerra Republicana sobre aquest tema. Ara, aquesta Llei, que reproduïx en alguns aspectes la Llei de Bases, fa moltes més coses : és aprofitar totes aquelles escletxes que la Llei de Bases ens ha deixat per poder legislar des d'aquest Parlament de Catalunya.

Nosaltres, amb la integritat d'aquesta esmena d'Esquerra Republicana, no hi podem estar d'acord en la seva major part. Només voldria recordar, per exemple, que la Llei de Bases té 120 articles, aquesta en té 311; que hi ha molts temes que la Llei de Bases no tracta gens i que nosaltres hem desenvolupat —tota la qüestió de la regulació de municipis especials, per exemple, i altres qüestions. Ara bé, com que en el fons estem d'acord amb l'esperit que es vol dir aquí, en aquesta esmena d'Esquerra Republicana, nosaltres demanàriem que en el moment de ser sotmesa a votació, fos sotmesa a votació tota l'esmena, en una primera votació, i en una segona esmena la primera frase que apareix entre cometes, o sigui : «en la seva major part»... a la primera línia; aquesta frase «en la seva major part», fos objecte d'una segona votació.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, a posar a votació aquestes esmenes.

La primera, la 240, la del Partit Socialista Unificat de Catalunya, és la que ara anem a votar.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Ara anem a la votació de l'esmena 241, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Els qui siguin favorables...

Anem a votar aquesta esmena amb l'exclusió de la frase «en

la seva major part».

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena aquesta, amb l'exclusió de la frase que hem dit, ha quedat aprovada per 77 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

I ara hem de posar a votació la frase exclosa.

Els qui siguin favorables a aquesta frase, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta frase ha estat votada en contra per 11 vots a favor, 67 en contra i 29 abstencions.

Ara correspon votar el text del Dictamen per a l'Exposició de Motius. Si els sembla bé, votariem conjuntament, també, el Títol i els subtítols.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest text descrit abans, és aprovat per 76 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció.

Ara fem una suspensió d'un minut per, després, donar lloc a la votació final.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les onze del matí i quatre minuts i es reprèn a les onze i set minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Havent arribat el moment que, segons havia anunciat la Presidència, s'hauria de procedir a la votació de la Proposició de Llei de Règim Local, es recorda que, d'acord amb l'article 109.1 del Reglament, l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text.

Els il·lustres membres de la Cambra que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmentada Proposició de Llei resta aprovada per 78 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció.

La majoria absoluta, doncs, ha estat obtinguda.

Ara és l'hora de fer l'explicació de vot, i aquesta Presidència està a disposició dels senyors diputats per fer aquesta explicació... Senyor Garriga, té la paraula.

El Sr. GARRIGA : Senyor President, senyores i senyors diputats, d'una manera molt resumida vull expressar la meua opinió, que penso que amb aquesta votació es pot dir que «ja hem fet el cim». Amb aquesta Llei Municipal i de Règim Local que acabem d'aprovar, hem fet, doncs, el cim d'un mandat estatutari, ja que aquesta Llei aprofundeix en l'autonomia municipal, dins del marc de la Carta Europea de l'Autonomia Local, i enllaça amb la Llei Municipal de Catalunya de l'any 33.

Un cop més, es posa de manifest la voluntat dels catalans de construir un entramat organitzatiu i coherent de la Catalunya que varen somiar en aconseguir el nostre Estatut.

El tema de la divisió comarcal, per començar, i el de la Llei

que hem aprovat, per acabar, marca, em penso, una fita important en la història de Catalunya i, evidentment, en la d'aquest Parlament.

El sentit del vot del Grup Mixt, que ha votat en tot moment el Dictamen sotmès aquí per la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local del nostre Parlament, ens ha fet retirar les esmenes presentades pel Grup Mixt, després d'escoltades les explicacions fetes pels representants de Convergència i Unió, i del Grup Socialista en el torn de defensa de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu, que a nosaltres no ens va semblar que significués cap alternativa i per això hi vam votar en contra.

Només em queda esperar que, en acabar de debatre aquestes quatre importants Proposicions de Llei, ens fem el propòsit col·lectiu, amb el compromís o el repte, de fer que Catalunya continuï el seu camí de progrés i amb l'esperit convivencial que fins ara ha caracteritzat tots els diputats d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula ara l'Il·lustre Diputat senyor Torres, per parlar en nom del seu Grup.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors diputats, el debat que s'ha acabat fa uns moments ha confirmat, en certa manera, el diagnòstic que fèiem abans-d'ahir, en el debat de totalitat.

Es tracta, en efecte, d'una llei que ens és imposada, en un percentatge important, pel seu contingut, i que, per aquest motiu, està desproveïda d'aquells elements que l'haurien fet més atractiva als nostres ulls.

Si comparem el temps que hem passat discutint les tres lleis anteriors, amb un articulat molt reduït, i el que hem passat per debatre els tres-cents articles i escaig de la Llei de Règim Local, haurem tingut una altra prova de les escasses possibilitats que ens ha deixat la voracitat competencial estatal —emprant un terme utilitzat pel Diputat senyor Siurana—, però en un sentit diametralment oposat. Malgrat tot, crec que haurem fet una tasca positiva, perquè haurem confrontat, sense excessives tensions, els nostres punts de vista respectius sobre problemes que poden tenir una innegable importància.

El nostre Grup ha defensat un conjunt d'esmenes amb el propòsit de millorar alguns aspectes concrets de la Llei; algunes han estat acceptades, altres no, cosa perfectament normal en un règim democràtic.

Hem mantingut una actitud oberta en relació amb les esmenes presentades pels altres grups, i ens ha complagut poder votar a favor d'aquelles que podien contribuir a millorar uns textos poc engrescadors. Llàstima que la defensa globalitzada i forçosament superficial de més d'un centenar d'esmenes del Partit Socialista no ens hagi permès de comprendre millor el sentit i l'abast de cada una de les propostes.

I hem votat a favor del conjunt de la Llei perquè es tracta, malgrat tot, d'un compendi normatiu relativament ben estructurat, d'un manual pràctic, escrit en català, que serà útil i de fàcil maneig per a aquells que se n'hauran de servir.

I, per acabar, si se'm permet, dues reflexions : la primera, per lamentar profundament el clima de tibantor i d'enfrontament que s'ha produït en alguns moments d'aquesta sessió històrica; tibantor i enfrontament que ha permès que es pronunciessin paraules i conceptes despectius per al Parlament i per a la seva indiscutible representativitat democràtica.

I la segona reflexió, feta amb els deguts respectes a l'home i a la institució que representa, és per lamentar que en aquest debat històric sobre el conjunt de les quatre Proposicions de Llei no s'hagi fet escoltar, en cap moment, la veu del President de Catalunya. Sentim molt haver de manifestar el nostre desacord amb una conducta que ha consistit a comentar en públic i a través dels mitjans de comunicació aquest bloc legislatiu importantíssim, i que ací, al Parlament, seu de la sobirania catalana, no hem tingut dret ni a una sola paraula de la més alta magistratura del nostre país.

Passant per damunt d'interpretacions estrictament reglamentàries o reglamentistes, creiem sincerament que hauria estat bo escoltar les reflexions de l'autoritat que institucionalment ens representa tots sobre un *corpus* legislatiu que és molt més que una simple juxtaposició de quatre Proposicions de Llei. I això ho diem nosaltres, que hem procurat practicar sempre una política d'Estat per damunt dels interessos de partit. Sigui com sigui, *alea iacta est*, com deien els antics.

Fins ara hem fet el més fàcil : escriure, articular i votar un projecte de futur. I ara ens toca el més difícil : convertir aquest projecte en una realitat profitosa per al nostre poble, i poden estar segurs, senyories, que per Esquerra Republicana de Catalunya no es perdrà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari en el posicionament d'aquesta Llei Municipal i de Govern Local en el debat de totalitat deia que començàvem a discutir una llei que venia marcada per un terreny de joc petit, per un terreny de joc que donava poc marge al lluitament, que donava poc marge a la capacitat de legislar sobre un tema.

Ara, un cop aprovada la Llei, no només el terreny de joc és més petit, sinó que la majoria ha convertit la hipotètica partida a jugar sobre aquest terreny de joc en allò que al pati del col·legi, senyor Ramon Camp, en deïem un «atac-i-gol», és a dir, tots contra una mateixa porteria, amb l'agreujant que, a més a més, en aquesta Llei són vostès qui paguen l'àrbitre.

La Llei de Bases del Règim Local constituïa una agressió, constitueix una agressió, des del nostre punt de vista, a dues concepcions autonòmiques clares per al futur d'aquest país : l'autonomia de Catalunya com a nació, l'autonomia municipal en la seva més àmplia accepció en el conjunt de l'Estat. Doncs, bé, la Llei que hem aprovat no ha fet sinó reblar aquesta agressió, aquest «atac-i-gol», aquest jugar amb avantatge cap a una d'aquestes dues autonomies, en aquest cas la municipal.

Nosaltres hem dit «sí» a molts articles d'aquesta Llei, col·locats en el debat de l'articulat i d'esmenes en la lògica de la Llei de Bases, i hem dit «no» a alguns articles —a bastants—, ens hem abtingut en alguns articles —en bastants—, que són aquells que considerem que representen una regressió sobre aquella mateixa Llei de Bases.

Nosaltres hem dit «no» en aquesta Llei a les tuteles, no només a dos articles referits al patrimoni, sinó a les excessives tuteles del Departament de Governació i d'Economia i Finances sobre el conjunt de l'autonomia municipal. Hem dit «no» a una atribució de competències poc clara per part dels ajunta-

ments de Catalunya. Hem dit que no a una concepció dels òrgans descentralitzats absolutament reglamentista i que envaeix esferes importants de les competències d'autoorganització municipal. Hem dit que no a la concepció de municipis de règim especial que es fan en aquesta Llei. Hem dit «no» a la concepció provincial que es desprèn del text de la Llei de Govern Local. Hem dit «no» al tracte que es dona en aquesta Llei a òrgans tan importants dels ajuntaments de Catalunya com les comissions de govern. Hem dit «no» a l'excés de reglamentisme en els debats que s'han de donar al si de les corporacions municipals. Hem dit «no» als articles que feien referència a la incapacitat d'associacionisme municipal amb municipis de diferents comarques. Hem dit «no» al capítol de finançament local. Hem dit «no» a la fórmula com vostès contemplen la coordinació interadministrativa Generalitat - ajuntaments. Hem dit «no» a la concepció de determinats plans informàtics. No al règim jurídic i impugnació d'acords. No al règim de gerent. Per tant, podríem seguir dient «nos» i abstencions en aquesta mateixa línia.

En conseqüència, si hem dit «no» a tot això i si vam dir «no» a la Llei de Bases de Règim Local, s'entendrà perfectament que hàgim dit «no» al conjunt d'aquesta Llei en la votació final. Un «no» vinculat, per tant, al text, però un «no» també vinculat al que ha estat el resum de quatre Lleis, després de set dies de discussions, unes Lleis que han vingut precedides —com deia ara l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres— per la manca de consens entre les diferents forces polítiques. I això no és responsabilitat només de la majoria d'aquest Parlament, però és principalment responsabilitat de la majoria d'aquest Parlament.

I ara, quan anem a tancar aquest debat amb la darrera de les Lleis, el nostre Grup parlamentari es pregunta què en surt d'aquest debat. En surt, des de la nostra concepció, una complicació administrativa per als ciutadans de Catalunya; en surten unes Lleis que no suprimeixen nivells administratius i, a canvi, en creen d'altres; en surten, per tant, unes Lleis que encareixen el conjunt de l'administració pública per als ciutadans.

I ens preguntem si el que hem fet reforça l'autogovern de Catalunya. I ens contestem que no. Ens contestem que el Govern, en portar aquestes quatre Lleis aquí, que la majoria en vehicular aquestes quatre Lleis cap al Ple del Parlament de Catalunya no ha reforçat la capacitat d'autoorganització sobre el territori català, no ha tirat endavant estratègies clares d'autogovern. Per tant, ha fet un flac servei a la defensa de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Ens preguntem si reforça l'autonomia municipal, que no és quelcom aliè a la Generalitat de Catalunya. Es recordava l'altre dia —i jo vull donar suport a aquesta idea— : «els municipis són Generalitat» i, per tant, en la mesura que tampoc es reforça l'autonomia municipal també es fa un flac servei a l'autonomia de Catalunya, un flac servei a l'autogovern, un flac servei a l'Estatut.

Nosaltres diríem que reforcen simplement aquestes Lleis l'estadística parlamentària d'aprovació de lleis en aquesta segona legislatura, i res més. I diríem que això és així, a més a més, per un gest que nosaltres no només qualificariem de poc elegant, sinó com un gest absolutament injust, vergonyós —si m'ho permeten—, del Govern de Catalunya, anunciant fa més de deu dies, quan aquest Parlament encara no havia començat

els debats de les quatre Lleis, que ja tenia preparats tots els decrets de desenvolupament. Això és una picada als dits, una presa de pèl, una bufetada a les galtes dels 135 diputats que configuren aquesta Cambra.

El Parlament de Catalunya molesta el Govern de la Generalitat. Li és, en qualsevol cas, un element, un tràmit imprescindible, perquè li ve marcat per l'Estatut, perquè li ve marcat per llei, perquè li ve marcat pel normal joc democràtic en qualsevol país civilitzat i que té un estat de dret, però el Parlament molesta el Govern de la Generalitat. I, per tant, quan un President de la Generalitat..., i jo voldria sumar aquí la nostra queixa, les nostres preocupacions, la nostra molèstia a les veus del Diputat senyor Víctor Torres, en relació amb la presència, la intervenció en el debat no només del President de la Generalitat, sinó del conjunt del Govern i dintre d'aquest Govern —President al marge—, de manera especial, de l'Honorable senyor Conseller de Governació, el qual ens agradaria saber què en pensa d'aquestes quatre Lleis, què en diu d'aquestes quatre Lleis, o és que realment també ha vingut aquí a fer un tràmit i el que de veritat l'interessa és poder promulgar a partir de demà al matí els decrets corresponents?

Per tant, quan el Govern de Catalunya fa aquest gest absolutament vergonyós davant del Ple del Parlament de Catalunya, quan no surt a defensar les seves posicions, quan no dona la seva opinió, donant per sabut que aquí hi ve a fer un pur i simple tracte administratiu, un acte administratiu que vol dir que aquest Parlament aprovi allò que ja creu que ha d'aprovar i, per tant, no creu ni que intervingui, ni que defensi, ni que doni opinió, s'està fent un flac servei no només a aquell autogovern, no només a aquella autonomia municipal, no només a aquell Estatut, sinó a la concepció d'una Catalunya plural, d'una Catalunya viva, d'una Catalunya amb debat, d'una Catalunya que requeria molt més consens del que hi ha hagut fins aquí, d'una Catalunya, en definitiva, que no es mereix el tracte que el Govern li ha donat en el joc d'aquestes quatre Lleis.

I per acabar, senyor President, no es tracta només de dir que la sort ja està, que els daus ja han corregut i que la sort està llançada. Nosaltres, a la vista de com queden aquests quatre textos, a la vista de les necessitats, del que és el conjunt de ciutadans de Catalunya, ens agradaria molt més tancar-ho amb un símil segurament diferent, segurament molt més vinculat a la festa taurina, quan surten a la plaça i diuen «*que Dios reparta suerte*», realment ens farà falta per poder aplicar aquestes quatre Lleis sense alterar el que és un cos viu com el de la societat catalana, sense desmerèixer l'autogovern, sense desmerèixer el que representa l'Estatut d'Autonomia i, més enllà d'això, una concepció de Catalunya com a nació i autogovernada.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, probablement 242 esmenes parcials i una esmena a la totalitat a la Llei Municipal i de Govern Local no tindria més importància si paral·lelament, i al conjunt de les quatre Lleis d'ordenació territorial de Catalunya, no s'haguessin presentat, després de tants dies de treball en Ponència, set textos alternatius i més de 600 esmenes a l'articulat reservades per a defensar en el Ple.

Per consegüent, senyores i senyors diputats, permetin-me que en esta explicació del vot anunciï una moderada protesta personal i la presente com a conclusió sintètica del que han sigut onze mesos d'examen conjunt.

Com a resultat global, s'ha conciliat lo superflu per damunt de l'elemental, i moltes vegades s'han desestimat temptatives generoses de diferents filosofies, no només quan han estat guiades per inclinacions temperamentals o per impulsos partidistes —que això seria comprensible—, sinó fins i tot aquelles que han estat derivades de la pura raó, la tolerància, l'estudi i, possiblement, la intel·ligència. En estos criteris, és ben cert que en tots los acords se coincideix sempre en lo menys expressiu.

L'última de les Lleis ja s'ha aprovat i, per consegüent, el Parlament de Catalunya ha legislat, que és la seva funció específica, però a tan optimista conclusió només poden arribar aquells que no han assistit a les reunions de Ponència, a les sessions de Comissió o a aquells altres que no han estat presents, o no han seguit los debats d'estos últims set dies. Perquè ningú, com no sigui per desitjos interessats, pot negar les dificultats que implica totes i esta Llei a l'hora de la seua aplicació. Est és un criteri col·lectiu que comparteixen diferents sectors socials de Catalunya i que per mediació de documents, d'escrits o d'accions puntuals, han deixat constància del que moltes vegades han denominat «desacord polític entre partits».

Han sigut generosos i benèvols, perquè a mi em sembla —amb tot lo respecte i amb la major sinceritat— que el que hi ha hagut aquí ha sigut miopia i *desatino* polític de conjunt. I jo ja sé que el resum fàcil per sortir del pas i evitar el compromís seria recolzar-me en la comoditat d'enumerar aquelles dades espectaculars que, com a façana, fins i tot, podrien acaparar l'atenció dels mitjans de comunicació : mesos de ponència reduïts a hores, viatges reduïts a quilòmetres, textos articulats alternatius, esmenes presentades acceptades o transaccionades, reunions de treball, taules rodones, debats, entrevistes, etcètera. Però, en est cas, em sembla que la inflexible moral dels nostres principis —la de tots, em refereixo— ens exigeix la disciplina més severa a l'hora de les nostres manifestacions, fins i tot a càrrec de canviar lo resultat de l'èxit fàcil per la crítica general més rigorosa. Lo contrari, des de la meua opinió, equivaldria a descuidar el vigor d'un estil, equivaldria a amagar part de la veritat i, personalment, tinc per a mi que equivaldria a deformar l'activitat notable del caràcter propi.

I, quant a la Llei, l'Europa occidental i la història ho demostren i la Constitució d'alguna manera ho proclama : règim local és sinònim d'autonomia i el mètode per evitar les contradiccions a les quals hem entrat radica precisament en la determinació d'aplicar est principi com a element fonamental del precepte, perquè encara que el municipi com a tal és la resposta jurídica a les relacions de veïnatge, en l'ordre sociològic constitueix l'harmonia directa i estable entre els habitants d'un lloc dotats de certa homogeneïtat.

Per això es podrà comprendre fàcilment que elaborar una Proposició de Llei que afecta ni més ni menys que el marc natural origen de la convivència civil comporta una càrrega especial de responsabilitat que m'indueix a una reflexió profunda, per endegar des de totes les perspectives possibles si el que s'ha fet o el que hem fet nosaltres ho hem fet bé, si els àmbits relacionats són tots, si la participació serà igualitària i, en definitiva,

si les pretensions intervencionistes afectaran o no la puresa consubstancial de tots els municipis.

I en est sentit, senyores i senyors diputats, que ningú entengui, perquè seria deformar la realitat, que aquí hi ha victimisme ni impotència ni queixes per alguna cosa que hauria pogut ser i no ha sigut. Simplement se tracta de l'opinió d'uns observadors integrats a la vida política, que han volgut ser crítics amb les nostres propis actes, en virtut de l'autoritat moral que resulta del suport i el treball que han prestat a la ja Llei Municipal i de Govern Local de Catalunya que acabem d'aprovar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui parlar en nom del Grup parlamentari Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres hem votat en contra d'aquesta Proposició de Llei, ara ja Llei, perquè malgrat el que es va dir fa un parell de dies en el debat de la nostra esmena a la totalitat, si alguna virtut ha tingut aquest debat ha estat, em sembla, la de demostrar que, efectivament, hi havia entre el text finalment aprovat i la nostra proposta diferències prou importants com per mantenir les nostres posicions i manifestar el nostre rebuig a la Proposició de Llei que presentava la majoria.

Els motius de desacord han quedat expressats de forma suficient al llarg del debat, però permetin-me de fer-ne un recordatori ràpid, perquè quedi clar fins a quin punt no són petiteses allò que ens diferencia. Primer de tot : no s'ha acceptat —i nosaltres pensàvem que s'havia d'acceptar i que era un requisit indispensable per admetre i entendre el principi de l'autonomia municipal—, no s'ha acceptat que els aspectes reglamentaris de la Llei fossin estrictament supletoris en relació amb els reglaments orgànics municipals. I que no es digui que hi ha el text refós, hi ha el ROF i tantes altres coses. Està clar que els aspectes reglamentaris de la Llei haurien de ser, si s'hagués acceptat la nostra proposta, supletoris respecte als ROF, però amb primacia en relació amb aquests altres dos textos estatals, als quals nosaltres donem menys importància.

Segona qüestió : nosaltres pensem que aquesta Llei no precisa i manté considerables ambigüitats en relació amb el repartiment del que podríem dir-ne un fet fonamental : el paquet competencial de les diferents administracions. Les competències dels municipis no estan clares i competències poc clares són, seran font de conflicte assegurat.

Tercera qüestió : nosaltres demanàvem garanties jurisdiccionals perquè l'actuació dels municipis fos referida..., el control de l'actuació dels municipis fos referit als tribunals de justícia i no a la tutela o la intervenció del Govern de la Generalitat. I tampoc no s'ha acceptat. Nosaltres pensàvem que era discriminatori i absurd mantenir un sistema de diferenciació entre municipis catalogats de forma diferent atenent la seva especificitat turística, industrial i no sé quantes coses més. I vostès han volgut mantenir aquesta diferenciació, que serà una font de conflicte a l'hora d'interpretar i aplicar el repartiment del Fons de Cooperació Local de Catalunya.

Vostès tampoc no han volgut acceptar —i nosaltres creïem que era fonamental— que el Fons de Cooperació Local de Catalunya fos més clarament definit i aquesta Llei prengués el compromís de dotar-lo pressupostàriament cada any. Vostès no han acceptat que la Llei conté un excessiu trossejament de

plans de coordinació i tutela, que s'estenen damunt dels municipis com una autèntica teranyina de control. No s'ha acceptat tampoc —i ens semblava prou raonable— que la tramitació d'una llei especial per a Barcelona es fes a partir de la iniciativa de l'Ajuntament de Barcelona i que, assumida pel Govern de la Generalitat, es convertís en projecte de llei.

I el que és més greu i el que és més important, i que segurament resumeix tot el debat : no s'ha acceptat una proposta que nosaltres fèiem i que la majoria dels grups de la Cambra, excepte el de la majoria, van acceptar, i era que l'alcalde fos considerat el representant ordinari de la Generalitat de Catalunya en el terme municipal. No acceptar aquesta esmena ens sembla que significa no solament no entendre bé què és l'autonomia municipal sinó, fins i tot, no entendre prou bé què és, com s'ha de definir, com ha d'avançar, com s'ha d'aprofundir l'autogovern de Catalunya.

Per tots aquests motius, nosaltres hem votat en contra d'aquesta Llei, i hem votat en contra d'una llei que, malgrat el que deia el senyor Pont referit al seu caràcter pedagògic, per pedagògica ha estat una llei, és una llei paternalista, que és una llei —tal com jo deia en el debat de l'esmena a la totalitat que presentàvem— feta des de la por; potser «la por» no és exacte, però sí que és una llei feta des del recel entre administracions, no des de la solidaritat entre administracions. N'hem tingut una prova encara en el debat de les ultimíssimes esmenes d'aquest matí. El senyor Pont deia : «calen determinades cauteles perquè, com que els ajuntaments fan el que volen amb el nomenament de personal, només faltaria que no poguéssim dir que una tercera part del barem dels mèrits...», no sé quantes coses més, que hem aprovat aquest matí. És una llei feta des del recel entre administracions, no des del principi bàsic de la solidaritat entre administracions.

Ens dol molt més encara que, malgrat la insistència del Molt Honorable President de la Generalitat quan es van començar a tramitar, no aquestes quatre Lleis sinó el primitiu text d'una única llei, les ofertes de consens..., no s'hagi arribat al consens. Ens sembla que és dolent per a Catalunya i que és dolent per als municipis que aquesta sigui una llei només aprovada amb els vots de determinats grups parlamentaris, i ens sembla que no s'han fet els esforços suficients..., i potser no ho coneixem prou a fons ni prou des de dins, però ens sembla que des de diversos camps no s'han fet els esforços necessaris perquè la Llei de tres-cents cinc articles que vol regular el funcionament de la vida municipal de Catalunya fos aprovada amb el vot unànim dels membres d'aquesta Cambra.

I ens preocupa l'esquizofrènia que representa que uns quants diputats d'aquesta Cambra pensin que entre l'Exposició de Motius i l'articulat hi ha una contradicció absoluta, i que un altre grup més majoritari —perquè són més— de membres de la Cambra pensi que hi ha una concordança absoluta entre l'Exposició de Motius i el text articulat. O nosaltres som molt «tontos» o la sintaxi no és la sintaxi, o aquí alguna cosa falla, i probablement —nosaltres estem convençuts que és cert— entre l'Exposició de Motius, que defineix els principis de l'autonomia municipal i els defensa, i el text articulat hi ha una contradicció profunda. I nosaltres estem convençuts que aquesta contradicció profunda la patiran els alcaldes, els regidors i els ciutadans de tot Catalunya, i estem també convençuts que els molts alcaldes de Convergència i Unió, que els pocs al-

caldes d'Esquerra Republicana de Catalunya, que els pocs alcaldes del Grup Popular, molts i pocs, fins ara almenys, quan hagin de patir aquesta Llei seran els primers que ens donaran la raó.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, fem aquesta explicació de vot —de la mateixa manera que altres grups parlamentaris, no tots— referint-nos al conjunt de les quatre Lleis, que formen sense cap mena de dubte un *corpus* legislatiu de certa unitat.

Nosaltres vam interpretar que la petició que alguns grups parlamentaris van fer que aquestes quatre Lleis es discutissin en un mateix Ple era perfectament legítima, lògica i natural, donada la naturalesa de les quatre Lleis, i, per això, la posició del nostre Grup parlamentari a la Junta de Portaveus va ser coincident amb aquesta posició. Per tant, jo faré un breu esquema, un esquema succint —que em sembla que a aquestes alçades del debat, acabat el debat, pot ser convenient i necessari— de les quatre Lleis i el perquè de les nostres votacions i posicions.

De tota manera, deixin-me fer, abans de començar aquesta breu exposició, un petit comentari al tema del consens : nosaltres hem procurat l'obtenció del consens, i l'hem procurat, però, sense renunciar a les nostres posicions programàtiques, i això és perfectament legítim. Jo voldria fer notar, des d'aquesta tribuna, que els textos alternatius —esmenes a la totalitat amb text alternatiu, proposats pel Grup que m'ha precedit en l'ús de la paraula i que ha fet aquesta nova referència al tema del consens—, els textos alternatius que haurien d'haver representat per aquest Grup la seva oferta de consens, han estat votats només pel Grup que els presentava, aquests textos alternatius. I ha hagut un altre text alternatiu, efectivament, que ha sigut un text alternatiu del Partit Socialista Unificat, que va obtenir més consens, però jo m'estava referint als textos alternatius del Grup Socialista.

Aquesta posició nostra d'obtenció de consens s'ha reflectit en tots els treballs de la Ponència, que han durat onze mesos —s'ha dit reiteradament—, i que, en el curs d'aquests treballs, s'han introduït modificacions importantíssimes, modificacions notables. Modificacions que de vegades no han estat compartides per algun Grup; exemple d'això és la partició del text de treball inicial en quatre textos. Avui hem sentit, des d'aquesta tribuna, un argument —potser no el més important, però almenys un argument addicional als que jo vaig esgrimir en parlar d'aquesta qüestió en les esmenes a la totalitat— per afegir. Aquest argument ha sigut —algú ho ha dit des d'aquí— que aquesta Llei seria —aquesta, la Llei Municipal i de Règim Local—, seria l'eina de treball fonamental de, bàsicament, els regidors, els alcaldes i també els secretaris d'ajuntament. Per què mesclar amb aquesta Llei, que és una eina de treball, de funcionament diari de les institucions locals de Catalunya, per què barrejar-ho amb lleis com la de la institucionalització de les comarques, que és una llei-mesura, que posa en funcionament tota una estructura territorial manada per l'Estatut i nova? O per què barrejar-ho amb una llei que té un caràcter provisional

clar, com és la de les diputacions? Nosaltres vam creure que el suggeriment d'un grup parlamentari de fraccionar el text legislatiu, o la proposta, el document de treball inicial, era bo.

Però també hi ha hagut altres modificacions. Jo recordo, per exemple, una modificació molt substancial en el tema del tractament de la Corporació Metropolitana, que, en el primer document de treball, es tractava simplement d'una disposició final, si no ho recordo malament, que finalment s'ha convertit en tot un text legislatiu propi. O bé el tema de l'aproximació que es va produir en la qüestió del govern de les comarques. No es pot dir, de cap manera, que això siguin temes marginals, i s'hi van produir aproximacions.

Només per donar unes dades estadístiques —recollides de memòria, això sí, i per tant em puc equivocar, les xifres no són exactes—, els hauria de fer notar, senyores i senyors diputats, que, ultra les modificacions que es van introduir en el text original, en el document de treball durant els treballs de la Ponència, en els treballs de Comissió i de Ple s'han introduït en el text final de la Ponència al voltant de dues-centes esmenes, dues-centes esmenes no poden ser dos-cents detalls; per força, entre aquestes dues-centes esmenes hi ha temes que tenen prou substància perquè siguin considerats també per les senyores i els senyors diputats.

Ara em referiré molt esquemàticament i molt breument a l'esquema de les quatre Lleis. Tenim, com a nucli essencial d'aquest cos de quatre lleis, la Llei de comarques. Aquesta és la Llei essencial i que constitueix el nucli, perquè representa el compliment del mandat estatutari de l'organització del territori de Catalunya en comarques —i, naturalment, en municipis, però aquests ja estaven instituïts. I vull fer notar que els elements essencials d'aquesta Llei de comarques són la restitució de les comarques del 36, que, com ens va fer notar un il·lustre diputat del Grup d'Esquerra Republicana, encara són vigents fins i tot amb criteris tècnics —evidentment ho són en el sentiment de la gent, en el sentiment popular—, i proveir al mateix temps d'aquesta restitució uns mecanismes d'adaptació geogràfica i competencial prou àgils.

Tenim després la Llei de diputacions. La Llei de diputacions essencialment té dos aspectes. El primer aspecte és el de la progressiva reducció de les diputacions al seu nucli essencial —i, per tant, defensat constitucionalment— per tal de proveir de contingut prestacional les comarques, aproximant d'aquesta manera els serveis, la prestació dels serveis i les decisions als ciutadans. I l'altre aspecte de la Llei de diputacions, que és el que defineix el seu caràcter de provisionalitat, és el mandat amb calendari de proposta de creació de província única, que, com vostès saben, només la pot decidir el Congrés dels Diputats.

Tenim després la Llei de la Corporació Metropolitana, la llei del fet metropolità de Barcelona, que, des del nostre punt de vista —i, senyor Nadal, les discrepàncies són legítimes i no cal que es qualifiquin d'esquizofrènia, perquè, des del seu punt de vista, poden tenir raó els uns i els altres—, l'uniformisme és mortal. En la Llei aquesta, nosaltres pensem que la solució que donem és una solució moderna, més eficaç, i que en cap cas es produeix el buit de prestació de serveis que, per part d'algun orador, s'ha volgut defensar des d'aquesta tribuna.

Finalment, arribem a la Llei Municipal i de Règim Local. Respecte a aquesta Llei, nosaltres volem reconèixer —i s'ha

dit també, en intervencions nostres— que, efectivament, el camp de joc era estret.

Però, fixin-se que la posició d'algun altre Grup parlamentari, agafant la Llei entre la Llei de Bases i el text refós, tots dos recorreguts davant el Tribunal Constitucional per aquest Parlament, i per l'altre cantó, per als ROM, podria quedar reduïda, aquesta Llei, a un simple ROM subsidiari; i nosaltres pensem que això seria un flac servei a la sobirania d'aquest Parlament.

Per tant, nosaltres hem intentat buscar —tal com s'ha dit en alguna intervenció del meu company de Grup, el senyor Ferran Pont—, dins l'estret camp de joc, totes les possibilitats per donar regulacions positives, constructives i modernes als ajuntaments de Catalunya. I hem buscat que aquesta Llei signifiqués no un ROM subsidiari, sinó una garantia de mínims per als ciutadans representats per tots els regidors d'un ajuntament.

En parlar d'aquesta Llei en el torn de totalitat, vaig fer unes reflexions sobre la concepció de l'autonomia política i de l'autonomia local.

Un mitjà de comunicació de gran circulació, avui, diu que, aquesta, probablement és la diferència essencial que separa els diferents grups parlamentaris d'aquesta Cambra; i jo crec que, bo i essent això una simplificació del problema, no s'equivoca massa en dir que almenys forma part, aquesta, de les diferències essencials. I, en intentar clarificar aquest punt, vaig fer unes referències a un debat de l'any 18, en el Congrés dels Diputats, entre el senyor Cambó, el senyor Dato i el senyor Maura. Aquesta referència, en el brogit de la polèmica, podria haver tingut uns aspectes, doncs, d'atac polític. Però jo voldria ara, amb la serenitat d'haver acabat el debat, dir que no era pas aquesta la meua intenció. És a dir, jo volia només agafar aquell exemple com a il·lustració de dues filosofies diferents que han perviscut al llarg del temps.

Nosaltres creiem que entre l'autonomia local, l'autonomia dels ens locals i l'autonomia política, hi ha diferències substancials; que no es tracta de qüestions de grau —no es tracta de qüestions de grau—, sinó que es tracta de diferències de naturalesa, i, per tant, mantenim les nostres posicions en aquest terreny. I és absolutament absurd dir que per mantenir i clarificar aquesta diferència es fa cap agressió a l'autonomia municipal o local. No se'n fa cap. Són autonomies de naturalesa diferent.

Finalment —i acabaria, senyor President—, jo voldria només fer meves, molt cordialment meves, les frases que va dir el meu company de Grup parlamentari, l'Illustre Diputat Ferran Pont, referint-se a l'actitud d'un diputat d'aquesta Cambra en el temps de la República, sobre l'actitud dels polítics catalans respecte a les lleis d'aquest Parlament. Ell va parlar que Unió Democràtica tenia aquesta actitud, i que ell pensava que els seus companys de coalició també la tenien. Jo ho vull reafirmar molt solemnement.

És a dir, nosaltres, en aquests moments, tenim la responsabilitat de la majoria i, per tant, tenim la responsabilitat de tirar endavant les nostres concepcions amb el diàleg i la modificació, però no amb la renúncia a les posicions bàsiques.

Si algun dia passés —i nosaltres realment no ho desitgem pas gens— que nosaltres fóssim una minoria en aquest Parlament, nosaltres mantindríem els nostres punts de vista amb tota la força durant el debat; però, en el moment, que les lleis fossin aprovades per aquest Parlament, nosaltres les acataríem

totalment. I jo penso que aquesta és una reflexió molt escaient que va fer el meu company de Grup parlamentari, i jo la torno a repetir, perquè tinc el convenciment que tots els ciutadans de Catalunya, i totes les institucions catalanes compliran, sense reticències, les lleis emanades de la sobirania popular representades per aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, tot seguit, i abans d'entrar en les interpellacions, aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article 61.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia amb la supressió dels punts números 5, 6, 7 i 10, en acollir les peticions dels il·lustres senyors diputats interpellants i amb la conformitat dels honorables senyors consellers interpellats.

Per tant, si no se suscita cap objecció o oposició, considerarem aprovada aquesta proposta per assentiment.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les mesures per a assegurar que els bancs de sang fan la prova detectora d'anticossos de la SIDA

No havent-hi cap objecció, anirem, doncs, ara, a la substanciació de la primera interpellació que queda subsistent, que és la que fa al Consell Executiu sobre les mesures per assegurar que els bancs de sang fan la prova detectora d'anticossos de la SIDA, que formularà el Diputat Illustre senyor Antoni Lucchetti, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats... si em permet el senyor President esperaré una mica...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm...

El Sr. LUCCHETTI : ...que es sedimenti la sala.

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, Illustre Diputat. Permeti'm... La Presidència anava a reclamar aquest silenci i aquesta atenció per a la seva intervenció. Endavant.

El Sr. LUCCHETTI : Aquesta és una interpellació que el nostre Grup, per raons òbvies, mai no hauria volgut haver de fer-la. És un tema que entenem que convé tractar-lo amb la màxima prudència, amb la màxima sensibilitat, amb la màxima delicadesa. Perquè és un tema que és, alhora... afecta essencialment la medicina com a ciència —i lluny d'aquest Diputat ficar-se en aquest camp—, però afecta també un tema que sí que pot afectar aquest Diputat i aquesta Cambra, com és el tema de la salut pública, el tema de la política sanitària.

I també, perquè és un tema que s'està convertint, sovint, en una eina, en una arma ideològica. I nosaltres, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, no voldríem deixar-nos anar per aquest pendent. No volem desorbitar el problema —suposo que tots els senyors diputats i totes les senyores diputades sabran que estem parlant del tema de la SIDA—, ni volem deixar d'exigir que se li dediqui l'atenció que mereix.

Tampoc voldríem convertir aquesta interpellació en un element més del debat públic sobre responsabilitats, o presumptes responsabilitats, en el cas de l'afer de la no-realització de la prova anti-SIDA a la sang transferida des de la residència sanitària de Bellvitge. Aquest és un tema que, com tots vostès

saben, està sota l'esfera judicial, i no pertoca tampoc ni a aquest Diputat ni a aquesta Cambra un pronunciament sobre aquest.

Aleshores, per què aquesta interpellació? Jo suposo que tots els senyors diputats i senyores diputades ho tenen clar: la SIDA —la Síndrome d'Immunodeficiència Adquirida— és avui, a Catalunya, encara de dimensions molt reduïdes, un perill de dimensions molt petites, si més no estadísticament. És clar que això, de tota manera, per al ciutadà o la ciutadana que constitueix aquest percentatge ínfim encara d'afectats per la SIDA no és un consol, que estadísticament sigui un problema petit. No és un consol ser encara una excepció marginal, i sovint marginada, enmig d'una societat que es creu, que es considera sana.

És, doncs, en primer lloc, pensant en aquests homes i dones que, en nombre encara molt petit, molt reduït, ínfim, són afectats per aquesta malaltia, que hem presentat aquesta interpellació. A Espanya —que són les dades estadístiques que tenim més a mà— no arriba al 2 per milió de persones afectades per aquesta malaltia. Per tant, pensem que aquí, en relació amb altres països d'Europa i, sobretot, en relació amb Estats Units, el nivell de la malaltia és encara baix, però és potencialment alt. Perquè nosaltres també hem presentat aquesta interpellació pensant en els col·lectius d'homes i dones que, per les seves característiques, es veuen immersos en la incertesa i en la por. Estem pensant —i a nivells molt diferents, i amb consideracions molt diferents— en els hemofílics, en els homosexuals, en els barons homosexuals, en els heroïnòmans, en els reclosos a les presons, etcètera. Grups potencialment amb risc molt elevat davant aquesta malaltia. Formats per homes —aquests grups— i dones que, tots ells, ens mereixen el màxim respecte, ens han de mereixer el màxim respecte i atenció.

Aquest Diputat que els parla va tenir l'ocasió —que no vull qualificar—, fa tres setmanes, amb altres il·lustres diputats d'aquesta Cambra, de visitar la presó Model de Barcelona. Una visita que considero exhaustiva i molt alligonadora. Bé, la preocupació més important que —almenys aquest Diputat, i m'imagino que altres diputats— van detectar a l'interior de la presó Model no era el grau de saturació de la presó, que per a una cabuda teòrica de 680 n'hi havia 2.200 en aquell moment, de reclosos; aquesta no era la preocupació principal; la preocupació principal dels presos, dels funcionaris, del personal sanitari i de la direcció, era el tema de la SIDA. Perquè es veien, en gran mesura, impotents per abordar aquest problema. I, per altra banda, a aquest Diputat no li consta que a cap memòria mèdica de les presons, publicades aquests últims anys per part de la Generalitat, es faci referència al tema.

Per altra banda, a aquest Diputat no li consta que s'hagin fet cursets específics per als assistents socials, per als funcionaris que tenen un tracte més directe amb els presos afectats per aquesta malaltia.

Per altra banda, a aquest Diputat no li consta que s'hagin aplicat mesures, com el repartiment de preservatius gratuïts a l'interior de la presó, no li consta; no sé si s'ha fet —suposo que el senyor Conseller ens podrà donar, ens podrà il·lustrar sobre aquests qüestions i les mesures que s'han pres.

Davant de tots aquests problemes, quina és la política sanitària que nosaltres pensem que s'hauria d'endegar, i que volem

parlar-ne avui, aquí al Parlament, amb el Conseller de Sanitat? En primer lloc, planificació.

Nosaltres entenem que és cert que a Catalunya anem —i això ho volem dir molt clarament, i ens hem de congratular amb la modèstia amb què un es pot congratular d'aquestes coses— per davant d'altres zones d'Espanya i, fins i tot, del conjunt de l'Estat, quant a la planificació en matèria de la SIDA. Nosaltres entenem que anem per endavant.

També és veritat que anem darrere de molts altres països d'Europa —perquè nosaltres també som Europa—, i anem molt enrere d'altres països d'Europa. Això també és cert. És cert que la planificació en aquesta malaltia —que, com tots vostès saben, apareix l'any 81 i té un creixement molt fort en aquest moment—, el ritme de duplicació d'afectats per la SIDA oscil·la entre sis i dotze mesos: cada sis mesos, segons quins països, i cada dotze mesos —a Estats Units, per exemple, ja han arribat a dotze o tretze mesos— aquesta malaltia es duplica. Per tant, això vol dir que el risc potencial és molt elevat i, per tant, això també dificulta, fa difícil la planificació i la intervenció en aquesta malaltia.

Hi ha el Decret del 20 de febrer, publicat el dia 18 de març en el *Diari Oficial de la Generalitat*, on es crea el Programa per a la Prevenció i el Control de la SIDA. Nosaltres voldríem saber, perquè no hem vist, almenys no tenim constància del desenvolupament d'aquest Decret, a la Disposició Final es diu que es faculta el Conseller de Sanitat perquè adopti les mesures necessàries per al desplegament i execució d'aquest Decret. Esperem que avui se'ns expliqui, i acceptarem amb molt bona disposició tot el que sigui avançar en la planificació d'aquesta malaltia.

Però hi ha un segon element, a més a més de la planificació, que és l'element control, que és implícit amb el de planificació: planificar no només per planificar, sinó, en segon lloc, per controlar.

Aquí hi ha l'Ordre del 22... que es va publicar el 22 d'octubre de 1986, que és l'Ordre del 10 d'octubre de 1986, en la qual es declarava obligatòria la prova de detecció d'anticossos anti-SIDA, a totes les donacions de sang que es realitzin a Catalunya.

Vostès saben —i aquesta és la preocupació que ha motivat aquesta interpellació— que aquesta prova, després d'aquest Decret, no s'ha fet en algun hospital públic d'aquí a Catalunya; nosaltres voldríem que s'aclarís quina dimensió ha tingut l'incompliment d'aquesta disposició, perquè entenem que és cert que podem dir que anem més avançats que altres comunitats autònomes, més avançats que la legislació estatal; nosaltres ens en congratulem d'això i, per tant, volem deixar-ho clar aquí: anem més avançats, en aquest aspecte, que altres comunitats autònomes. Però, això, senyores diputades i senyors diputats, no eximeix que una Ordre ha estat incomplerta, i per un hospital públic! I, per tant, això ens deixa a nosaltres astorats, i també voldríem saber exactament quines han estat aquestes mesures, que en la Disposició Final es diu: «Els òrgans competents del Departament de Sanitat i Seguretat Social vigilaran el compliment del que estableix aquesta Ordre». Quins són aquests òrgans competents que havien d'haver vigilat el compliment d'aquesta Ordre, i què s'està fent davant l'incompliment d'aquesta Ordre? Insisteixo que amb això no volem envair una esfera, que és l'esfera judicial, que segueix el seu propi ritme, i que nosaltres respectem totalment.

I, en tercer lloc, després de la planificació i després del control, voldríem saber també què s'està fent en un tema que a nosaltres ens sembla que és fonamental, i que la mateixa Organització Mundial de la Salut recomana com a preferent, i és el tema de la informació. Llegeixo, traduïnt directament, una publicació, que és *Pautes per a la lluita contra la SIDA a Europa*, publicat per l'Organització Mundial de la Salut, si no ho recordo malament a final de l'any passat, i que diu: «La mesura més eficaç de què es disposa actualment per limitar la propagació de la infecció, dintre dels grups de risc», són aquells que jo havia citat, que tenen més risc de contraure aquesta malaltia, «i en la comunitat, en general, és el subministrament d'informació sobre la infecció i la malaltia, les probables vies de transmissió i els mètodes capaços de reduir el risc de la infecció».

«Aquesta informació hauria de ser àmpliament difosa entre la comunitat i entre els grups de risc, i hauria de facilitar-se en un llenguatge comprensible. La informació dirigida al públic hauria de ser equilibrada i flexible, basada en els coneixements actuals sobre la disseminació de la infecció en determinats països, hauria d'enfatsitzar-se la falta d'evidència que es produeixi contagi per contactes fortuïts amb persones infectades o pels aliments, i també l'absència d'evidència de contagi en els treballadors sanitaris que no pertanyin a grups de risc.»

Nosaltres entenem que aquest és el tema més important en aquest moment, on més podem fer, on més cal destinar recursos. Jo, amb això, acabo; crec que la planificació ha de partir d'una sensibilitat davant del problema, ha de partir d'uns recursos econòmics destinats a aquest problema, si no, farem fullets com aquest que, segons la nostra informació, en alguns centres de l'Institut Català de la Salut encara avui desconeixen, almenys per les trucades que jo he fet, doncs, desconeixien que existia un fullet sobre el tema; significa educació de la població en general, i de les persones que poden estar més directament afectades; significa, en definitiva, un problema de cultura general; significa, finalment, un problema de solidaritat humana, que hauria de ser una expressió gens aliena a la política que fem cada dia nosaltres.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perquè pugui contestar, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable senyor Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte): Senyor President, senyores i senyors diputats. Abans de res jo voldria coincidir amb l'Illustre Diputat interpellant en el fet que, com vostès comprendran, ens trobem davant un tema que requereix, com ell ha dit textualment, prudència, sensibilitat i delicadesa en el seu tractament.

A mi m'és plaent d'agrair-li-ho públicament, senyor Lucchetti; jo intentaré contestar tots els interrogants que vostè ha plantejat aquí, amb el mateix llenguatge.

En primer lloc, jo coincideixo amb vostè que la SIDA, la síndrome d'immunodeficiència adquirida, és, des d'un punt de vista quantitatiu, un problema molt petit encara per a la salut pública. Hi ha molts problemes, igualment greus, o pràcticament tan greus, que afecten un nombre molt més important dels nostres ciutadans. No hi ha dubte també, altrament, que, per començar —veurem en el futur, i esperem que les profecies catastrofistes no s'acompleixin—, però momentàniament la SIDA està acantonada dintre d'uns determinats co-

lectius, que són, a causa de la manera de transmissió de la malaltia, especialment propensos a contraure aquesta síndrome, perquè és més un conjunt de símptomes que una malaltia específica. No entrarem ara en divagacions tècniques, senyor Lucchetti.

Bé, per anar directament als temes que plantejava el senyor Lucchetti. Primer punt. Com molt bé ell ha dit, el Consell Executiu de la Generalitat, el dia 20 de febrer, com ell també ha assenyalat, o sigui, abans que es produís el desgraciat accident que va tenir lloc a l'Hospital Prínceps d'Espanya de Bellvitge, va aprovar un decret, que ha estat ulteriorment publicat en el DOCG, de la creació d'un pla especial per tal de lluitar contra la síndrome d'immunodeficiència adquirida, tant des del punt de vista de la prevenció com des del punt de vista de l'assistència.

Aquest Decret està posant-se en pràctica; s'ha constituït la comissió prevista en el Decret, formada per especialistes —membres, en aquest cas, de les diferents direccions generals o instituts annexos al Departament—, continua existint una comissió assessora de la SIDA des de fa molt temps, formada per gent externa al Departament, no cal dir, especialistes des de diferents vessants en aquest greu problema —greu per la seva gravetat, que no des del punt de vista quantitatiu, tal com he dit abans—, i les mesures que, d'una manera preferent preveu el Decret que s'han d'establir són les de vigilància epidemiològica, les de la informació, les d'assistència i la de constitució d'un arxiu de dades, tant de dades, respectant, no cal dir, la confidencialitat dels malalts existents, com de dades de tota l'enorme allau de publicacions que, com saben —publicacions científiques, vull dir— les senyores diputades i els senyors diputats, s'estan produint en aquest terreny.

Aquesta comissió està constituïda, el director d'aquesta comissió és el doctor Andreu Segura, que, a més a més, és el president de la Societat Espanyola d'Epidemiologia i és un expert reconegut en tot l'Estat; la col·laboració del qual ha estat, precisament, demanada amb insistència per part del Ministeri de Sanitat també, i ell col·labora també amb el Ministeri de Sanitat en aquest sentit. I, les tres coses que, d'una manera immediata ha proposat de fer aquesta comissió, i que jo espero que totes tres estaran dintre de setmanes, abans de les vacances d'estiu, a la vista, són: en primer lloc, l'establiment d'un telèfon directe, un servei permanent per tal d'assistir totes aquelles persones que tinguin problemes del tipus que sigui, perquè el senyor Lucchetti ho ha insinuat i a mi no em fa res també d'insistir en aquest tema. Estem davant de dos perills: un, davant del perill específic d'aquesta nova malaltia; però, davant d'un altre perill també hi estem, estem davant del perill específic de la por a contraure aquesta malaltia, que, des del punt de vista quantitatiu aquest perill és molt més cert, molt més gran, molt més important que no pas el primer, perquè, també ho hem repetit moltes vegades, és difícil d'agafar la SIDA, tal com diu un eslògan de la campanya per al coneixement del públic que està fent el govern anglès sobre aquest tema. És difícil, només es pot agafar a través de la sang o a través del semen i, en fi, a conseqüència d'això no hi ha altres vies possibles, per ara, que se sàpiga d'agafar el microbi causant d'aquesta malaltia greu.

Bé, per tant, una mesura és l'establiment d'una informació constant al públic, una altra mesura és treure tota una sèrie de publicacions destinades a tota la gent que necessita, realment,

tenir un coneixement, és a dir, professionals sanitaris, no cal dir : metges, odontòlegs, assistents sanitaris, farmacèutics, etcètera, però també assistents socials, també ensenyants..., és a dir, nosaltres hem fet tota una sèrie de publicacions que —repeteix— espero que puguin ser repartides en un termini molt breu, per tal d'educar, informar sobre aquesta qüestió tota la gent que, en una primera línia, pot rebre preguntes, pot rebre consultes o ha d'assumir determinades actituds o ha de fer determinades coses davant d'eventuals problemes o de consultes que es fan. Telèfon, publicacions i, com a tercer punt d'aquest pla, que és molt més complex i que jo un dia al senyor Lucchetti i a tots els que vulguin explicaré amb molt més detall i amb un nivell més tècnic també a la Comissió de Política Social, però el tercer punt és, realment, fer una campanya informativa sobre el públic en general.

Efectivament, senyor Lucchetti nosaltres fa temps que hem fet coses sobre la SIDA, vostè mateix ho ha reconegut i jo li ho agraeixo, i el fullet que vostè ha ensenyat abans, aquest que té aquí sobre, era un fullet destinat als grups de risc, exclusivament, no era un fullet destinat al públic en general, perquè en una primera instància i durant un temps relativament llarg, nosaltres vam creure, igualment com governs d'altres països, que la informació havia de ser preferentment —i potser únicament— dirigida a aquests anomenats grups de risc. Ara ja sabem que no pel ressò públic que això ha tingut; realment aquesta informació cal fer-la extensiva a d'altres grups, a la població en general, i repeteixo que el tercer punt, des d'un punt de vista cronològic, d'aquestes coses que nosaltres anem a fer, d'aquestes mesures que prenem d'una manera immediata serà —ja s'està preparant— una campanya d'informació al públic en general sobre les característiques de la SIDA. Això pel que fa al Decret.

Una altra pregunta que ha fet el senyor Lucchetti és referent al fet en si i al fet que, realment, l'Ordre que obligava a fer el control dels anticossos anti-VIH a totes les sangs extretes per transfusió es portés a terme a Catalunya.

Miri, senyor Lucchetti, hi ha una sèrie de mesures que s'han pres abans, durant la publicació de l'Ordre i després. Per començar jo li voldria assenyalar que el 17 de juliol de 1985 —ho repeteixo : 1985— la Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària va fer una circular dirigida a tots els bancs de sang de Catalunya on hi havia unes recomanacions sobre la selecció de donants i on hi havia també un full informatiu en què es recomanava que es passés als eventuals donants, i unes instruccions per tal de rebutjar, sistemàticament, totes les persones que pertanyessin o que afirmessin pertànyer a grups de risc tan clars com és el d'homosexuals masculins o com és el de droga-addictes heroïnòmans, especialment.

Però, a part d'això, i després de la promulgació de l'Ordre del 10 d'octubre del 86, publicada el 22 i vigent a partir de primers de novembre, en la qual, com el senyor Lucchetti ha dit, s'estableix que els òrgans competents vetllaran pel compliment d'aquesta normativa, jo li vull fer dos aclariments. Primer, que el Departament, naturalment, té uns òrgans competents en aquest sentit, que són : en primer lloc, a nivell de les àrees de gestió, que estan establertes en la seva estructura pels Decrets 572/83 i 23/84, hi ha dintre els serveis sanitaris una secció de control de la qualitat mèdico-assistencial, i, per tant, aquest és l'òrgan competent a cada àrea sanitària. I, a més, altrament, hi

ha la Inspecció Sanitària General de l'Institut Català de la Salut, regulada en el Decret 501/83, integrada a l'ICS però amb dependència funcional de la Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària, que és l'òrgan encarregat de la supervisió del servei sanitari i assistencial de les diferents àrees, i que, aquesta inspecció, realitza d'un manera periòdica o esporàdica inspeccions, sigui d'ofici o sigui per reclamacions.

Però encara li vull dir més : el dia 23 d'octubre de 1986, l'endemà de l'aparició de l'Ordre al DOGC, el Director responsable del Servei de Donació i Transfusió Sanguínea va fer un escrit —del qual aquí en tinc còpia, que puc lliurar al senyor Lucchetti— a tots els responsables dels bancs de sang existents a Catalunya, en què s'establí aquesta obligatorietat, malgrat que l'Ordre ja estava publicada, se'ls recordava que aquesta Ordre ja havia aparegut al DOGC i se'ls n'adjuntava una còpia.

I, encara més, el dia 1 de desembre del 86, en un nou escrit, el mateix director del mateix servei donava noves normes a tots els caps dels bancs de sang de Catalunya per tal de l'establiment de criteris tècnics uniformes, de confirmació de les anàlisis i de seguiment dels eventuals malalts.

Posteriorment, i amb motiu d'aquest fet —que jo moltes vegades li ho he dit, per a mi encara incomprendible— de la manca de compliment d'aquesta Ordre i de la pràctica de les anàlisis corresponents al banc de sang de l'Hospital de Bellvitge, el bon nom del qual jo voldria recalcar una vegada més, perquè això és un accident que no ha d'afectar la qualitat assistencial del centre, s'han fet tota una sèrie d'indagacions, senyor Lucchetti —li ho puc assegurar—, que demostren que tots els bancs de sang autoritzats de Catalunya, tant els dels centres propis com els dels centres concertats, es realitza l'anàlisi de la manera estipulada. I que, a més, per donar-li més detalls, li puc dir —en contra del que han dit algunes informacions que han aparegut a la premsa i, fins i tot, al DOGC— que el banc de sang de l'Hospital General de la Vall d'Hebron de Barcelona fa, sistemàticament, l'anàlisi de la SIDA a totes les mostres extretes per transfusió de sang a partir del dia 6 d'octubre de 1986, o sigui, amb antelació a la publicació de l'Ordre al *Diari Oficial de la Generalitat*.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per replicar, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyor Conseller, bé, l'escrit del doctor Argelagués al cap del Servei d'hematologia i hemoteràpia no és del vint i escaig d'octubre, jo tinc aquí una còpia, enviat el dia 13 de novembre, de totes maneres tampoc té importància, és pocs dies després, i quan encara suposo que aquest és un Decret que funcionava per la *vacatio legis* i, per tant, encara no havia entrat en vigor. Ho dic perquè no sé si és la mateixa informació que tenim vostè i jo; jo també tinc còpia d'aquesta carta enviada pel director del Programa de donació i transfusió sanguínea de la Generalitat al cap del Servei d'hematologia i hemoteràpia.

Nosaltres estem, en línies generals, d'acord amb aquest programa. Ens sembla, efectivament, que un telèfon directe ha de resoldre molts problemes.

Vostè ens diu que hi ha una publicació —que és aquesta— que anava dirigida a grups d'alt risc. Jo m'he entretingut a telefonar a tots els telèfons que hi ha aquí, i no una, sinó diverses vegades, i dies diferents, i, aleshores, voldria, simplement,

que sabessin quina contesta se m'ha donat a mi per telèfon les diverses vegades que he trucat, i el seu significat, i que intentéssim esbrinar el seu significat.

L'únic lloc on després de molt... els dos únics llocs, on després de molt insistir, finalment, s'hi ha pogut posar un metge, un metge, després de passar per moltes persones diferents i d'insistir molt, demanant informació sobre prevenció i símptomes del SIDA —algunes vegades he trucat jo fins i tot personalment, senyor Conseller, i em sap greu per les persones que els he fet, potser, perdre el temps, perquè jo conec, em sembla que conec quina és la prevenció, i em sembla que conec quins són els símptomes perquè m'ho he hagut d'estudiar. Excepte a l'àrea de Lleida i a l'àrea de Girona, on, finalment, després de moltes trucades, hem trobat dues persones qualificades que, manifestant-nos que tampoc era la seva feina, però que ells tenien informació i ens la podien donar, senyor Conseller, i a l'àrea de Lleida hem trucat moltíssimes vegades i, o comunicaven, o no contestaven. Al telèfon de l'Institut Català de la Salut, textualment : no en saben res. Llavors, ens posaven —això, a Lleida, que és on hem trobat informació; a l'Institut Català de la Salut no en saben res—, ens posaven amb Sanitat. A Sanitat, avui, exactament, no en saben res : que això és una cosa que truquéssim a l'hospital Arnau de Vilanova, a un altre telèfon. Hem trucat a un altre telèfon, i després de molt insistir hem aconseguit parlar amb un doctor... perdó, amb una doctora, que ens ha donat les explicacions que jo crec que, com a mínim, s'haurien de donar en un cas d'aquests i, a més, amb bona predisposició.

A l'àrea de Tarragona; vam trucar a l'Institut Català de la Salut : no en saben res; no saben ni que existia aquest fulletó, almenys la persona que s'hi ha posat. Que truquéssim a Sanitat, «i, Sanitat, quin telèfon és?», «allí donde estaba antes la Sanidad»; o sigui, que a mi m'ha sorprès que Sanitat estigui allà on estava abans la Sanitat; (*remor de veus*) volia dir la Sanitat quan depenia del Ministeri de Madrid. Allà, la primera vegada que vam trucar, que va ser fa unes tres setmanes, ens van dir que havíem de passar per allà i ens donarien la informació en fotocòpies. Avui ens han dit —he trucat jo aquest matí— que el metge que tocava, que no hi era; que a la una hi hauria el doctor que s'encarrega de «la sexualidad y cosas de estas».

A l'àrea de Tortosa, després d'haver trucat moltíssimes vegades, la primera vegada van contestar que no saben que l'hospital tingués assignat un servei d'informació que es pogués donar per telèfon, i, avui, ha estat impossible contactar, després de trucar tres o quatre vegades.

A l'àrea de Girona, que és l'altre lloc on ens han donat una bona informació, però després de trucar a tres telèfons, i, finalment, un metge ens ha donat una informació que nosaltres considerem satisfactòria.

A l'àrea de la costa de ponent, que és l'Hospital de Bellvitge, l'Institut Català de la Salut ens han dit —la primera vegada, fa tres setmanes— que no saben de cap departament que s'encarregués de donar informació sobre això. Això trucant, senyor Conseller, al telèfon que apareix en aquest fulletó de vostès; no hi havia ningú que sabés que hi hagués un departament que s'encarregués d'això —almenys la persona que s'hi va posar.

Finalment, avui hem parlat, hem demanat que volíem mesures de prevencions, han preguntat si era un particular o un centre —els hem dit que érem un particular—, ens han posat

amb un doctor que ens ha dit que allà no, que truquéssim a Sanitat de la Generalitat —ens ha donat els telèfons—, al Comitè de Lluita contra la SIDA, i allà ens informarien. Ens ha donat dos telèfons. Hem trucat a un telèfon, que s'hi ha posat un contestador automàtic del que ens ha semblat que era un metge particular —jo no vull dir el nom—, i un altre telèfon, el 319.43.00, que coincideix —319.43.00— amb el Servei Territorial de Salut Pública de Barcelona, on ens han dit que allò era un dispensari, que estaven ocupats, que truqués al cap d'un hora.

A l'àrea del Barcelonès nord i del Maresme, es va telefonar, no en sabien res, van donar un altre telèfon, dient que es truqués a medicina interna, a un metge. No hi era en aquell moment; aquest matí hem trucat diferents vegades i no hem aconseguit tampoc aquesta comunicació. Estic parlant de trucades fetes fa tres setmanes i ara.

A l'àrea del centre no van saber dir-nos res, quan vam trucar fa tres setmanes. Ens van dir, això sí, que sabien que la SIDA era una malaltia, això ho sabien. Avui hem tornat a trucar, hem parlat amb dues persones, ens han dit que ens posaven amb el departament que s'encarregava d'això, i el departament no contestava. Hem trucat tres vegades, intentant parlar amb algú d'aquest departament, que no s'hi ha posat.

I a l'àrea de Barcelona ciutat, és aquest telèfon, precisament, el 319.43.00, en el qual ens han dit que era un dispensari i que estaven ocupats.

Jo ho dic, això, perquè, és clar, decrets, ordres i fulletons, senyor Conseller, si no hi ha recursos econòmics, si no hi ha personal especialitzat, en definitiva, si no hi ha —i perdoni'm, senyor Conseller— la necessària sensibilitat que s'ha de traduir en recursos..., perquè sensibilitat, segurament, tots aquí en tenim molta, però sensibilitat que es tradueixi en recursos em temo que n'hi ha molt poca en aquest moment per abordar aquest problema.

A nosaltres ens agrada molt la idea d'un telèfon directe, però si els telèfons directes són tan indirectes com aquests, senyor Conseller, no crec que resolguin el problema. I si aquests telèfons, a més a més, vostè ens diu que anaven dirigits a persones de perill de risc, aleshores encara ho entenem menys. Jo, és una experiència que jo simplement li transmeto a vostè, amb dolor, perquè m'hauria agradat que les respostes satisfactòries que he trobat, amb dificultats, en alguns llocs, les hagués trobades a tot arreu, i, això, no ha estat així, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Illustre Diputat interpellant que tingui en compte que el seu temps ha estat més que consumit.

El Sr. LUCCHETTI : Sí, senyor President. Jo, doncs, només volia centrar-me en aquest tema, senyor Conseller : amb quins recursos, amb quin personal, què hi dedicaran, vostès a això? Papers?, que vol dir —i amb perdó— decrets, ordres i fulletons, o hi dedicaran recursos personals, l'atenció que un problema que vostè mateix ha reconegut que es mereixia fa necessari?

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contrareplicar?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Si m'ho permet el senyor President, des de l'escó mateix, tres punts li voldria contestar, senyor Lucchetti.

El punt primer : evidentment, com vostè comprendrà, és absolutament fals, falsa —per dir-ho amb més propietat— la insinuació que vostè ha fet en el sentit que coneixíem les eventuals anomalies —comprovades després— que hi havia a l'hospital de Bellvitge, en el moment que el Consell Executiu va aprovar el Decret, establint un pla d'actuació. Li puc assegurar, senyor Lucchetti, que tant el Director de l'ICS com jo mateix vam tenir notícia d'aquest fet el dia 26 de febrer, a través d'una periodista, a més a més. Jo no vull entrar en aquest tema, que és un tema també molt relliscós i amb les manipulacions que eventualment hi hagi pogut haver per part de segons qui, però, òbviament, jo li dono la meua paraula —i suposo que amb això li basta— que fins al dia 26 de febrer ni el doctor Xavier Trias ni jo vam saber que això es produïa; és a dir, vuit o deu dies abans que es produïssin aquests fets, jo m'havia assegurat personalment, a través dels òrgans competents, de preguntar si realment l'Ordre es complia; se m'havia dit : «estigues tranquil, es compleix a tot arreu»; punt número u. I no entro en les eventuals responsabilitats que això pugui comportar, com vostè no ha fet.

Punt número dos : li reconec una gran part de la veritat del que ha dit pels telèfons. Aquesta experiència que vostè ha fet, l'he feta jo mateix i l'ha feta altra gent del Departament. Ens vam equivocar, ho reconec. Vam posar massa telèfons, i, malgrat que es van donar ordres que s'atenguessin les trucades, hem arribat a la conclusió —i així ho intentem resoldre— que hi ha d'haver un sol telèfon, amb dues línies, i que estigui pràcticament sempre a disposició de tots els ciutadans de Catalunya, amb personal especialitzat que pugui contestar directament les preguntes o la informació que es requereixi, sense necessitat de derivar cap a altres telèfons, com li han fet a vostè, i han fet a molta altra gent que ho ha provat. O sigui : fallada certa que intentem resoldre, i que jo li asseguro que a partir de la setmana que ve, o màxim l'altra, hi haurà dos telèfons —que seran anunciats— que donaran informació puntual.

Quant als recursos, òbviament n'hi posarem, de recursos, senyor Lucchetti. Nosaltres ja hem posat persones molt capacitades al capdavant d'aquest tema, i hi estem posant els recursos que facin falta. Li voldria dir, a més a més, que nosaltres esperem rebre una quantitat important per a aquest tema, perquè en el pressupost del Ministeri de Sanitat d'enguany hi ha 830 milions de pessetes per dedicar al tema de la lluita contra la SIDA, i, per tant, aquesta és una partida que nosaltres entenem —i així se'ns ha dit oficiosament per les persones responsables del Ministeri— que, si ens toca el setze i escaig per cent d'aquests 830 milions, disposarem de 130 o 135 milions de pessetes, que és una quantitat que jo entenc que és molt considerable..., no sé si serà absolutament suficient per fer tot el que voldríem, però amb la qual ja es poden fer realment moltes coses.

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Hospital Oncològic

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al novè punt de l'ordre del dia, que és la Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'hospital Oncològic, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Lluís García i Sáez, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la

paraula.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix. Quasi, senyor Conseller, tinc la temptació de començar per les seves últimes paraules que ha explicat en la seva intervenció a l'amic i company Diputat, Antoni Lucchetti, respecte a aquest problema, el problema econòmic, perquè, efectivament, aquesta temptació és la que em porta a un tema —un tema antic—, un tema que fa sis anys —dues legislatures, l'anterior i la que portem— que intentem, de tant en tant, tractar amb vostè, per veure si trobem algun dia una solució que sigui la solució; perquè hem tingut moltes solucions.

El Conseller de Sanitat i Seguretat Social ens va explicar, aollint totes les intervencions que s'han fet en aquesta Cambra respecte a l'hospital Oncològic i al seu futur, què fer d'aquest hospital. Podiem observar com la primera solució donada pel Departament de Sanitat i Seguretat Social era de fer un consorci; ja estan a punt de signar uns pactes, uns acords, que ens donaran una presència —a la Generalitat, al Consell Executiu, al seu Govern—, una presència als òrgans de gestió d'aquest consorci; el consorci passaria, d'aquesta manera —la infraestructura, el patrimoni de l'hospital—, a propietat, més o menys..., concepte més lax, no és correcte, però sota la propietat, el patrocini de la Generalitat.

Això ens va costar, senyor Conseller, si vostè repassa les xifres dels Pressupostos, ens ha costat..., a mi m'agradaria saber-ho amb precisió, però ens ha costat molts i molts i molts milions de pessetes a aquest Govern, a Catalunya, aquesta infraestructura! Se'ns ha anunciat moltes vegades la posada en funcionament d'aquesta estructura; se'ns ha dit que s'anaven a obrir cinquanta llits, més endavant dos-cents llits, com a primera fase, etcètera. La premsa ha informat que la posada en marxa d'aquest hospital era per fases, i una d'aquestes fases jo recordo que ha estat àmpliament passada en el temps.

Recordo també, senyor Conseller, com, per exemple, dedicàvem recursos del Pressupost de la Generalitat... Jo tinc quantificat molt per sobre de 1.000 milions de pessetes, 1.000 milions de pessetes!, en crèdits, és a dir, en partides pressupostàries per pagar interessos de crèdits de les persones promotores d'aquell hospital.

En l'últim debat de Pressupost, senyor Conseller, vostè recordarà que va sortir una notícia també a la premsa, com és tradicional, que havíem trobat una nova fórmula jurídica per donar solució al problema de l'hospital Oncològic, des del punt de vista patrimonial; ens vam acollir a això, a aquesta fórmula jurídica de l'emfiteusi; abans era un consorci, ara en farem una emfiteusi, que donarà solució a un problema, al problema real, senyor Conseller, i és que la Generalitat, si no té el patrimoni, si no és propietat de l'Administració, com hi pot intervenir?, com s'ha pogut estar gastant els recursos propis del Pressupost de la Generalitat, del Pressupost de la Seguretat Social, en aquest hospital?

Per tant, hem de buscar una fórmula, hem de vestir un sant, senyor Conseller, perquè, si no el vestim, estem en franca jo diria il·legalitat, però, per no ser exagerat, com a mínim dubtosa situació jurídica.

Tot això podria ser molt important, i podria ser el centre de la meua intervenció, que a mi m'agradaria en aquest moment desplaçar a una altra consideració. Suposem que la fórmula és bona. Diguem, efectivament, la fórmula de l'emfiteusi resol el

problema jurídic respecte a la propietat del patrimoni. Hem donat molts diners. I jo li pregunto, senyor Conseller, per què? Per fer què ens hem gastat aquests diners? Per fer què, d'aquest patrimoni? Quin és el model? Què volen fer amb aquest instrument, que és un patrimoni, un hospital, encara, en la situació en què es troba des del punt de vista del seu ús? Què hem de fer? És un hospital monogràfic? És un annex de la Residència de Bellvitge? Què serà? Portem sis anys d'eficàcia de govern, sis anys de modernitat, sis anys d'actuacions positives. Què serà, aquest hospital? Per a què servirà, aquest patrimoni? Per a què han servit tants recursos esmerçats en aquesta estructura?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui contestar, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Sí, senyor President, des de l'escó mateix, també, si m'ho permet, i amb la mateixa brevetat amb què el senyor Garcia ha formulat la seva interpellació.

Li vaig a precisar, senyor Garcia, algunes dades que cal afegir a tot allò que vostè ha dit. Efectivament, el dia 26 de novembre de 1986 va ser signat un acord entre el Director General de Patrimoni, el senyor Basáñez, i la Presidenta del Consell de Patrons de la Fundació del Patronat de l'Hospital Oncològic de Catalunya, la senyora Glòria Ferrer, en el qual es preveu la integració de les construccions i les instal·lacions propietat de l'esmentat hospital a la xarxa hospitalària pública de la Generalitat, per mitjà —tal com vostè ha dit, i, d'això, en sap molt més vostè que jo, que jo no passo de ser metge— d'un dret d'emfiteusi a favor de la Generalitat. Això vol dir que, a partir del moment que l'acord definitiu sigui signat —i el Conseller d'Economia i Finances, senyor Culler, està autoritzat pel Consell Executiu a partir del 18 de desembre per signar aquest acord definitiu—, a partir del moment que aquest acord sigui signat, l'hospital serà propietat, en la seva més àmplia extensió del terme, quant a l'ús, de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. No de l'ICS, senyor Garcia, que, com vostè sap, que són pressupostos separats i, per tant, no es pot barrejar una cosa amb l'altra.

Aleshores, en el moment en què se substanciï l'acord, la Direcció General de Patrimoni farà cessió d'ús de l'Hospital Oncològic a l'Institut Català de la Salut, i, aleshores, sí que, com a propietat de la Generalitat, la utilització de l'Hospital Oncològic es farà per part del sistema general de la sanitat catalana, l'assistència pública de la Seguretat Social.

I, aleshores, com jo he dit moltes vegades davant d'aquest Parlament, senyor Garcia, la primera cosa que farem —i espero que ho puguem fer aquest any mateix— és posar en marxa la radioteràpia i les consultes externes, que són les coses més urgents i que, com sense cap mena de dubte sap molt bé el senyor Diputat interpellant, ens fan més falta.

Aquest hospital, li puc assegurar que no serà un hospital monogràfic, i com que encara requerirà unes inversions considerables per tal d'habilitar-lo i posar en marxa un nombre determinat de llits, d'una manera successiva i per etapes, l'únic compromís que hi ha amb el Patronat de l'Hospital Oncològic és que una part d'aquests llits —un centenar, si no m'equivoco— sigui dedicada a l'atenció de malalts oncològics, però de la resta de les instal·lacions de l'hospital se'n podrà fer allò que l'Insti-

tut Català de la Salut, d'acord amb les necessitats generals de Catalunya, entengui més necessari.

I no hi ha cap dubte, senyor Garcia; jo estic segur que vostè ha estudiat l'afer. A Catalunya sempre diem —i ho dic jo— que no estem pas tan malament, des del punt de vista de l'assistència sanitària i dels nostres equipaments, però de seguida reconec que, en un dels sectors que estem pitjor, és en el tractament del càncer. Des d'aquest punt de vista, a nosaltres ens interessa molt un hospital, que està, certament, per acabar, en alguns aspectes, i que, en conjunt, costarà milers de milions, certament, senyor Lucchetti, i que seran utilitzats amb finalitats —no cal dir-ho— productives, però ens interessa que la part que està acabada, d'aquest hospital, que és l'existència d'elements que permeten el tractament de radioteràpia d'alt voltatge —i d'això és del que estem més necessitats a Catalunya—, això podrà ser posat a disposició dels nostres malalts, espero que dintre d'aquest mateix any.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir?

El Sr. GARCIA I SÀEZ : Sí, senyor President, molt breument, perquè jo crec... jo estic plenament d'acord amb les paraules del Conseller, en el sentit que, efectivament, aquest hospital ens ha costat molts milions de diners. Hi estic absolutament d'acord. Vostè recordarà que, l'any 80, un dels primers actes de govern de vostè, com a Conseller de Sanitat, va ser, senyor Laporte, modificar el Mapa Sanitari amb un decret, per incloure dintre del Mapa Sanitari una institució que n'havia quedat fora, perquè era absolutament innecessària des del punt de vista de la planificació, de la dotació d'hospitals en la zona on anava.

Vam fer una pregunta, vostè ens va contestar... Vam deixar-ho, en aquell moment, en aquella situació. Explica ara que, efectivament, la situació dels equipaments, la lluita contra el càncer són molt importants, necessaris, els dèficits que tenim a Catalunya, la radioteràpia d'alt voltatge... No deixa de ser, senyor Conseller, malgrat la part de raó o la important raó que continguin aquestes afirmacions, una justificació. Una justificació d'una situació, al meu entendre, que respon, com a mínim —i ja des d'aquesta tribuna de la Cambra ho he manifestat altres vegades—, una situació que respon, purament i exclusivament, a uns compromisos de tipus electoral, de tipus personal, que va fer el Molt Honorable President de la Generalitat.

Tenim problemes econòmics en el sector de sanitat; som conscients que un dels factors de la situació sanitària és la manca de recursos que s'hi dediquen, i estem esmerçant molts, molts recursos en un hospital, en una infraestructura, en un patrimoni que, finalment, des del 18 de desembre —senyores i senyors diputats, des del 18 de desembre— de 1985, tenim una fórmula jurídica que justificarà tots aquests recursos que hem dedicat, des del punt de vista patrimonial, perquè observin que firma l'acord la Direcció General de Patrimoni de la Generalitat de Catalunya. Podrem tenir, dic, des del 18 de desembre del 85, una justificació legal per donar sortida a un problema que és un problema polític.

Jo espero que se signi aviat, aquest acord, que no tornem a parlar de l'Hospital Oncològic des del punt de vista de la fórmula jurídica que ha de justificar i que ha de vestir el sant; que ja

quedi solucionat. Li ho desitjo de debò, perquè, a partir d'aquest moment, es pugui fer una resposta, es pugui donar una resposta coherent a un problema que tenim plantejat, que és què hem de fer d'aquest hospital? Vostè m'ha dit, per una banda, cent llits —cent llits, d'una infraestructura mastodòntica!— dedicats a radioteràpia i consultes externes en matèria d'oncologia. I els altres —no sé quants llits, molts llits— llits, a què els hem de dedicar, dintre de la zona? Li faria un suggeriment, senyor Conseller : podria ser molt important dedicar-los a pediatria, perquè el sector de pediatria, en aquella zona, sembla que té problemes de consulta; hi ha una demanda que s'ha de desplaçar, com vostès saben, a altres zones sanitàries.

Podria ser una de les solucions, i m'agradaria que parlessin de les solucions, i no dels problemes; espero que, a partir de la signatura, es pugui parlar de solucions, per a aquest hospital, i de la seva integració a aquesta xarxa sanitària d'utilitat pública de què tantes i tantes vegades parlem.

Gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Moltes gràcies, senyor President. Molt breument. En primer lloc, el senyor Garcia ha recordat que jo havia fet incloure l'Hospital Oncològic en el Mapa Sanitari. Certament, jo vaig signar —no recordo si era un decret o una ordre, és igual— de correcció d'errades del Mapa Sanitari, en el qual, a part d'incloure-hi l'Hospital Oncològic, se n'inclouïa un altre, que també, estranyament, no s'hi havia posat, que és l'Hospital de Sant Joan de Déu, i que és un hospital monogràfic pel que fa a pediatria.

Jo, el que no acabo d'entendre, senyor Garcia, realment, és el que vostè diu, que és innecessari, que no té cap mena de justificació, el fet de posar aquests hospitals dintre del Mapa Sanitari, com s'han posat després, en el desplegament del Mapa Sanitari. I vostè atribueix això a determinats compromisos electorals —si no he pres les notes malament—; efectivament, senyor Garcia, és un compromís electoral. El compromís electoral de donar una assistència sanitària correcta a tota la població del Baix Llobregat, i és evident, això : al Baix Llobregat, senyor Garcia, com vostè sap, hi ha una insuficiència de llits. Hi ha un hospital molt gran, un hospital molt ben equipat, que és l'Hospital Prínceps d'Espanya, de Bellvitge, però aquest és un hospital de tercer nivell, com vostè sap, i hi ha una manca de llits de primer nivell, o de segon nivell i, a part l'acció específica en el terreny de l'oncologia, jo espero que aquest hospital, que es diu, per ara, «Hospital Oncològic», pugui també contribuir a reparar aquestes greus mancances que encara hi ha, malgrat que ja s'estan progressivament arreglant, tant des del punt de vista de l'assistència primària com des del punt de vista de l'assistència hospitalària, en una comarca tan poblada com el Baix Llobregat. Tan poblada, però no sé si tan poblada com perquè necessitem més llits de pediatria, senyor Garcia, perquè això és una altra història. Hauríem de parlar, ara, del canvi demogràfic, de la baixada de natalitat, de la desafectació necessària de serveis d'obstetrícia i de pediatria a tot Catalunya, etcètera.

Per tant, ja veurem, ja veurem —no li dic ni que sí ni que no— si a l'Hospital Oncològic —actualment Oncològic, pel

nom— hi ha d'haver uns llits de pediatria o no.

I res més. L'únic que voldria fer és agrair molt sincerament al senyor Garcia, que sento que, per primera vegada, ha reconegut que faltaven diners per a la sanitat pública. Gràcies, senyor Garcia.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Adequació de les Lleis de Catalunya a la Normativa Comunitària

El Sr. PRESIDENT : Hem acabat la part relativa a interpellacions, i anem a entrar ara a la part corresponent a mocions.

La primera moció que tenim a la vista és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Adequació de les Lleis de Catalunya a la Normativa Comunitària, presentada pels Diputats Ilustres senyors Higiní Clotas i Lluís Garcia Sáez, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. El senyor Clotas té la paraula per presentar la Moció.

El Sr. CLOTAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, com tots vostès recordaran, en el Ple celebrat la setmana passada, vaig tenir oportunitat de presentar davant de vostès una interpellació sobre l'ús que havia fet el Consell Executiu de la Generalitat de la delegació que aquest Parlament li va concedir per a l'adequació de les lleis del Parlament de Catalunya al dret comunitari i a les normatives i les directives de la Comunitat Econòmica Europea.

La nostra preocupació essencial en presentar aquella interpellació —i encara que brevíssimament, senyor President, vull repetir ara, en aquests moments, aquí— va ser una preocupació de caràcter estrictament institucional; una preocupació de fer les coses ben fetes. Per tant, no una preocupació de confrontació, de projectes diferenciats o de confrontació ideològica, sinó d'intentar contribuir, des de l'oposició que representa el Grup parlamentari Socialista, en alguna cosa que és d'estricta institucionalitat i que és adequar les lleis del Parlament de Catalunya, les lleis de Catalunya a aquest nou marc de dret, que és el dret comunitari, al millor possible.

En tota interpellació l'interlocutor és un conseller, un membre del Govern. Si aquest membre del Govern hagués donat satisfacció o hagués recollit la preocupació que jo vaig intentar manifestar sobre l'ús, el mal ús que havien fet d'aquesta delegació legislativa, doncs, aquesta interpellació no hauria portat una subsegüent moció, com, per altra banda, és gairebé sempre habitual en totes les interpellacions. Per què? Perquè el que jo vaig intentar posar de manifest era que busquéssim el camí, la via per intentar modificar, millorar allò que no s'havia fet, a través de les vies que es cregués oportú; per exemple, a través, de nou, les comissions corresponents en el si del Parlament.

Com que el Conseller de Governació en aquells moments no solament no va donar satisfacció a la nostra preocupació institucional, sinó que va parlar d'unes coses que, amb tota cordialitat, diré que no tenien res a veure amb la nostra preocupació, i va insistir amb el que atorgava una norma supletòria de l'article 122 del Reglament, naturalment, he hagut de presentar una moció subsegüent a aquella interpellació. Una moció que, fil per randa, recull gairebé tots els punts de preocupació que el

Grup Socialista manifestava, i que es tradueix en el següent —i, senyor President, em limitaré tan sols a explicar aquesta Moció, que és pel que aquesta Presidència m'ha donat l'ús de la paraula— : un primer punt en què el Parlament de Catalunya manifestava —i manifesta, si vostès li donen suport— la seva voluntat de contribuir, amb el protagonisme institucional que li correspon dins de la Generalitat, de la qual forma part, en la projecció exterior de Catalunya i d'una manera especial davant de la Comunitat Econòmica Europea.

Aquest és un punt en el qual hem coincidit tots els grups de l'oposició d'aquesta Cambra a criticar l'actitud excloent del Consell Executiu de la Generalitat i del Grup de la majoria que li dona suport en la seva concepció de la projecció exterior de Catalunya; excloent, perquè no solament en aquest cas no s'han atès les raons que l'oposició —en aquest cas, el Grup Socialista— li ha volgut formular, sinó que ha mantingut una actitud exclusivista en tots aquells fòrums on es debat i on es manifesta la presència exterior de Catalunya.

En les successives reunions de la Comissió Mixta entre el Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya, comissió que va tenir una existència de tres anys i mig, i que es reunia en el Palau de la Generalitat; en la Comissió actual del Parlament, un cop dissolta per voluntat unilateral de la majoria, aquella Comissió, i creada en el si del Parlament, no hi ha cap mena de voluntat d'integrar la resta de les forces parlamentàries d'aquesta Cambra —que som també Generalitat— a aquesta tasca de projecció institucional de Catalunya, fins al punt —i lamento haver-ho de repetir— que una institució com el Patronat Català Pro Europa —institució que està finançada fonamentalment des del Parlament de Catalunya a través dels Pressupostos de la Generalitat—, on hauriem de tenir representació i participació tots els grups parlamentaris, no per un afany de protagonisme inútil i estèril, sinó per contribuir millor des d'una òptica més real, amb el pluralisme democràtic que expressa la societat catalana, al que és aquesta projecció de Catalunya, hi tenim les portes tancades. Tal com sona : hi tenim les portes tancades. En set anys d'existència, s'ha limitat una vegada a venir el Secretari General o el President —ben bé no ho sé— d'aquest organisme —Diputat de la Minoria Catalana en el Congrés dels Diputats, el senyor Gasòliba— a explicar què és aquest organisme i, naturalment, a dir-nos que aquest organisme emanava de la Generalitat i dels seus pressupostos, atès que finançàvem el cent per cent gairebé del seu Pressupost.

Un segon punt d'aquesta Moció, que manifesta la voluntat del Parlament de Catalunya de participar amb plena sobirania en les tasques d'adequació de la legislació catalana al Dret de les Comunitats Europees. Amb això, ens tornarem a referir que s'apliqui amb tota la seva extensió i contundència allò que el Reglament del Parlament de Catalunya preveu en el seu article 122, i és que és aquest Parlament de Catalunya —a través de les comissions corresponents— qui adequa finalment i qui exerceix el control de l'adequació efectuada per part del Govern de la nostra legislació a la Comunitat Econòmica Europea. Aquest és el primer punt de la nostra Moció.

Un segon punt de la Moció, en què el Parlament de Catalunya constata l'incompliment per part del Consell Executiu de la delegació establerta per la Llei 4, del 10 de març, per a l'adequació de les lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Euro-

pees. Molt breument, haig de referir-me a allò que vaig ja posar de manifest en la meua primera intervenció en el moment de la interpellació davant d'aquesta Cambra.

De les vint-i-vuit lleis que, segons el Consell Executiu, en funció de les directives presentades en un annex a aquest Projecte de Llei, era necessària d'adequar, un cop exhaurits els sis mesos que corresponien a la delegació legislativa, per la qual aquest Parlament va concedir permís a l'Executiu, se'ns van presentar tan sols cinc decrets legislatius d'adequació de cinc d'aquestes vint-i-vuit Lleis, en el benentès que, tant per part del Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, als mitjans de comunicació i no aquí al Parlament de Catalunya —que és on correspondria—, o del Director General o Subdirector General d'aquesta nova Direcció General d'Adequació a la Comunitat Econòmica Europea, o per part, recentment, de l'Honorable Conseller de Governació en la resposta a la meua interpellació, ens deia que no es creia necessari, des de l'òptica del Consell Executiu, adequar més Lleis.

D'aquelles cinc que van adequar, jo vaig fer un rapidíssim repàs del mal ús que des del nostre punt de vista s'havia fet d'aquella adequació, en el sentit que de cinc decrets nosaltres havíem presentat objeccions —que és com s'anomenen les esmenes d'aquests decrets— a cadascun d'aquests cinc : en el primer, de Col·legis Professionals, una objecció no se'ns va atendre en la Comissió —falta el desenvolupament reglamentari. Al segon Decret vam presentar una objecció, i hi ha un recurs d'inconstitucionalitat presentat sobre aquest Decret que nosaltres recollíem en aquesta objecció, atès que dubtàvem que la Generalitat tingués la personalitat jurídica que correspon per actuar davant la Comunitat Econòmica Europea, tal com preveu la Disposició Addicional que nosaltres esmenàvem. En tot cas, tampoc s'ha desenvolupat reglamentàriament. El Decret legislatiu d'Alta Muntanya, on nosaltres presentàvem tres objeccions. En el de la Modernització de l'Empresa Familiar Agrària, on presentàvem cinc objeccions. Creiem que aquesta norma desenvolupada infringeix la legalitat establerta en els articles 5.4 i 12, tampoc hi ha desenvolupament reglamentari. I, finalment, el cinquè Decret legislatiu, aquell que jo qualificava d'«espectacular», perquè després de sis mesos de possessió de la delegació legislativa, el Consell Executiu ens publicava un decret legislatiu que deia que la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana hauria d'adequar-se a allò que correspon al Dret comunitari, i jo deia —lamentablement i amb tota sinceritat— que per a aquesta feina no era necessari concedir aquesta delegació legislativa, que qualsevol diputat, i, si el Consell Executiu no se'n fiava, no de l'oposició, sinó qualsevol diputat del grup parlamentari que li dona suport, en un matí de reflexió hauria pogut fer la mateixa feina que va fer el Consell Executiu malament en sis mesos.

De la resta de les tasques que s'havien encomanat al Consell Executiu, dotze de les Lleis que el Consell Executiu diu que no són necessàries d'adequació, segons el nostre punt de vista, amb documentació que els facilitem, creiem que sí que són necessàries adequar a aquest nou Dret comunitari, tenint en compte tan sols les normatives i les directives comunitàries que figuraven a l'annex —després parlarem d'altres que no figuren a l'annex—; aquestes dotze, Regulació Administrativa de Determinades Estructures Comercials i Vendes Especials, Institut Català del Crèdit Agrari, Finances Públiques de Cata-

lunya, Caixes d'Estalvi, Cooperatives, etcètera, i, finalment, quatre Lleis que caldria haver inclòs a l'adequació, perquè es troben afectades per la normativa i directiva comunitàries, i que vostès tampoc les van incloure, que són les de Patrimoni de la Generalitat, Pesca Marítima, Declaració de Paratge Natural d'Interès Nacional de les Reserves Integrals Zoològiques i Botàniques d'Aiguamolls de l'Empordà, etcètera. I, finalment, un altre punt, i són les Lleis que avui en tràmit havien ja de tenir la previsió d'adequació a la Comunitat Econòmica Europea i al seu Dret comunitari i tampoc el tenen.

Per tant, un primer punt, primer apartat d'aquest segon punt, que és constatar l'incompliment per part del Consell Executiu de la delegació que se li fa des d'aquest Parlament.

Un segon apartat d'aquest segon punt, la necessitat que tots els projectes de llei que el Consell Executiu presenti a aquesta Cambra s'adeqüin al Dret de les Comunitats Europees. Vaig posar també de manifest que dos projectes de lleis, avui en tràmit en aquesta Cambra, el de Transports de Viatgers per Carretera —on el Consell Consultiu va establir en el seu Dictamen 130 que un dels seus articles, el 18.2, era vulnerador de l'ordre constitucional i estatutari, perquè no s'adequa plenament a les disposicions comunitàries—, aquest Projecte de Llei, al qual nosaltres vam presentar esmenes —crec recordar que també el Grup de Convergència i Unió hi va presentar esmenes—, és un Projecte de Llei presentat després de l'ús d'aquesta delegació legislativa per part de l'Executiu. I, un altre, el Projecte de Llei de Seguretat en les Instal·lacions Industrials, que oblidava també totes les disposicions comunitàries respecte, sobretot, per exemple, a les de riscos d'accidents greus en determinades activitats industrials. Per tant, incompliment de la delegació que li fa l'Executiu.

I un tercer punt que diu: «Instar el Consell Executiu a presentar a la Cambra dins de l'any 87 els projectes de llei escaients per adequar les lleis vigents de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees davant la manca d'adequació d'aquestes al dit Dret.» Per tant, afrontar a aquest dèficit palès. Un apartat b): «Els projectes de llei necessaris per al desenvolupament del Dret de les Comunitats Europees en totes les matèries que són competència de la Generalitat sobre les quals no hi ha legislació catalana vigent.», però que la normativa i el Dret comunitari obliga a cadascuna de les administracions i de les seues legislatives —en aquest cas, el Parlament de Catalunya i la Generalitat de Catalunya— que, en virtut de les competències que té, desenvolupi la legislació que correspon per afrontar i tenir en compte aquella normativa i directiva del Dret comunitari.

I, finalment, el darrer punt, 4, d'aquesta Moció subsegüent a la nostra interpellació, on requereix al Consell Executiu que els decrets legislatius aprovats en virtut de la Llei del 10 de març siguin, en el termini de tres mesos, desenvolupats per reglament. I això és el que preveu cadascun dels cinc decrets legislatius presentats i aprovats pel Consell Executiu: que tindran un posterior desenvolupament reglamentari, i encara no l'han tingut. Demanem que en tres mesos el tinguin.

Per acabar, senyor President, senyores i senyors diputats, la nostra insistència, la nostra preocupació és posar de manifest això que nosaltres considerem que ha sigut un mal ús i insuficient ús de la delegació que el Parlament de Catalunya va fer al Consell Executiu per a aquesta responsabilitat d'afrontar aquest nou marc legislatiu, que és el Dret comunitari.

Davant d'aquesta palesa deficiència, nosaltres posem a la seva consideració aquesta Moció perquè s'aprovi —creiem sincerament que no s'aprovarà, perquè el Grup de la majoria i el Consell Executiu són incapaços de reconèixer allò que han fet molt malament i que en moltes ocasions tampoc han fet—; posem a la seva disposició qualsevol de les vies i dels instruments reglamentaris que existeixen, i ens ho permet, per esbrinar aquests errors comesos en aquesta delegació no efectuada, seguirem insistint en el control de la responsabilitat que vostès no tenen per adequar la nostra legislació a la comunitària europea i, en definitiva, els demanem, de nou, que canviïn la seva política; que canviïn la seva política d'aparador sense continguts; que canviïn la seva política d'utilització instrumental amb beneficis partidistes i electorals del Parlament de Catalunya, que és la nostra primera institució, i haurien de manifestar major respecte a aquesta institució.

No pot ser que vostès s'omplin constantment...

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Ilustre Diputat que tingui en compte que el seu temps ha estat molt àmpliament ultrapassat.

El Sr. CLOTAS: Acabo de seguida, senyor President, i gràcies per la seva flexibilitat.

No pot ser que vostès s'omplin constantment la boca de la seva voluntat i vocació europeista i en el moment de demostrar-la, que és amb la rigorositat, responsabilitat i seriositat dels continguts que demostren aquesta vocació europeista, vostès facin mutis pel *foro* —i perdonin l'expressió.

No pot ser que s'utilitzi aquesta tribuna de cara a una plataforma electoral a través d'un debat fictici, com serà el que tindrà lloc la setmana que ve; plataforma electoral per al candidat senyor Cullell, confiant que aleshores ja no serà Conseller —que és com correspondria.

Per tant, canviïn de política i tinguin més en compte els grups de l'oposició, quan el que els demanen és una tasca de responsabilitat institucional.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Com que no hi ha esmenes, es passa directament a la intervenció dels grups parlamentaris. En nom del Grup Mixt... No intervé. Esquerra Republicana de Catalunya intervé? L'Ilustre Diputat senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, vinc aquí per expressar la nostra posició, la posició del nostre Grup sobre la Moció que hi ha escrita aquí, no sobre moltes paraules que s'han dit des d'aquesta tribuna.

Nosaltres no veiem la situació present, en això, com una forma tan catastròfica com se'ns vol presentar, però de tota manera sí que hi ha alguns punts que nosaltres creiem positius —amb d'altres no hi estem d'acord—, i ara els exposaré.

El primer punt, que està subdividit en dos punts més, diu: «La seva voluntat de contribuir, amb el protagonisme institucional que li correspon dins la Generalitat...» Nosaltres creiem que aquest Parlament ja hi contribueix, no potser en la forma total i plena que molts voldríem, però ja hi contribueix. Aquí hi ha contactes entre parlaments, amb Catalunya, hi ha visites d'un cantó a l'altre, s'ha creat una Comissió, que no oblidem que és de seguiment, no una comissió legislativa, sinó una comissió de seguiment, i, per tant, nosaltres creiem que això ja funciona. Potser podria funcionar —com molt bé es queixava

el senyor Clotas— més efectivament, però de tota manera funciona, i no pel fet de demanar, d'una forma que sembla que això no funcioni gens, que es contribueixi a aquest protagonisme. Per tant, nosaltres, en aquest primer punt, ens abstindrem.

En el segon punt... «La seva voluntat de participar amb plena sobirania a les tasques d'adequació de la legislació catalana al dret de les comunitats europees». Aquest Parlament, en el seu dia, va delegar aquesta facultat que té en el Govern de la Generalitat, perquè adequés les lleis que cregués convenient a la legislació europea. Ho va fer segons els seus criteris —poden haver-hi altres criteris, però ho va fer—, i, per tant, no creiem que aquí s'hagi de remarcar aquesta voluntat de participar amb plena sobirania en aquestes tasques d'adequació, quan, al seu moment, vam delegar aquesta facultat, i a partir d'ara ho pot fer sempre que vulgui. També ens abstindrem.

En el segon punt, diu que «el Parlament de Catalunya constata que s'ha incomplert per part del Consell Executiu la delegació establerta per la Llei». Nosaltres creiem que no s'ha incomplert, nosaltres creiem que s'ha complert, pot ser que no s'hagi complert tal com hauria volgut el Partit sol·licitant d'aquesta Moció, però nosaltres creiem que s'ha complert, i, per tant, en aquest punt votarem no.

«La necessitat que tots els projectes de llei que el Consell Executiu presenti davant d'aquesta Cambra s'adeqüin al dret de les comunitats europees». És evident, això a partir d'ara és evident que s'ha de fer; per tant, no creiem necessari posar-ho aquí, en un segon punt, i aquí ens abstindrem, perquè creiem que s'ha de produir, és una cosa normal.

Pel que fa al tercer punt —«El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a presentar davant d'aquesta Cambra durant l'any 87 : primer, els oportuns projectes de llei modificadors que recullen les vigents lleis, i, segon, els projectes de llei necessaris per tal de desenvolupar el dret de les comunitats europees»—, nosaltres creiem que això sí, són directives d'obligat compliment, i, per tant, en aquests dos punts del tercer punt votarem afirmativament aquesta Moció. Igualment com votarem afirmativament el quart i últim punt d'aquesta Moció, en el qual es demana que els decrets legislatius siguin desenvolupats per reglament. Realment, aquests decrets legislatius existeixen i no s'han desenvolupat encara per reglament, i creiem que ja és hora que això es faci.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya... No intervé. Bé. Perquè parli en nom del Grup Popular, l'Illustre Diputat senyor Esteve té la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres donem suport íntegrament al primer apartat del punt primer de la Moció, per tal com es demana que el protagonisme de la Generalitat en la seva projecció exterior i de forma específica davant les comunitats europees, tingui el nivell que cal, i que això sigui participant-hi, evidentment, el Parlament com una de les seves institucions cabdals. Nosaltres entenem que la projecció exterior de Catalunya ha de tenir reflectida suficientment l'existència del nostre Parlament i la conformació del Parlament per part de les diferents forces polítiques aquí presents.

Entenem que aquesta situació de monopoli de viatges, de monopoli de les gestions davant la CEE, i, fins i tot —per què

no cal dir-ho?, i ho dic a tall d'exemple— en la inauguració, per exemple, de l'Oficina del Patronat Pro Europa a la *rue* d'Archimede, al costat de Berleymont, de forma monopolística per part de l'Executiu i del partit o la coalició que li dona suport, són actituds que nosaltres entenem que cal que canviïn d'una vegada per totes. Patronat que, afegint al que diu el Grup proponent, el seu secretari general —em permeto recordar el càrrec— apareix, ara sí, molt sovint i per primera vegada en contactes amb el Parlament, suposem que perquè s'apropen també les campanyes electorals del Parlament europeu, i s'utilitza aquesta ambivalència de ser a la vegada, ser i no ser : «sóc diputat, sóc eurodiputat, i a la vegada secretari..., però no, llavors actuo com a secretari, no estic fent campanya electoral». Nosaltres entenem, per tant, que aquesta situació de prevalença, del monopoli, ha d'acabar d'una vegada per totes. Però no solament en aquestes actuacions directes que he esmentat, sinó també en actuacions de via indirecta, fonamentals també i cabdals, perquè no són els signes externs sinó el centre de tota l'actuació exterior de Catalunya de portes enfora. I estem al·ludint a la conformació de la voluntat estatal, estem al·ludint a la integració a comissions, comitès i representacions en tot el tema comunitari, en el qual, únicament i exclusivament, hi ha la representació del grup majoritari de la Cambra.

Ja s'ha dit altres vegades que sembla que es vulgui crear una confusió que Catalunya és Convergència i Unió i només Convergència i Unió, i s'ha dit algunes vegades que es juga amb l'ambivalència i la confusió d'assimilar el senyor Pujol a Convergència, assimilar Convergència i Consell Executiu, Consell Executiu i Generalitat, i Generalitat i Catalunya. La Generalitat i Catalunya ho som tots, i evidentment el Parlament també és Generalitat. És cert que el Grup majoritari ha tingut el suport també majoritari dels ciutadans de Catalunya, però alguna vegada s'ha recordat —i convé recordar-ho de tant en tant— que més de la meitat dels ciutadans de Catalunya no els han votat, a vostès. Cal canviar aquesta situació de monopoli, d'arrogància, i bo és per a tots una certa cura d'humilitat, sobretot en aquelles esferes en què és necessari el consens i la unitat. Així i només així pensaran que quan s'estan defensant els interessos de Catalunya de portes enfora s'estan defensant els vertaders interessos de Catalunya i no pas els interessos exclusius d'un partit —i no dic que es faci, però es pot donar aquesta imatge—, i creiem que amb això els fruits seran més abundosos.

El senyor Pujol fa molt poques hores reclamava, amb tota la raó del món, que la Generalitat també és Estat, i el nostre Grup subscriu això : la Generalitat també és Estat. I per consegüent, amb aquesta política exterior, el nostre Grup reclama una actuació d'Estat, una actuació de la Generalitat globalment concebuda, i, per consegüent, amb participació evident i també principal del nostre Parlament. Només així obtindrem una major rendibilitat política a les accions endegades pel Consell Executiu, ja que cal recordar, de tant en tant també, que només les accions unitàries i conjuntes de tots els ciutadans de Catalunya, al marge d'aquells punts que ens diferencien, porten els fruits que calen per a la nostra terra. I, a tall d'exemple, recordem el consens necessari i els bons resultats en l'elaboració de la Constitució, en l'obtenció del nostre Estatut, tan reclamat per totes les forces polítiques, i, encara que siguin exemples més banals però més recents, la consecució i la nomina-

ció de la nostra ciutat per als Jocs Olímpics, la qual cosa demostra que només anant plegats en les accions exteriors aconseguirem el millor per a Catalunya, de tal manera que pugui veure's una actuació conjunta de totes les forces, perquè hi ha, en aquestes matèries, més punts de coincidència que no pas punts de separació.

(El Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vicepresident Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Això pel que fa a l'apartat primer del punt primer. Quant al punt segon, nosaltres reclamem la nostra plena i exclusiva competència en l'adequació de les matèries pròpies de Catalunya, per intentar sortir al pas de determinades maniobres centralistes que interpreten que, un cop aconseguides les nostres competències a través de l'Estatut, pel fet de la signatura del tractat d'adhesió d'Espanya, aquestes competències ens són arrabassades —i amb això estem d'acord— perquè passin a instàncies supraestatals —en aquest cas, a les comunitats europees—, però que després, aquest desplegament, hi ha qui diu que no correspon automàticament al lloc d'origen de les competències, sinó que, en aquesta via ja descendent, es queda al nivell intermedi, llegeixi's un nivell d'Administració central. Per això votarem també favorablement aquest segon apartat del punt primer.

Pel que fa al punt segon, nosaltres hem de dir que, en el seu apartat lletra a), segons l'esmena d'estil, subscrivim íntegrament el que diu el Grup proposant de la Moció quant a l'incompliment de la delegació legislativa establerta per la Llei 4 de l'any passat. Però aniríem més lluny del que diu el Grup proposant: nosaltres entenem que l'incompliment es produeix des d'un punt de vista material i de contingut, però també des d'un punt de vista formal. Subscrivim, dic, íntegrament les manifestacions que, respecte —em sembla recordar— a vint-i-vuit lleis catalanes per adequar a setanta i escaig de directives, només se n'hagin adequat cinc. I no serveix l'argument que només calien aquestes cinc, perquè cal recordar que el meu contradictor del Grup de la majoria, quan estàvem debatent aquesta Llei i aquest Diputat intentava afegir-hi lleis i directives, deia que no, que només calien aquelles que exclusivament havien de ser objecte d'afectació. Jo treia a la palestra, em sembla, les paraules del Conseller d'Agricultura en un determinat diari dient: «escolti, el fet que s'hi afegeixin lleis no vol dir forçosament que s'hagin de modificar, però és, diguem-ne, curar-se en salut per aprofitar el que diu el poble». Bé, però en qualsevol cas el meu contradictor, com deia abans, m'estava dient que no, que només calia posar aquelles que anaven a afectar-se, i, sorprenentment, ni ta sols ni el vint per cent d'aquestes són afectades, amb la qual cosa es demostra que el seu argument no tenia la consistència que ell pretenia.

En aquest sentit, nosaltres diem que no n'hi ha prou, amb el desplegament normatiu que s'ha fet, però no solament en l'aspecte material sinó sobretot en l'aspecte formal. En aquest sentit, ja hem palesat altres vegades la nostra discrepància sobre la interpretació a corre-cuita que va fer la Mesa respecte a l'article 122 de la Cambra. Recordo que quan estàvem ja reunits en Comissió, per debatre l'adequació de la Llei de Col·legis Professionals en la Comissió de Justícia, es va treure ràpidament de l'ordre del dia l'examen del Decret legislatiu perquè la Mesa tingués temps de —permetin-me la llicència— fabricar la norma interpretativa del 122, sostroure el debat al Ple, deixar-

ho en Comissió, i tots sabem que sense cap tipus d'efectes jurídics; efectes jurídics perquè entenen que quan la Llei no diu quins efectes jurídics tindrà, només podrà tenir —si prosperessin les objeccions— efectes polítics. Bé, el principi que el que no està prohibit està permès, és un principi democràtic, però quan es tracta de legislació delegada nosaltres sostenim el contrari, que llevat dels casos en què es digui que només tindrà efectes polítics, en la resta de supòsits cal atorgar efectes jurídics a les eventuais objeccions, al marge que prosperin o no pel fet de la majoria que avui governa. Per consegüent, nosaltres entenem que la moció, en aquest punt 2 i el primer paràgraf és, fins i tot, insuficient, perquè no és que no n'hi hagi prou, amb el desplegament normatiu des d'un punt de vista material, sinó sobretot perquè no estem d'acord amb les conseqüències jurídiques de les eventuais objeccions. I en aquest sentit, el nostre Grup va presentar, el dia 24 d'aquest mes, una esmena d'addició que no ha estat admesa a tràmit per la Mesa —i nosaltres respectem aquest criteri, perquè, certament, amb el Reglament a la mà, la lletra del Reglament ho impedia, no pas l'esperit, i faig al·lusió a la qüestió de les sis hores abans de començar, que em sembla que hi havia a bastament més de sis hores des que ho vam presentar fins avui— perquè hagués pogut ser objecte de consideració, tant pel Grup que proposa la Moció com per la resta de grups. Dit això, concloc aquest punt dient que també hi votarem a favor.

En canvi, pel que fa a l'apartat segon d'aquest punt 2, nosaltres hi votarem en contra, perquè aquí pretén dir que les lleis que ens envïin aquí al Parlament s'adeqüin al dret de les comunitats, i això és tant com acceptar implícitament que no s'hi adeqüen. Si és que s'hi adeqüen és innecessari per obvi; si, en cas contrari, no s'hi adeqüen, nosaltres entenem que el conducte normal no és pas la moció amb la subsegüent resolució, sinó, si s'escau, les esmenes corresponents.

El punt 3 el votarem favorablement en els seus dos aspectes; pel que fa al primer aspecte perquè, congruentment amb el que hem dit abans, entenem que no ha estat suficient la consumpció per transcurs del temps de l'autorització de legislació delegada i que cal adequar més normes que les nostres ja promulgades; i, per altra banda, pel punt segon, perquè, en exercici de la nostra competència exclusiva, cal desplegar altres normes comunitàries que encara no han estat objecte de tasca legislativa per aquesta Cambra.

Acabo ja dient que, quant al punt quart, el votarem favorablement, dient que el termini de tres mesos que s'esmenta ens sembla més que acurat perquè els decrets legislatius van ésser publicats, si no ho recordo malament, el mes d'agost, i això vol dir tant com atorgar un any per a desplegament legislatiu a l'Executiu.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre Diputat. Per posicionar-se, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joaniquet.

El Sr. JOANQUET: Amb la vostra vènia, Molt Honorable senyor. Estem davant d'una moció, que és l'instrument polític a mans del Parlament per complir la seva funció política. Això ens obliga, al Grup que dona suport al Govern, a examinar molt curosament l'argumentació que conté per veure si podem

salvar tot allò que sigui salvable, defensant, com és lògic també, la nostra posició política. Per això, aquestes tres parts de manifestacions, de constatacions d'uns fets polítics i d'una instància que vol instar el Govern de la Generalitat a prendre certes mesures polítiques, examinarem i veurem que únicament podem salvar la primera part; i, per tant, el meu il·lustre contradictor pot estar content, perquè realment votarem a favor del primer punt; o sigui, el primer punt, quan diu : «El Parlament de Catalunya manifesta...».

Però, malgrat això, jo voldria fer algunes precisions, no per treure la il·lusió, no una victòria, sinó, simplement una adquisició, diríem, dins d'aquesta paraula que hem d'utilitzar tantes vegades quan es tracta de la Comunitat Econòmica Europea, en fi, *l'acquit communautaire*, —que nosaltres en diem, en fi, el que representa el cabal comunitari—; doncs, bé, aquest cabal, positiu per al Parlament, jo voldria precisar que la interpellació feta al Govern de la Generalitat i contestada per l'Honorable Conseller de Governació, va ser absolutament conforme, de tota conformitat, als termes d'aquesta interpellació. I això ho dic com a home de lleis, i com també tinc l'honor de compartir, en fi, ser col·lega també, de la mateixa professió, del meu Conseller de Governació.

O sigui, és inexacta l'afirmació que fa l'il·lustre interpellant —i el meu il·lustre contradictor— que no es va contestar. Es va contestar exactament —diríem en termes jurídics—, amb conformitat absoluta al que es preguntava. Una altra cosa és que això no sigui satisfactori per al grup interpellant. No pot ser satisfactori perquè, naturalment, hi ha uns criteris, uns criteris de valoració que són diferents. Però, com demostraré ara, en el moment d'entrar a les constatacions i a la mesura política d'instar el Govern de la Generalitat, veurem que no hi ha cap raó.

Volia també fer unes precisions molt breus sobre aquestes primeres manifestacions, indicant que realment el protagonisme institucional potser no és la paraula més adequada, però l'acceptem. Potser no és la paraula més adequada perquè el Parlament té tot el protagonisme que li dona la Llei —no únicament la Llei, sinó una suprallei, que és la constitució de l'Estatut—; i, per tant, té per a nosaltres, els catalans, la màxima representativitat. Però, en fi, acceptarem aquesta forma, potser imprecisa, de formular aquesta Moció.

Jo voldria també recordar que aquest Parlament demostra que té un interès tremend en aquesta qüestió, perquè ha constituït una comissió de seguiment del procés d'integració de l'Estat. Per tant, no se'l pot acusar, en cap sentit, que hagi renunciat al protagonisme, sinó que ha pres part i està, diríem, compromès en aquesta tasca que afecta tots els ciutadans d'aquest Estat, i molt directament els catalans.

Volia també recordar que hem tingut uns contactes —potser, a vegades, són de tipus honorífic, de tipus protocol·lari, però jo crec que són molt positius—, amb parlaments regionals de la Comunitat Econòmica, d'Estats membres de la Comunitat Econòmica Europea, com suposem, recentment, la Comissió de Justícia va ser visitada per una comissió, una delegació del Parlament alemany de Renània del Nord-Westfàlia i, precisament, vam tenir una sèrie de contactes, i es va arribar, fins i tot, a conclusions que jo puc dir, com a membre d'una comissió del Partit Popular Europeu, de política jurídica —i dic això, en fi, amb tot el...—, que es considera, o sigui, es tenen

en compte aquests punts. O sigui, el Partit Popular Europeu té en compte aquests contactes; per tant, el Parlament de Catalunya, en cap sentit, n'està absent.

Bé, passats aquests dos punts, passem ara a la tasca, no diré amarga —perquè sempre s'ha de prendre amb un cert sentit de l'humor—, però, realment, que al meu digne contradictor, jo no li puc acceptar —naturalment, en nom del meu Grup, perquè jo no sóc ningú, sinó simplement portaveu, en aquest moment.

Diu : «Incompliment, per part del Consell Executiu, de la delegació legislativa establerta en la Llei d'Adequació de l'1 de març del 86». Suposo que el meu digne contradictor sempre està... té present, té davant la seva, en fi, memòria, el fet —i jo dic, un fet, que pot ser, a vegades, desafortunat— que l'article 122 del Reglament estableix que les objeccions —és a dir... i s'ha dit—, la legislació delegada, diríem, té una contradicció, per la seva mateixa natura. Què tenim en el procés o en el procediment parlamentari? Tenim que es dona part a les majories i minories, al Govern i a l'oposició, per exposar i debatre àmpliament cada un dels punts. Té també greus inconvenients de tècnica legislativa —i és el que veiem després els pràctics del dret, que moltes vegades el que un grup parlamentari o un digne representant d'un partit ha posat com un judici de valor polític, després no es pot instrumentar amb una sentència judicial o amb un plet. Però, evidentment, té un avantatge : tothom hi pot prendre part.

Bé, la legislació delegada, per si mateixa, és la negació d'aquest principi —és la negació d'aquest principi—, perquè és que la competència legislativa, que *per se* pertany al Parlament, passa a ser delegada en mans de l'Executiu. Bé, no entrem ara en el debat constitucional històric. Però el que sí que hem de tenir present —i aquí va nèixer, precisament, la potestat reglamentària a tots els estats occidentals, tret d'una nació, Anglaterra, que sempre l'ha negada i, precisament, sempre ha tingut el sistema de legislació delegada— que aquest control posterior —aquest control posterior— és un control bàsicament polític o davant els tribunals de justícia. Per tant, suposar que es pot tornar a repetir el control obrint pas a un debat —hi torno a insistir— és absurd en ell mateix; és absurd, lògicament, perquè si s'ha delegat la competència és per alguna raó; per quina raó? Doncs, una raó de tècnica jurídica. O sigui, tots els països que van entrar, es van adherir al Tractat de Roma amb posterioritat als fundadors, els que van signar el Tractat de Roma —vaja! fa aquests dies trenta anys, exactament—, tots han seguit aquest sistema de la delegació legislativa.

Aleshores, l'argument queda reduït a entendre que aquestes objeccions... és a dir, el sistema parlamentari permet —i el sistema aquest està calcat del sistema anglès, o sigui, és curiós perquè és punt per punt exactament calcat—, dona les possibilitats als membres del Parlament de dir : «Bé, senyors, ja acceptem que nosaltres no podem fer aquesta Llei, però el que sí que volem saber és com l'han executada vostès, com han executat aquesta delegació legislativa», i, per això, es dona pas a les objeccions.

Però no s'ha d'oblidar que la forma de delegar aquesta competència és una delegació *in concreto*, o sigui, és exactament en els termes de la llei delegant, de la Llei de Bases. I aquesta Llei únicament deia —únicament deia— «es donarà compte a la Comissió». Bé, això és un sistema que... o sigui, la majoria

dels països europeus tenen aquest sistema; és a dir, es dona simplement compte a la Comissió. Ara, el senyor Diputat, el digne representant per la circumscripció de Barcelona, no ha donat un argument, que jo, en honor a la veritat —en honor a la veritat, i no per afeblir la meua argumentació, sinó perquè dir la veritat sempre dona, precisament, més força als arguments—, he de dir que hi ha un punt en el qual, potser per massa diligència, el Govern de la Generalitat, el Consell Executiu, el que no va fer és : primer, notificar al Parlament —o sigui, quan estava aprovat el Decret, quan ja s'havia signat pel senyor Secretari del Consell Executiu—, donar part, o donar coneixement al Parlament i després promulgar-lo, publicar-lo al DOGC, al *Diari Oficial de la Generalitat*. Bé, aquest és l'únic punt que podíem acceptar, diríem; per cortesia, s'hauria d'haver donat un marge de temps de set o vuit dies, o quinze dies, perquè poguessin, primer, els senyors diputats estar assabentats d'aquesta Ordre. Però és l'únic argument —que, precisament, no ha esgrimit el meu contradictor— que podríem acceptar; podríem acceptar a nivell dialèctic.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Quant a la norma interpretativa que va dictar la Mesa, és precisament sobre aquest punt. O sigui, la delegació es fa *in concreto*, o sigui, es fa concretant i, per tant, ha de ser dins dels termes d'aquesta delegació, i no pot ser amb una cosa genèrica, abstracta i, per tant, cada cas l'hem d'examinar. I aquest és el punt essencial.

Bé, com que hi ha havia dubtes, quan es diu : «No hi ha control jurídic», naturalment que hi ha un control jurídic, hi ha un control pels tribunals. I jo emplaço l'oposició —o els signants d'aquesta Moció— que em puguin demostrar si hi ha un sol cas, jurisdiccional, davant un tribunal, en el qual s'hagi fallat en contra de la legislació de la Generalitat, per aquest motiu. Bé, se'm pot argumentar : són lleis d'organització, són lleis d'administració pública, i d'aquí que es puguin aplicar poden passar anys. Bé, pot ser un argument. Però jo estic absolutament convençut, amb una certesa absoluta, diguem-ne metafísica, que això no es produirà. Per tant, l'únic que feia aquesta norma aclaridora no és suprimir el debat, sinó, simplement, concretar-lo amb aquesta cosa.

Com que s'encén la llum, la qual cosa vol dir que aquest Diputat està fent-se pesat, i no vull argumentar més coses...

Quant al punt tercer i quart, el gran argument... és de dir : nosaltres vam posar una sèrie de lleis, de les quals només s'han desenvolupat, per decret legislatiu, cinc. Bé, quin argument, el digne representant del Grup Popular argumenta i diu : «Aquest Diputat es va equivocar, es va equivocar totalment». Jo ho confesaria amb tota humilitat, que m'he equivocat, vull dir, si l'argument tècnic pogués ser aquest. Però, en realitat, el que va quedar ben clar és que la delegació legislativa s'havia de fitar, s'havien de marcar els seus límits —i diríem, parlant jurídicament...

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. JOANQUET : Moltes gràcies, senyor President. Les seves vives, la força d'aquesta delegació, dins d'un marge de referència. I aquests punts de referència eren, exactament, les lleis sobre les quals podia existir un dubte o podien existir, en fi, punts de referència quant a les directives o les resolucions comunitàries.

Bé, una vegada fet l'examen, en fi, exhaustiu i precís, de totes aquestes qüestions, es va demostrar que no. Per tant, aquest argument no es manté en peu.

Per tot això, nosaltres anunciem que acceptarem el punt primer, o sigui, el que es refereix a les manifestacions, i votarem en contra de tots els altres.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hem de procedir ara, doncs, a la votació. (Pausa.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquesta Presidència estima la següent votació, si no que ho corregeixin els grups parlamentaris : una votació primera, del punt primer; una votació segona, amb el punt segon i apartat 1, és a dir a l'apartat primer; una altra votació, punt segon, apartat segon, i una darrera votació, punt tercer i quart. (Pausa.) És correcta la interpretació del que aquí hem escoltat? Moltes gràcies.

Per tant, votem, en primer lloc, el punt primer.

Diputats que estiguin a favor del punt primer, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El punt primer ha estat aprovat per 96 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Ara correspon votar el punt segon, apartat primer.

Diputats que estiguin a favor d'aquest apartat primer del punt segon, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt segon, apartat primer, ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions.

El punt segon de l'apartat segon.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat segon del punt segon ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 72 en contra i 2 abstencions.

I, finalment, la resta de la Moció que correspon als apartats tercer i quart.

Vots a favor d'aquests tercer i quart punt, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts tercer i quart d'aquesta Moció han estat rebutjats per 37 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Creació d'Ocupació per a Tasques de Conservació de la Natura

El Sr. PRESIDENT : Anem ara a la segona Moció, que és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Creació d'Ocupació per a Tasques de Conservació de la Natura, presentada pels Diputats Il·lustres senyors Xavier Guitart i Pere Ayguadé, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per presentar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyors i senyors diputats, porto a la consideració de la Cambra una Moció presentada, subsegüent a la interpellació sobre la Creació d'Ocupació per a Tasques de Conservació de la Natura —tasques que, a

bastament, van ser explicades en l'anterior Ple—, que havien d'aconseguir dos objectius fonamentals per al nostre país : per una banda, aconseguir la millora del medi natural, la millora, la conservació i la defensa del medi físic en el nostre país i, per un altre cantó, per una altra banda, aconseguir que milers de ciutadans que en aquests moments es troben en l'atur tinguin treball, com a mínim durant una època de l'any, mitjançant els plans d'ocupació.

Dèiem també que centenars de milions de pessetes eren destinades per a aquest efecte pel Govern de l'Estat, mitjançant l'INEM, l'Institut Nacional de Treball. Aquests centenars de milions de pessetes són de gestió per part del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, que ha d'aconseguir les dues coses : crear treball i, per un altre cantó, que aquest treball vagi destinat a solucionar problemes del nostre país, del medi natural; aconseguir la neteja dels boscos, aconseguir, a la vegada, uns millors accessos per als mitjans de lluita contra els incendis forestals, millorar la possibilitat que hi hagi preses d'aigua en aquestes zones, millorar els sistemes de vigilància i un llarg etcètera que faria pràcticament impossible la meua enumeració aquí.

Van ser explicitats també en l'anterior Ple, en la formulació de la interpellació, un conjunt d'irregularitats que el Conseller de Treball, el senyor Badia, no va en cap moment contradir; va dir que se n'assabentaria, que li poséssim al seu coneixement —ho hem fet; llàstima que no sigui aquí!—, investigaria i, si són certs, actuaria.

Però, senyores i senyors diputats, jo, en la meua exposició vaig explicitar unes irregularitats que havien estat fetes públiques als mitjans de comunicació social del nostre país, mesos enrere, i que no havien estat en cap moment contestades, rebatudes pel Consell Executiu i, per tant, els donaven, d'alguna manera, la raó.

És una constatació evident, d'aquelles persones que parlem amb els treballadors contractats per a les tasques de neteja de boscos, l'absoluta descoordinació entre departaments que ha existit l'any 1986 per a les tasques de defensa i millora del medi físic. És de constatació, perquè ha aparegut en els mitjans de comunicació social, i és així que alguns treballadors d'algunes ciutats del nostre país havien estat destinats a altres tasques perquè ningú —ho repeteixo : ningú— de l'Administració de la Generalitat de Catalunya s'havia posat en contacte amb ells per donar-los la tasca que els corresponia, com havia posat, per exemple, el cas de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès, que havien estat desviades actuacions per interessos particulars i no destinats a la neteja de boscos, sinó més aviat a la posada en reg d'una explotació forestal de caràcter productiu en la zona de Vic; que alguns treballadors havien estat abandonats —i ho repeteixo : abandonats— en el bosc sense els mitjans necessaris de suport perquè en el cas d'una desgràcia, en el cas desgraciat d'un accident poguessin ser traslladats als centres sanitaris corresponents, com especifica d'una manera molt clara qualsevol mesura d'higiene o seguretat en el treball de la mateixa Conselleria de Treball.

Jo no deia, en cap cas, que aquests treballadors han d'estar o han de treballar prop d'aquests centres, jo el que deia és que si se'ls deixa treballant en la neteja de boscos, hi ha d'haver, com a mínim, un conductor i un vehicle per, en el cas d'algun accident o d'alguna situació, que no es vol, o no és volguda,

puguin ser perfectament traslladats i que, el que és lògic, és que el treball al qual se'ls destini pugui ser útil, que realment no sigui un treball per cobrir l'expedient, és a dir, ara tenim una gent que els hem d'utilitzar per a alguna cosa i, per tant, els posem a netejar aquí avui i d'aquí a dos dies una altra vegada al mateix lloc, i, al cap de tres dies, en el mateix lloc, com va passar, com explicitava, en algunes zones del Pallars Sobirà.

El que lamento és que la forma normal i lògica i acceptada per aquest Diputat que el Consell Executiu té per comprovar aquestes qüestions hagi estat canviada substancialment. Així, el lògic és que el Conseller de Treball o el Conseller d'Agricultura demanin als funcionaris de l'Administració de medi natural, o als funcionaris del Servei d'Extensió Agrària, o als funcionaris de treball sobre la zona, informació si, sobre el que jo havia afirmat en aquesta Cambra, era o no era veritat, i podia ser motiu de millora en el futur.

El que ja no és «de rebut» per a aquest Diputat és que es faci, no solament la pregunta a aquests funcionaris, sinó que es facin veritables accions de persecució política a alguns funcionaris, simplement perquè es té la sospita que m'han informat del que jo vaig explicar aquí, quan van absolutament equivocats, perquè qui em va informar van ser els mateixos treballadors i algun dels funcionaris —i m'ha autoritzat a dir-ho— que, d'alguna manera, se li havia demanat que busqués culpables d'aquesta informació.»

De la mateixa manera, senyores i senyors diputats, que s'han cursat per segona vegada circulars a alguns d'aquests funcionaris, demanant-los o obligant-los a negar la informació necessària —i que jo crec que, a més, està perfectament regulada en la Constitució espanyola i en la Llei de la Funció Pública— a aquest Diputat.

En algun cas la carta es diu, es nega o «no doneu cap mena d'informació, però, en algun cas, fins i tot a nivell personal, s'ha dit, d'una manera molt clara, que no es doni informació al Diputat que els parla.

Circulars, senyores i senyors diputats, que no són fotocòpies, sinó que són diferents, i que, evidentment, trametré al Conseller corresponent perquè, evidentment, actuï d'una manera seriosa i molt clara, ja que la Constitució Espanyola deixa claríssimament que la llibertat d'expressió i d'informació és un dret de tots els ciutadans i, evidentment, també dels funcionaris, però, a la vegada, ho diu la Llei de la Funció Pública quan es diu que «els actes limitatius de lliure expressió i pensament, idees i opinions són motiu de sanció si s'eviten o s'impeixen.»

Senyores i senyors diputats, he estat temptat, absolutament temptat de retirar, fins i tot, la Moció a votació en aquesta Cambra; no ho faré perquè crec que això malmetria una possibilitat que és que, es votin o no es votin, siguin aprovats o no aprovats els punts que nosaltres presentem a la consideració de la Cambra, haurà motivat, com a mínim, el revulsiu suficient en el Consell Executiu perquè, en el futur, la neteja de boscos i els plans d'ocupació es facin amb l'eficàcia i la dignitat per als treballadors que requereix una democràcia i un país com el nostre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Comença el debat de la Moció, com que no s'ha presentat cap esmena a aquesta Moció es passa, di-

rectament, a la intervenció dels Grups parlamentaris. Per tant, si el Grup Mixt vol intervenir? *(Pausa.)* El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES *(de l'escó estant)* : Gràcies, senyor President, molt breument per posicionar el nostre Grup en relació amb la Moció presentada pel Partit Socialista, conseqüent amb la interpellació que va efectuar fa unes setmanes.

Bé, nosaltres farem el següent : pel que fa referència al primer punt ens hem rellegit el text de la interpellació i la deguda contestació del Conseller, hem escoltat amb atenció les explicacions d'avui del Diputat Pere Ayguadé, i potser sí que es pot arribar a la conclusió que s'arribés a alguna cosa, alguna anomalia en algun lloc en el compliment estricte dels plans d'ocupació corresponents a la partida de l'INEM, però nosaltres no creiem que es pugui arribar a una generalització, que es pugui denunciar unes irregularitats, en certa manera generalitzades, com sembla fer creure el primer punt d'aquesta Moció que nosaltres votarem negativament.

Quant al segon punt, hi votarem a favor, hi votarem a favor perquè nosaltres tenim la tàctica permanent de facilitar tot el que sigui donar informació sobre temes puntuals, i aquest és un tema puntual de prou importància com perquè nosaltres donem suport a aquesta petició suplementària d'informació.

No votarem el punt tres, no pas, Déu ens en guardi!, perquè tinguem res contra les centrals sindicals, sinó perquè nosaltres creiem que el seguiment ja s'està fent d'una determinada forma, es pot fer a més per les taules sectorials, i que no cal ara, doncs, modificar aquest procediment, que actua, en certa manera, i que reformar-lo amb una simple moció creiem que seria desencertat. I votarem a favor del punt quart perquè, efectivament, creiem que hi ha hagut algunes deficiències, algunes mancances pel que fa referència als mitjans donats als treballadors situats en certes zones. Això, hem pogut constatar-ho, és la pura veritat, i nosaltres ens associem a la petició del nostre company Pere Ayguadé perquè el Consell Executiu prengui les mesures necessàries perquè això no es vagi continuant produint. I, finalment, també ens associem al vot que fa Pere Ayguadé que aquest conjunt de recomanacions, de peticions que formen la Moció siguin, malgrat tot, preses en consideració pel Consell Executiu, perquè hi ha un fons de veritat en tot el que s'anuncia en aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, per anunciar que votarem favorablement la totalitat de la Moció en tots els seus punts, perquè si és veritat això que deia ara el senyor Torres que una flor no fa estiu, quan la flor és l'incompliment de la legislació social vigent, com l'aprofitament dels recursos invertits, nosaltres pensem que és greu i que cal constatar-ho, i més quan nosaltres pensem que no és una flor, que ja que parlem dels boscos, això era un bon prat de flors, i que pensem, per tant, que cal constatar aquestes irregularitats.

Quant als altres punts, ens semblen absolutament lògics i, fins i tot, jo insistiria en la presència de les centrals sindicals en el seguiment de l'execució dels plans d'ocupació. Creiem que insistir en aquest tema és important, i, per tant, nosaltres anun-

ciem que votarem favorablement els quatre punts.

I, finalment, demanar que després de l'explicació que s'ha fet d'aquesta Moció, demanar que s'aclareixin d'una manera terminant l'existència o no-existència d'aquestes pressions sobre funcionaris perquè es negui informació; pensem que això és molt greu : no és únicament un dret constitucional, sinó un dret, si volen vostès, molt més petit, que és el dret que ens reconeix el Reglament d'aquesta Cambra a demanar informació i a obtenir-la de la manera més econòmica i més senzilla possible, que de vegades és, simplement, parlant amb la gent.

Això és molt greu, i si això fos veritat, faria falta algun altre tipus d'acció parlamentària per posar-ho de manifest i treure'n les conseqüències oportunes.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Deia el president del nostre Grup parlamentari, arran de la intervenció del senyor Jordi Parnal en la Llei de la Corporació Metropolitana, després de la seva brillant exposició, que una intervenció parlamentària de vegades feia canviar d'opinió, però no feia pas canviar el sentit del vot. I aquí haig de dir que, aquesta vegada, la intervenció del senyor Ayguadé no solament ens ha fet canviar d'opinió, sinó, fins i tot, del sentit del vot pel que fa al punt primer, perquè en el punt primer nosaltres pensàvem votar que no aplicant el benefici del dubte i aplicant, per tant, la presumpció d'innocència, però l'existència d'aquestes circulars que evidencien la negació dels drets fonamentals dels representants polítics inverteix els termes i creiem que, en aquest supòsit, es produeix, per tant, un canvi en la presumpció d'innocència, perquè si s'emeten aquestes circulars per alguna cosa deu ser, i, conseqüentment, nosaltres votarem favorablement el primer punt de la Moció.

Igualment votarem favorablement el segon punt de la Moció per la raó, tal com deia el digne representant d'Esquerra Republicana, perquè bo és, és el nostre deure i és la nostra obligació, anar rebent informació puntual de com es desenvolupa cada una de les tasques atorgades a la nostra Generalitat, i, conseqüentment, creiem que és bo que se'ns vagi explicant puntualment com es van desplegant els plans d'ocupació i, sobretot, els resultats, sobretot quan, d'acord amb els pressupostos, això està sempre tractat sobre la base de l'execució d'uns programes.

Voldria demanar que tinguin també en compte l'aclariment previ que no tenim res en contra de les centrals sindicals —passant ja al tercer punt de la Moció—, però creiem que l'execució dels plans d'ocupació ha d'ésser una responsabilitat exclusiva i excoent del Consell Executiu. No som partidaris de responsabilitats compartides en aquesta matèria, això sí, sens perjudici del seguiment que es pugui fer pels òrgans parlamentaris, per les centrals sindicals, sobretot, a través del Consell del Treball, i, per això, votarem desfavorablement el punt tercer de la Moció.

I, per últim, evidentment votarem favorablement el punt quart, perquè entenem que, en aquests supòsits de treballs allunyats de centres urbans o de centres assistencials, cal posar a disposició dels treballadors els mínims elementals perquè, en cas de desgràcia, es pugui reparar i no ens trobem en situacions com aquesta de la qual abans s'ha estat parlant, arran de la pri-

mera interpellació, que, en definitiva, ens trobem ja amb el problema sense haver pogut abans prendre les mesures adients per evitar que es plantegi. I, per consegüent, si nosaltres entenem que és exigible allò que tècnicament se'n diu el deute de seguretat envers els empresaris privats, amb major motiu és exigible aquest deute de seguretat quan qui actua com a empresari és, justament, l'Administració pública.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, tot i estant d'acord amb els objectius que el senyor Ayguadé ha assenyalat, de neteja de boscos i de creació de treball, haig de dir d'entrada, també, que el nostre Grup votarà en contra dels quatre punts de la Moció presentada pel senyor Ayguadé. I ho farem per diverses raons.

En primer lloc, i tot lamentant no conèixer tots els casos que ell va citar —i que ha citat avui, també—, casos concrets sobre possibles irregularitats, sí que puc dir que els que jo conec, i en concret el que fa referència a la finca de la Coromina —que és en el terme de Vilanova de Sau, i no en el terme de Vic—, no és pròpiament un treball d'obertura de rases per regar pollanques, el que s'hi va fer, com vostè ha assenyalat, sinó, singularment, la neteja dels camins d'aquesta finca i la neteja també de part del bosc —neteja de camins, senyor Ayguadé, per a obertura del bosc, per desemboscar el bosc i també per tenir un accés molt fàcil al pantà de Sau que, com vostè deu saber, és proper a allà i és útil sempre, en cas de possibles incendis.

Hi ha altres casos que ha citat el senyor Ayguadé que tampoc em mereixen a mi absoluta confiança, la seva versió, perquè no coincideix amb la meua i, en conseqüència, una Moció que està presentada, al meu entendre —o almenys en allò que jo conec bé—, sobre uns arguments que no s'adiuen a la realitat, entenc que no ens mereix prou confiança per ser votada afirmativament i, per tant, ha de comprendre el senyor Ayguadé que, almenys pel que fa referència al primer punt de la Moció, el votarem en contra en aquest aspecte. Però també per altres motius : perquè amb els recursos, que —segons la Moció— són irregularment aprofitats, s'han netejat 2.400 hectàrees, s'han netejat 300 quilòmetres de camins i, per tant, no creiem nosaltres que es pugui considerar que són uns recursos mal aprofitats, i més quan aquests recursos han estat utilitzats en un any especialment difícil per a la neteja de boscos, degut, sobretot, que va ser a conseqüència d'unes grans nevades que en zones de Catalunya —en concret, la meua comarca— van afectar municipis concrets com el de Vilanova de Sau, que he citat abans, com el de Sant Julià de Vilatorrada, com també el de Sant Sadurní d'Osormort.

Per tant, jo crec que si el senyor Ayguadé conegués en realitat aquestes zones, i el treball que aquestes colles hi fan, no podria parlar de mal aprofitament dels recursos administrats.

Per altra banda, sí que entenem que hi poden haver hagut, o que hi ha hagut, algunes irregularitats d'ordre administratiu. En concret, hi ha hagut problemes a l'hora de fer el pagament dels primers mesos, dels primers sous d'aquests treballadors. Però vostè sap, senyor Ayguadé, que aquestes irregularitats administratives no són competència, no són causa del Departament de Treball, sinó que són degudes al fet que vénen amb

retard els fons de l'INEM de Madrid. (*Remor de veus.*) Per tant, són aquestes irregularitats administratives, profundament lamentables, però no són imputables...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CASTELLNOU : ... al Departament de Treball, sinó que ho són a organismes en què vostè i el seu Grup poden incidir més bé que nosaltres. (*Remor de veus.*)

Pel que fa al punt dos i tres de la Moció, també els votarem en contra, en primer lloc perquè el Conseller de Treball —i això ho sabem tots— ha comparegut sempre que ha calgut en la Comissió de Política Social, i hi ha comparegut sovint per iniciativa pròpia.

Pel que fa al Consell de Treball, el Decret de creació d'aquest organisme ja estableix quines són les seves funcions i, en conseqüència, consideraria innecessari avui tornar a incidir novament en aquest aspecte. (*Remor de veus.*)

Pel que fa a la presència de les centrals sindicals, s'ha explicat ja per altres oradors anteriors els motius pels quals no sembla indicat aprovar aquest punt, però també voldria dir que, a més a més, són presents les centrals sindicals tant a les taules de concertació com a les taules de contractació, com són presents també a la Comissió de Seguiment dels Plans d'Ocupació Juvenil —que, com vostès sabran, és l'única comissió de seguiment que subsisteix de l'antiga comissió que hi havia dels plans comunitaris.

Pel que fa al punt quart de la Moció, també el votarem en contra, perquè igualment el considerem innecessari. Les colles de treballadors que netegen el bosc —els bosquetans— disposen sempre i en qualsevol moment d'un vehicle que els transporta, i aquest vehicle va dotat de la farmaciola i dels instruments de tipus mèdic necessaris per a unes cures d'urgència en cas d'accident, i del radiotelèfon necessari perquè, en cas d'un accident més important i més greu, es pugui avisar amb urgència un servei millor, a la base de la ruta que han seguit aquell dia. Pot ser que en algun moment, algun dia, per raons de servei, algun d'aquests vehicles hagués marxat després de portar els treballadors allà, però vostè ja sap, senyor Ayguadé, que si marxa aquest vehicle, sempre romandran amb els treballadors tant la farmaciola i els serveis mèdics d'urgència com també el radiotelèfon pel cas que hi hagi un accident d'una major gravetat.

Per tant, al meu entendre, hi ha hagut sempre una total atenció i consideració a aquestes colles de treballadors, tant en els aspectes laborals com sanitaris, i tant per part del Departament de Treball com per part del Departament d'Agricultura, i, en conseqüència, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Moció : primera, perquè no es donen irregularitats en l'aprofitament dels recursos invertits; perquè les irregularitats administratives no són imputables al Departament de Treball, i perquè el que es demana en els punts 2, 3 i 4 ja s'està complint. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Anem a procedir a la votació. Pel que s'ha dit, sembla que hem de fer tots els punts per separat.

Per tant, els qui siguin favorables al primer punt de la Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Anem a posar a votar ara el punt segon.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest segon punt ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Ara, anem a la votació del tercer punt.

Els qui siguin favorables a aquest tercer punt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació del quart punt, o sigui el darrer.

Els qui siguin favorables a aquest punt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Aquest darrer punt de la Moció ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Amb això, suspendrem la nostra sessió per aquest matí, per reprendre-la aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i onze minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Justícia.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Es reprèn la sessió.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre l'Aplicació
de les Recomanacions de l'Informe de
la Sindicatura de Comptes sobre el
Compte General de la Generalitat
Corresponent al 1984**

La Moció que correspon substanciar ara és la Moció adreçada al Consell Executiu sobre l'Aplicació de les Recomanacions de l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat corresponent a l'any 1984, Moció presentada per l'Honorable Diputat senyor Lluís Armet i Il·lustre Diputat senyor Antoni Santiburcio, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la, té la paraula, en nom del Grup parlamentari Socialista, l'Il·lustre Diputat senyor Antoni Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hem presentat una Moció subsegüent a la interpellació que va presentar el meu company senyor Lluís Armet sobre l'Aplicació de les Recomanacions de l'Informe de la Sindicatura de Comptes per part del Govern, per part de la

Conselleria d'Economia, per part de totes les entitats autònomes de l'Administració de la Generalitat.

Aquesta Moció solament pretén demanar una informació al Govern, que és que s'expliqui al Parlament, que es faci arribar un document en què s'expliqui quines són les mesures concretes adoptades per tal d'esmenar el conjunt d'irregularitats, d'anomalies, que es van detectar en l'Informe de la Sindicatura de Comptes de l'any 84.

I en aquest apartat crec que, des que es va substanciar la interpellació fins ara, s'han produït un conjunt d'informacions que han sortit als mitjans de comunicació i que, evidentment, demostren que hi ha hagut no solament anomalies comptables, sinó anomalies que no solament són un problema tècnic, sinó que s'hauria de demostrar que no s'han produït o que s'han esmenat.

És evident que en el tema dels interessos bancaris no és un problema solament de comptabilització, sinó que hi ha un problema d'una existència d'un saldo de més de 350 milions de pessetes anuals que el Govern o el conjunt de les Conselleries, o el conjunt de les entitats autònomes, el conjunt dels ens públics, han amagat, no ha sortit al conjunt de les liquidacions o al conjunt de la comptabilitat pública, i, per tant, el Govern té l'obligació d'explicar on són aquests diners i quan els reposarà al si de la tresoreria.

És evident que si el Govern no dóna explicacions i solament diu que és un problema comptable, si el Govern no dóna cap tipus d'informació al Parlament, si el Govern no dóna tota la documentació al Parlament, evidentment aquestes acusacions o aquestes afirmacions seran veritat, seran una veritat absoluta, perquè el Govern no estarà fent res per desmentir-ho, no estarà fent res per situar... perquè ell tingui tota la raó sobre aquest tema.

Per tant, nosaltres hem presentat aquesta Moció, que en definitiva pretén esmenar tots aquells errors, irregularitats i anomalies que s'han anat produint i, sobretot, crec que del que es tracta amb aquesta Moció..., el que es tracta amb aquesta Moció és sobretot de respectar els acords de la Sindicatura de Comptes —que jo us recordaria que vam aprovar per unanimitat l'Informe de la Sindicatura de Comptes—, de respectar l'acord d'aquest Parlament, d'aquest Ple —jo voldria recordar que l'Informe de la Sindicatura de Comptes de l'any 84 va ser aprovat per unanimitat—, i, per tant, en la mesura que respectem dues institucions, com ho és la Sindicatura de Comptes i el Parlament de Catalunya, el Govern està absolutament obligat a respectar, a complir aquestes recomanacions aprovades per unanimitat i, per tant, simplement, per un principi de respecte institucional, per un principi de respecte a la sobirania política d'aquest país, aquesta Moció, evidentment, el grup de la majoria l'hauria de votar. Si no el voten vostès estaran estimulants, vostès estaran animant tot tipus d'acusacions, tot tipus d'afirmacions, perquè vostès no estaran posant cap pedra, no estaran posant cap tipus de voluntat per assolir, per aconseguir l'objectiu que hem de tenir aquí, que és saber quina és la veritat de tots aquests fets econòmics que ara es presenten com a irregularitats i anomalies.

Per tant, si volen vostès demostrar quina és la veritat, votin aquesta Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara al Grup parlamentari

d'Esquerra Republicana, que ha presentat una esmena a aquesta Moció, posicionar-se i defensar la seva esmena. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en la sessió plenària del dia 12 de l'any passat el nostre grup va deixar molt clara la seva posició en relació amb l'Informe de la Sindicatura de Comptes per al 1984. No repetirem el que varem dir, per no cansar l'atenció de la Cambra, però sí que voldríem recordar brevíssimament les línies generals del nostre posicionament aleshores.

Varem reconèixer que el Compte General de la Generalitat no era totalment perfecte i que s'havien comès errors i insuficiències en punts merament tècnics i fàcilment esmenables. Però també varem haver d'exposar tot un seguit de situacions de fet i de dret que podien justificar, fins a cert punt, els manaments assenyalats. La nostra conclusió, aleshores, extreta del mateix Informe de la Sindicatura fou que la comptabilitat de la Generalitat es desenvolupa amb l'eficàcia suficient per a conèixer i tenir enregistrades correctament totes les operacions que hagin originat un document comptable. «I encara que poden existir, i de fet existeixen», deia l'Informe de la Sindicatura, «criteris d'imputació discutibles, en cap cas alteren el significat del Pressupost. Per tant, considerem», conclouia l'Informe, «altament fiable el contingut comptable avui avaluat.»

La interpellació del Partit Socialista, en certa manera —que va desenvolupar el Diputat senyor Armet i que ha motivat la Moció que ha presentat el senyor Santiburcio—, ha volgut en certa manera repetir el debat de l'any passat, aportant alguna novetat, però poques novetats. En el debat sobre l'Informe de la Sindicatura, el 12 de novembre de l'any passat Esquerra va votar a favor de la Proposta de Resolució socialista, i només parcialment a favor de la Proposta de Convergència i Unió. Avui la nostra posició continua essent la mateixa. No creiem que hi hagi hagut irregularitats —i encara menys indicis d'irresponsabilitat comptable—, com ho reconeix, per altra banda, una recent comunicació del Síndic Major a la Presidència del Parlament que probablement vostès coneixen.

En conseqüència, el nostre Grup votarà a favor de la Moció socialista amb la condició que puguin modificar el seu text, suprimint la frase : «per tal d'esmenar el conjunt d'irregularitats que es manifesten en les recomanacions», substituïnt-lo per la frase substitutiva —si es pot dir— de la nostra esmena. Naturalment, en cas de no adoptar-se la nostra esmena ens veuríem obligats, a contràcor, a votar en contra de la totalitat de la Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Per posicionar-se, en representació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya... *(Pausa.)* En nom del Grup Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats. Evidentment, senyor Santiburcio, no és suficient adoptar unes mesures per a esmenar uns errors. Com a mínim, i en est cas, lo Parlament de Catalunya havia de tindre absolut coneixement d'estes mesures. Per què no s'ha fet això, que és lo que, en definitiva, contempla i demana la seva Moció? Doncs, nosaltres entenem que, fonamentalment, perquè no s'estudia en profunditat o amb criteris objectius la preparació dels responsa-

bles per a adequar-los als llocs; tothom servim per a alguna cosa, però no per al mateix.

I miri que, en qualsevol empresa mitjanament organitzada, els responsables que actuen basant-se en lo respecte als principis d'autoritat, després de ser objecte d'una auditoria, d'una inspecció o d'una fiscalització, i en virtut de l'informe lliurat —conseqüència de l'examen—, elabora un plec de descàrrecs, que sotmet a la consideració dels òrgans superiors de l'empresa. Plec de descàrrecs justificant per què s'han produït unes anomalies i, en tot cas, previsió documentada de condicions i terminis per solucionar los errors originats, ja siguin errors comptables, errors materials, o errors de qualsevol altra índole. I el mecanisme, a més, és automàtic i és també una conducta habitual, que el Codi de Comerç preveu de manera equitativa, universal, consuetudinària i progressiva, i que, a la vegada, té la seva arrel en lo més elemental principi de la responsabilitat i de la subordinació.

Me sembla, senyor Santiburcio, que en estos raonaments molt breus, hem sabut interpretar l'origen i lo fons de la seva proposta, i espero que compregui que, per causa que m'exigeix prudència política en est tema, no sigui més explícit, i que tampoc s'entengui això com una desconsideració cap a ningú.

I pel que jo denomino «mètode» com a ordre que se segueix per a investigar i ensenyar la veritat, i per l'obligació moral que resulta de la meua condició de diputat, no puc menys que subscriure les seves paraules i, en la seva conseqüència, lo Grup Popular votarà favorablement la iniciativa que el Grup Socialista ha presentat en forma de Moció.

No fa moltes hores, en lo debat d'est matí, el senyor Subirà deia des d'esta mateixa tribuna que ells tenen la responsabilitat de la majoria; la Moció demana un informe, per responsabilitat accedeixin en esta petició.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. El Grup parlamentari de Convergència i Unió es posicionarà en la persona de l'Illustre Diputat senyor Codina, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna per intentar explicar quin és el posicionament del nostre Grup respecte a la Moció subsegüent a la interpellació que es va produir fa uns dies en el si d'aquesta Cambra, i sobre la qual, d'una manera particular, voldria destacar que, des del meu punt de vista, realment va ser una interpellació que va donar lloc a un debat entre l'Honorable senyor Armet i el Conseller d'Economia i Finances que jo qualifico dels millors que s'han produït en aquesta Cambra.

En aquell debat, el representant del Grup Socialista començava la seva exposició dient que hi havia cap a uns seixanta incompliments per part del Consell Executiu, i es referia concretament a l'Informe de la Sindicatura de Comptes. Després, es va veure clarament que no van ser seixanta, sinó que eren vint-i-quatre, les mateixes recomanacions que en l'annex —que no en l'Informe— feia la Sindicatura de Comptes, eren les mateixes vint-i-quatre recomanacions que el Grup Socialista havia fet seves.

En aquell debat, el Conseller d'Economia i Finances va donar una absoluta i complida resposta a totes i cadascuna d'a-

quests vint-i-quatre suggeriments, recomanacions que feia la Sindicatura de Comptes.

Jo tindria ganes de fer una altra vegada un repàs d'aquestes vint-i-quatre recomanacions, no des del punt de vista i del coneixement que tenia i que té el Conseller d'Economia i Finances, sinó des de la perspectiva d'un diputat que ha seguit tot el que ha estat capaç, no només el debat, sinó el que ha estat l'Informe i totes les accions subsegüents que hi ha hagut després d'aquest Informe. No ho faré per una qüestió de fer-los-en mercè, de no cansar-los, perquè possiblement seria reblar el clau en moltes de les apreciacions que faria el Conseller d'Economia i Finances, però sí que, ja posicionant-me pel que respecta al nostre Grup, he de dir que, si aquesta Moció —i li ho dic, senyor Santiburcio, abans li deia a tall d'amic, si m'ho permet, i ara li dic d'una forma més formal— s'hagués plantejat d'una altra manera, nosaltres li hauríem pogut donar suport. Li hauríem pogut donar suport, però el que passa és que, quan vostès parlen d'irregularitats, nosaltres, tant al seu moment el Conseller d'Economia i Finances, com el nostre Grup, no ho podem admetre —senzillament, perquè no és veritat, perquè no hi ha aquestes irregularitats. El que sí que es va dir aquell dia, i jo avui ho mantinc i ho sostinc, és que algunes d'aquelles recomanacions el Conseller d'Economia i Finances se les va fer seves, i va dir que, realment, sí que podria, en alguns casos, seguir pel camí que marcava la Sindicatura de Comptes.

Jo, avui, i abans de posicionar-me definitivament, voldria dir-li, senyor Santiburcio, que, evidentment, no puc pas parlar en nom del Consell Executiu, però sí que he fet una gestió, una consulta, aquest matí, amb el Conseller d'Economia i Finances, i li puc dir que, en tots aquells aspectes que el Conseller va reconèixer que sí que es podria, diguem-ne, donar resposta orientativa pel que feia a l'Informe de la Sindicatura de Comptes, el Consell Executiu es pot comprometre que, en el termini que vostè demana —és a dir, en aquests quinze dies—, totes aquelles coses que el Conseller va admetre li poden ser trameses.

Dit això, a ningú se li escaparà, ja, que el nostre posicionament ha de ser en contra de la Moció, malgrat que insisteixo que, plantejada d'una altra manera, nosaltres l'hauríem pogut votar a favor. I repetim una vegada més —perquè quedi, sobre tot, en el *Diari de Sessions*— que el compromís del Consell Executiu sí que passa per donar informació a aquest Parlament en totes aquelles recomanacions —en totes aquelles recomanacions— a què el Conseller es va comprometre.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio es vol pronunciar en relació amb l'acceptació o no de l'esmena corresponent, defensada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per fer-ho, té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Realment, el Grup de la majoria ha tingut temps i oportunitat per presentar esmenes a la Moció; no ho ha fet, i per tant, si hi hagués hagut aquesta voluntat de veritat, n'hauria presentat.

En tot cas, li ho posarem més fàcil; ho posarem més fàcil a la majoria perquè voti i, per tant, proposem a la Presidència, si ho admet, la següent redacció de la Moció final, és a dir, hi ha una esmena de modificació, per part d'Esquerra Republicana, en la qual substitueix el paràgraf «per tal de reparar el conjunt d'irre-

gularitats que es manifesten en», substituir-lo per «destinades a tenir en compte quan es consideri escaient», fariem el següent redactat : trauríem tot aquest paràgraf de «reparar el conjunt d'irregularitats que es manifesten en les...», i fariem «per tal de complir les recomanacions contingudes en l'Informe de la Sindicatura de Comptes». Per tant, si s'admetés a tràmit...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Seria bo que ens donés el text exacte, perquè...

El Sr. SANTIBURCIO : Sí, el text exacte seria el següent, seria : «El Parlament de Catalunya insta...»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : «les recomanacions», etcètera, «per tal de complir les recomanacions contingudes en l'Informe» desapareixeria. Per tant, acceptaria la supressió de la frase «per tal de reparar el conjunt d'irregularitats que es manifesten»?

El Sr. SANTIBURCIO : Exacte, i posaríem : «Per tal de complir les recomanacions», és a dir, substituir aquest paràgraf per la paraula «complir».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Un segon.

(Pausa.)

Bé, aleshores, per a clarificació dels il·lustres senyors diputats, la Moció, feta aquesta transaccional del Grup parlamentari Socialista, que òbviament ha d'acceptar l'esmena i ho fa a través d'aquesta transacció, la proposta que es proposa de sotmetre a la consideració dels senyors diputats és la següent : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de la Generalitat a presentar en el termini de quinze dies a aquesta Cambra el conjunt de mesures concretes adoptades —ordres, circulars, recomanacions, etcètera—, per tal de complir les recomanacions contingudes en l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat corresponent a l'any 84.» Crec que queden enteses perfectament, per tant, les observacions de l'Il·lustre senyor Diputat. Per tant, em permet... (L'l. Sr. Codina i Castillo demana per parlar.) El senyor Codina vol fer algun aclariment?

El Sr. CODINA I CASTILLO (de l'escó estant) : Suposo que el Grup de la majoria, parlant d'aquest oferiment, ens hem de posicionar, hem de dir què en pensem...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No, no. En tot cas...

El Sr. CODINA I CASTILLO : D'acord.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No, no correspondria...

El Sr. CODINA I CASTILLO : D'acord, d'acord.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : ..., llevat que canviés vostè el sentit del vot. És a dir, com que ha manifestat aquí que hi votaria en contra, si en canviés el sentit podria fer, després, explicació de vot perquè hauria canviat el vot.

Crec que, reglamentàriament, el que procedeix és el següent : en aquests moments, sotmetre a votació la Moció corresponent; si, després, el Grup de la majoria canvia el sentit del seu vot, té dret a posicionar-se perquè ha canviat el sentit del seu vot.

Per tant, aquesta Presidència sotmet... Atenció, senyors diputats. Se sotmet a votació aquesta Moció, en els termes expressats per aquesta Presidència.

Vots a favor d'aquesta Moció, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 55 en contra

i cap abstenció.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Moció

**subsegüent a la interpellació al Consell Executiu
sobre la Política d'Endeutament
amb el Nou Sistema de Finançament Autonòmic**

El Sr. PRESIDENT : Ens toca ara tractar la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Endeutament amb el Nou Sistema de Finançament Autonòmic, presentada pels Diputats Honorable senyor Lluís Armet i l'Ilustre senyor Antoni Santiburcio, del Grup Socialista. L'Ilustre Diputat senyor Santiburcio té la paraula per defensar-la.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, estem davant d'una segona Moció, també de caràcter econòmic, que també, igual que en l'anterior, té un mateix fons : el fons d'intentar treure l'aigua clara d'un tema el qual sempre s'ha mantingut a les fosques, s'ha mantingut una manca de transparència total i s'ha mantingut una manca de claredat total.

Mai, en aquest Parlament, ha entrat un document explicant quin és el nivell d'endeutament que tenen l'Administració de la Generalitat i el sector públic de la Generalitat; mai ha entrat un document que ens expliqui quines són les conseqüències d'aquest nivell d'endeutament, i quines són les despeses financeres que s'hauran de pagar, tant als privats com a les institucions financeres, els propers anys, els propers quatre anys, per posar un termini en el qual el sistema de finançament és absolutament cert.

Crec que, fins ara, hi ha hagut un argument per evitar això, i era que no teníem una situació de finançament cert, i que, per tant, estàvem en una situació de provisionalitat. A partir d'ara es pot fer qualsevol tipus de previsió, i es pot planificar en el temps, i es pot planificar el futur. Per tant, tenim una Moció que té tres parts i que, per tant, la majoria, el Govern pot votar qualsevol de les tres parts, qualsevol d'aquests tres plats : un plat de transparència, que es digui quin és el nivell d'endeutament, i com es compon aquest nivell d'endeutament; un segon plat de claredat, que ens digui quines són les despeses de futur que provoca aquest nivell d'endeutament i, tercer, un tercer plat de planificar el futur, de certesa del futur, de saber què passarà demà, que passarà els propers quatre anys.

Realment, quan abordem aquest tema, a mi m'agradaria fer referència a una nova teoria que aquest Govern va desenvolupar l'altre dia en la interpellació, que és una teoria realment curiosa. És a dir, fins ara hi havia un sistema de finançament incert; ara ho tenim absolutament previst, i com que, evidentment, sempre s'han d'introduir variables, s'han d'introduir nous temes que compliquin, que intentin evitar aquesta situació de claredat, ara s'encén el llum i s'inventen el problema del Fons Europeu. Ens diuen : «Si no sabem la quantitat de fons europeus que vindran, no podem fer cap tipus de planificació». Resulta una teoria realment curiosa i, sobretot, qualsevol que conegui la política econòmica comunitària sap perfectament que els fons estructurals tenen com a finalitat augmentar el nivell d'inversió d'un govern local, d'un govern autònom o d'un govern d'un Estat. Aquí, no. Aquí, el

que es vol fer és dir : «Mirin vostès, senyors de Brusselles, donin diners del Fons Social Europeu, però no per crear més llocs de treball; donin vostès més diners del FDR, no per fer una política de reequilibri territorial, sinó per pagar els interessos, per pagar les amortitzacions del deute».

Realment, ens trobem davant d'una situació en la qual s'està posant en discussió tot el sentit que tenen i la finalitat que tenen els fons europeus des del punt de vista que és una utilització perversa d'un sistema de finançament que es planteja a nivell europeu.

Per tant, i per acabar, els senyors de la majoria i les senyores de la majoria tenen, igual que abans, l'oportunitat de votar una moció que recordaria que fa un parell d'anys no van voler votar, amb la qual posarem transparència, posarem claredat sobre uns números que, fins ara, no ha tingut la Cambra, no ha tingut el conjunt de diputats. Si vostès avui hi voten a favor, crec que estarem donant un pas endavant des del punt de vista de prestigiar el Govern, de prestigiar les institucions, de prestigiar-nos tots.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Comença el debat de la Moció, a la qual ha presentat una esmena de supressió el Grup parlamentari Popular. Per presentar aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Ilustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, rellegint el confús debat amb motiu de la interpellació, un s'adona de la necessitat d'aprofundir en el tema de l'endeutament, perquè nosaltres creiem que el Conseller no va aclarir suficientment els dubtes —profunds dubtes— que entenem nosaltres que planteja la política d'endeutament del Consell Executiu.

Nosaltres, aquests dubtes i aquesta confusió, ja els hem denunciat en diverses ocasions. Jo solament em referiré a tres d'elles, que creiem que ho varem fer d'una manera més solemne. En primer lloc, en el debat d'investidura de l'any 1984; en segon lloc, en els debats successius sobre orientació de política general del Consell Executiu i, en darrer terme, quan nosaltres hem exercit diferents actuacions parlamentàries davant la resposta poc satisfactòria que la Conselleria ha donat a les nostres preguntes, sobre els interessos dels vuitanta-un comptes de la Generalitat, durant l'exercici de l'any 1984.

Hi ha, però, un fet cert en relació amb l'endeutament, i és la preocupació de diversos grups polítics i, naturalment, també del Govern; no en va, el Conseller, en la seva última intervenció, es feia la següent pregunta : «L'endeutament de Catalunya? Sí, senyor, és molt alt». Aquesta reafirmació ens reafirma —i valgui la redundància— la preocupació que tots tenim en aquest tema.

D'altra banda, les xifres no enganyen quant a l'endeutament. Recordem que l'endeutament representa el 70% del Pressupost de la Generalitat, per un cantó, i per un altre cantó l'endeutament del Consell Executiu és les dues terceres parts de l'endeutament global de les autonomies de l'Estat espanyol.

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, senyor Diputat, que l'interrompi un moment per reclamar el silenci i l'atenció de la Cambra.

Pot continuar.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Gràcies, senyor President.

Bé, no tractarem d'interferir el fet de condicionar la gestió

del Consell Executiu, ja que nosaltres creiem que el Consell Executiu s'ha de responsabilitzar de les seves pròpies decisions; però no renunciem, ni de bon tros, a realitzar el control de la gestió del Govern —que és tasca parlamentària— i, per tant, aportar unes brevíssimes reflexions sobre aquest tema.

Reflexions, per un cantó, sobre la claredat, sobre la prudència i sobre la seguretat i, d'una altra part, reflexions sobre la finalitat i la planificació.

Quant a la claredat, jo diria, resumint, que no existeix, i la demostració de la falta d'aquesta existència és que, si no, no hauria estat possible la presentació d'aquesta Moció, i, per un altre cantó, si el mateix Grup de la majoria no veiés que hi ha manca de claredat, no tindria ara l'ocasió de votar favorablement aquesta Moció socialista.

En segon lloc, la prudència. Hem de tenir en compte que la relació pressupostos-endeutament d'altres ens de l'Estat espanyol fa dubtar seriosament que s'estigui obrant amb prudència. La hipòtesi que hi hagi dificultats per afrontar el deute fa pensar, doncs, que no s'actua d'una manera prudent.

Tercera reflexió : la seguretat. Alguns podran dir que és una redundància, potser sí. Evidentment, la seguretat no és sinó una conseqüència de la falta de claredat i la falta de prudència. El Conseller ha dit que, quan ha vençut un crèdit, l'ha pagat. Només faltaria! Tota la Cambra sap que la insolvència d'una comunitat autònoma i, en aquest cas, de la principal comunitat autònoma de l'Estat espanyol, que és Catalunya, ni que fos transitòria, acabaria, de fet, amb l'Estat de les autonomies. Tot i així, alguns creiem que hi ha hagut refinançament encobert, per un pont entre deute a curt termini, per finançar despesa corrent, i no inversió.

Aquest és el que en podríem dir, dintre del meu plantejament, o que quedaria emmarcat dintre de quina és la finalitat de l'endeutament.

L'endeutament s'ha de produir únicament i exclusivament —com ja he dit— quan així ho estableix la mateixa Llei de Pressupostos, per atendre necessitats d'inversió i no despesa corrent. També en això dubtem que s'hagi procedit correctament.

En darrer terme, la planificació. Aquest és el concepte que nosaltres hem demanat que sigui esmenat, demanant supressió del punt tercer. Creiem que la necessitat d'iniciar, en aquest moment, un debat sobre finançament —encara que sigui un debat entre cometes, o en lletres minúscules— no seria el més adient, en aquests moments, tota vegada que entenem que la justificació —tal com diu el punt número 3 de la Moció socialista— d'un pla de finançament de les despeses financeres, això entraria en una dinàmica que nosaltres creiem que s'ha de reservar únicament i exclusivament quan la Llei de Pressupostos o quan els debats de política general.

Nosaltres creiem que aquesta Moció ha de ser un toc d'atenció al Govern, al qual simplement se li demana informació, a la qual aquesta Cambra hi té dret. Però, per un altre cantó, aquesta mateixa informació tindria un efecte importantíssim per a tots nosaltres, ja que la manca de claredat, la manca de prudència i la manca de seguretat en la política d'endeutament del Consell Executiu, creiem que podria quedar, almenys, justificada.

Aquest és el sentit de la nostra esmena, i, per la resta, nosaltres recolzarem, tant si s'accepta com si no, la Moció

socialista. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara pertoca la intervenció dels Grups que fins ara no han intervingut. Començant, vaja, per l'ordre normal, començant, doncs, pel Grup Mixt, si és que vol intervenir. *(Pausa.)* Sembla que no hi és. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. L'Illustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Molt breument, per fixar la posició d'Esquerra sobre la Moció presentada pel Grup Socialista sobre la política d'endeutament de la Generalitat.

És ben conegut que el nostre Grup ha estat extraordinàriament sensible al tema de l'endeutament de la nostra entitat autonòmica, de la nostra autonomia. Només caldria repassar les intervencions dels nostres representants al llarg de les dues legislatures, per adonar-se de la importància que el nostre partit concedeix al problema, àdhuc en els debats pressupostaris. Hem proposat, sistemàticament, un conjunt important d'esmenes destinades totes elles a alleugerir el deute públic.

Ens cal reconèixer que existeix una certa confusió, potser més aparent que real, i, probablement fruit d'una informació insuficient, però que existeix, sobre els nivells reals i actualitzats de l'endeutament admès per l'Administració de la Generalitat, les seves entitats autònomes i les seves empreses públiques.

Per altra part, el nostre Grup pensa que seria bo tenir a la vista, de manera clara i precisa, el detall de les despeses financeres que originen l'endeutament viu per al període 1988-1991, i conèixer, a la vegada, el pla de finançament de les despeses financeres per al mateix període, ara que, segons sembla, el sistema financer de la Generalitat tendeix a estabilitzar-se.

Seria bo, per conèixer exactament la situació en què ens trobem i determinar les possibilitats d'actuacions futures, tant en relació amb els propers pressupostos anuals, com també, per exemple, en relació amb les eventuais participacions de la Generalitat en el finançament dels Jocs Olímpics.

La Moció del PSC aquesta vegada no comporta cap judici de valor, i es limita a sol·licitar, a demanar unes informacions —potser excessivament minucioses i detallistes, però correctament sistematitzades— que ens poden ajudar a tots plegats a veure-hi clar en un problema que condiciona, evidentment, el nostre esdevenidor financer i les nostres possibilitats d'autogovern, per via de conseqüència.

És per aquestes raons que el nostre Grup votarà favorablement el conjunt de la Moció socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, el nostre Grup, en aquesta discussió que ara s'enceta aquí, que va molt més enllà, ens sembla, del que la Moció demana, però que ens sembla que és una discussió interessant, fa constar, un cop més, que la nostra preocupació no es centra en el nivell d'endeutament. Nosaltres..., jo diria que aquest és un dels punts —no sé si molts o pocs— en els quals hem donat sempre suport a la política del Consell Executiu; nosaltres pensem que, a Catalunya, l'acció política que calia endegar per consolidar l'autonomia

aquí a Catalunya requeria molta iniciativa; de vegades, fins i tot, nosaltres hem pensat que més iniciativa de la que s'ha tingut. Aquella política de «peix al cove» que nosaltres hem criticat tantes vegades, sobretot perquè ha dificultat després el finançament del «peix» i el finançament del «cove» —i a vegades ens hem quedat amb «coves» molt petits i amb molt pocs «peixos» per culpa d'aquesta política—, en canvi, tenia un virtut, i era que tirava les coses endavant i permetia que la nostra ciutadania veiés que hi havia coses en què s'intentava millorar la qualitat de vida, en què s'intentava millorar el nivell de prestacions personals, socials, etcètera. Una altra cosa és si això s'ha aconseguit —jo ara no entro en la qualitat política del que s'ha aconseguit, aquesta és una altra qüestió; com vostès saben, nosaltres ho hem criticat moltes vegades i no hi entraré. El que sí que vull dir és que a nosaltres no ens ha preocupat mai el nivell d'endeutament, si era un nivell d'endeutament, si era un endeutament per aconseguir tirar endavant aquesta política de consolidació de l'autonomia aquí, a Catalunya. I que no ens sembla que sigui comparable la situació de l'autonomia aquí a Catalunya, perquè tampoc les aspiracions de l'autonomia aquí, a Catalunya, són comparables amb el d'altres comunitats autònomes. I, per tant, nosaltres pensem que aquesta comparació no és una comparació que ens ajudi a entendre el procés que hem seguit nosaltres aquí, a Catalunya.

Una altra qüestió, una altra qüestió completament diferent és aquesta confusió —que ara el senyor Torres deia més aparent que real, i que nosaltres diem que és una confusió aparent i real— sobre els continguts d'aquest nivell d'endeutament, any rere any, i és cert que no ha existit una claredat respecte a aquest tema —almenys nosaltres pensem que, en els debats dels pressupostos aquest és un tema que mai ha aparegut amb claredat—; han sortit a les discussions xifres contradictòries, però una definició clara i ferma del representant del Consell Executiu —en aquest cas, és un problema que jo crec que afecta molt més que el Conseller d'Economia i Finances, que afecta tot el Consell Executiu—, dient: «L'endeutament és aquest i es reparteix d'aquesta manera, en aquestes institucions financeres...», etcètera, això no s'ha fet mai, i això, nosaltres entenem que és absolutament inadmissible —potser per allò que diuen de la dona del Cèsar, que no només ho ha de ser, sinó que ho ha de semblar; no de dona del Cèsar, sinó d'honrada.

Nosaltres entenem que aquesta manca de claredat amaga —i ho dic amb molta sinceritat— aquest estil prepotent, diguem-ne: «No cal ser clar, perquè no necessito ser clar, perquè com que jo tinc la majoria absoluta, doncs, per què haig de donar concessions, molletes de pa a l'oposició, perquè no tinc cap necessitat de donar-li aquestes molletes, que poden caure de la meua taula opulenta». Aleshores, jo crec que aquest no és un problema de concessions —la claredat—, sinó que és un problema de respecte democràtic a aquest Parlament, i respecte democràtic al poble de Catalunya. I això ens sembla que és elemental, i vostès, senyors que donen suport a la majoria, vostès haurien de ser els primers interessats en aquesta claredat. Jo suposo que aquestes paraules meves seran innecessàries, perquè votaran favorablement aquesta Moció i, per tant, no caldrà que les torni a repetir mai més.

Jo crec que vostès són els primers interessats i, per tant, simplement dir que nosaltres la votarem a favor, i esperem que

sigui una petició feta per unanimitat per tots els grups d'aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT : Ara pregaria al senyor Diputat presentador de la Moció... Ah!, sí, perdó, Convergència i Unió.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo voldria dir, per començar, que tinguin l'amabilitat de rellegir el títol de la Moció. Perquè, en definitiva —encara que potser no ho sembla massa—, aquesta Moció és conseqüència d'una interpellació que portava el següent títol: «la política d'endeutament amb el nou sistema del finançament autònom».

Aleshores, jo voldria dir que quan es va substanciar, entre l'Illustre Diputat senyor Santiburcio i l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, aquesta interpellació, el senyor Santiburcio va fer tota una colla de manifestacions, més o menys fortament crítiques; el senyor Culler va respondre molt encertadament, va donar unes explicacions ben concretes i —al nostre entendre, almenys— totalment correctes, i per això, a nosaltres, veure —no creient que hi podia haver una incoherència— el text de la Moció ens ha omplert de satisfacció, perquè —i aquí hi ha una diferència important en relació amb la Moció que acabem de substanciar anteriorment— en aquest text no hi ha ni la més petita crítica, ni directa ni indirecta; no hi ha cap acusació, ni parcial ni total.

En definitiva, doncs, nosaltres volíem expressar aquesta satisfacció.

Hi ha aquesta —hi insisteixo— manca d'adequació entre el que era la interpellació i el que és ara la Moció, però això era tot.

Veiem ara, malgrat tot, que en presentar a la Cambra el senyor Santiburcio aquesta Moció, ens ha parlat d'una sèrie de temes que, al meu entendre, no tenen cap relació amb la qüestió: ens ha parlat del Fons Social Europeu, ens ha parlat dels plats —potser podem parlar dels plats— que ens ofereix en aquest dinar parlamentari, però bé, en definitiva —i podria jo continuar fent referències al que, tant ell com altres il·lustres oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, han utilitzat aquí, utilitzant una sèrie d'idees que, la veritat, em sembla que no guarden relació amb la qüestió, perquè transparència total i claredat absoluta saben vostès que tant el portaveu del nostre Grup, el senyor Subirà, com jo mateix, en moltíssimes ocasions hem donat, sempre que s'ha demanat, xifres de nivells, de volums, d'endeutament. La Llei de Finances Públiques de Catalunya és claríssima, els pressupostos anuals expliciten totalment aquesta matèria; en el Pressupost d'enguany, vostès saben que en el capítol corresponent, i en els apartats i conceptes adequats hi ha tota la consignació pressupostària adequada i val a dir que vostès, cap d'aquests il·lustres oradors o els seus Grups parlamentaris que ara emeten verbalment algun judici crític, no hi han fet cap esmena.

Bé, aleshores, i anant potser en aquest camí de les incoherències, voldria recordar a molts senyors i senyores diputades que, aquest matí, doncs no eren aquí a la Cambra en la fase final de la reunió del matí, unes paraules que m'han agradat molt de l'Illustre Diputat senyor Lucchetti, que ara ens feia unes cites bíbliques d'espurnes i molles de pa, però al matí jo crec que ha estat molt més concret quan, en un altre tema, en una altra Moció deia —una Moció que feia referència a una hipotètica prohibició de difondre informació—, el senyor

Lucchetti deia : «és que això és absurd, si fos veritat. perquè els diputats d'aquesta Cambra tenim un mecanisme molt més fàcil, molt més ràpid, molt més àgil», fins i tot em sembla que deia «molt més econòmic, de conèixer la informació». Evidentment, una referència a l'article 13 del Reglament. Perquè, és clar, jo no comprenc a què ve aquesta presentació espectacular d'una petició d'informació perquè —hi insisteixo, i el senyor Víctor Torres ho ha ressaltat en la seva intervenció— aquí exclusivament es demana una informació; a què ve, insisteixo, tota aquesta «parafernàlia» de posicionament dels grups, de votació, de crides a la responsabilitat i al sentit de transparència del Grup majoritari com aquí se'ns va dient, si és una cosa que el senyor Santiburcio, ell mateix, per si mateix, podia haver demanat aquesta informació. (*Remor de veus.*) I això, senyores i senyors diputats —gràcies, senyor García, per les seves mostres d'adhesió (*rialles*)—, i això —hi insisteixo— no és una argumentació merament dialèctica, perquè el senyor Santiburcio m'imagino que sap —no sé si també forma part d'aquestes incoherències de la Moció— que, en el moment que el senyor Santiburcio presentava aquesta Moció el dia 12 de març, de manera immediata, el *Butlletí Oficial* del nostre Parlament, de data 16 de març, en les planes 9767 i següents, publica trenta-nou —ho dic bé—, trenta-nou preguntes del seu company —i actualment veí d'escó—, el senyor Martí Carnicer, precisament demanant informació sobre tots aquests temes. Per tant, és un mecanisme que no calia desmesurar del seu marc correcte i habitual. Però bé, fetes totes aquestes explicacions, que em sembla que posen de relleu el que em temo que en el fons hi ha en la presentació d'aquesta Moció, breument passem a analitzar el text.

I, aquí, torno a rellegir amb aquella cosa que deia en començar al títol, perquè hauran observat, senyores i senyors diputats, que aquesta Moció, el primer punt —el primer plat, que ens deia el senyor Santiburcio—, que és el més extraordinàriament llarg, tot ell, fa referència al passat; no fa referència a la política d'endeutament amb el nou sistema de finançament, sinó que fa referència al passat, perquè fixin-se que, en l'apartat primer, el paràgraf a) fa referència a les emissions de deute públic emeses per l'Administració de la Generalitat, sense fixar data : per tant, hem d'entendre que és des del restabliment de la Generalitat actual. Igualment fa amb la lletra b), sobre les relacions de crèdits interiors, i l'apartat c), sobre els crèdits exteriors, i l'apartat d), en l'evolució dels crèdits a curt termini. Val a dir, sobre això, que, evidentment, les emissions de deute públic apareixen reflectides en el *Diari Oficial de la Generalitat*, que els crèdits interiors obeeixen a acords públics del Consell Executiu i que molta d'aquesta informació, evidentment, és necessari donar-la de manera global, o amb mitjanes.

I, sobretot, voldria parlar dels altres dos punts, dels altres dos plats : l'apartat segon, el que fa referència a la presentació separada d'amortitzacions i interessos, l'endeutament viu actual, entenem que és correcte, perquè, evidentment, un tractament tenen les amortitzacions i uns altres els interessos, perquè, com sap el senyor Santiburcio, el tema dels interessos és variable, molts d'aquests crèdits estan fixats en interessos amb índexs internacionals, hi ha la possibilitat —i això la Llei Pressupostària d'enguany ho recull— d'aprofitar tipus de variació d'interessos internacionals de canvi de moneda, etcètera. I,

sobretot, en el darrer i tercer apartat —aquest tercer plat, podríem dir les postres— d'aquesta proposta que ens fa el senyor Santiburcio, i que molt encertadament ha merescut una esmena de supressió del Grup Popular, se'ns demana unes coses sobre les quals es poden fer unes hipòtesis de treball, però no gaire més enllà d'unues hipòtesis de treball, perquè, concretament, com sap, almenys el senyor Santiburcio, com a expert que és en el tema, en el sistema de finançament provisional definitiu que està establert, per part del Consejo de Política Fiscal y Financiera, doncs hi juguen unes variables, l'ITATE i el GEE, l'ITATE és els Ingresos del Estado Ajustados Estructuralmente i el GEE és el Gasto Estatal Equivalente, que, encara que són variables ben definides, hi ha criteris no totalment coincidents i, per això, tinc constància que el Molt Honorable Conseller d'Economia i Finances, en sengles escrits del 15 de desembre de l'any passat i del 6 de febrer de l'any 87, s'ha adreçat al secretari d'Estat, senyor Borrell, perquè clarifiqui aquesta qüestió.

Bé per totes aquestes explicacions que acabo de donar —i per la il·luminació del llum corresponent no puc estendre'm més— potser se'n podria deduir que nosaltres manifestéssim ara un vot negatiu. Realment hi hauria una base més que sobrada per emetre un vot negatiu en això. Ara, com que, en definitiva, nosaltres entenem —com sempre hem entès— que aquí hi ha una situació d'una claredat absoluta i total i que aquí l'únic que es pretén d'una hipotètica negativa de part nostra és instrumentar-ho de cara a unes properes eleccions que tindran lloc al nostre país, per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, anuncio que el nostre Grup votarà a favor de la totalitat del text de la Moció que ens acaba de presentar ara l'Illustre Diputat senyor Santiburcio.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat presentador té la bondat de posicionar-se respecte de l'esmena? (*Ll. Sr. Pujol i Folcra demana per parlar.*) Digui, senyor...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, una qüestió d'ordre tota vegada que així crec que el Diputat que ha presentat la moció no serà necessari que es posicioni. Nosaltres, davant de l'eloqüent intervenció del senyor Escudé, que ho voten tot, retirem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Bé, llavors, posem-nos a votar.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin... (*Pausa.*) Bé, posem a votació la Moció; els qui hi siguin favorables, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Millora dels Accessos Viaris Bàsics al Pirineu

Som ara a la Moció número 15 subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la millora dels accessos viaris bàsics al Pirineu, presentada pels diputats Il·lustres senyors Joan Ganyet, Esteve Tomàs, Ramon Aleu i Pere Ayguadé. El senyor Aleu té la paraula per defensar-la.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, és una conseqüència lògica la Moció que hem presentat a la interpellació que es va produir en l'última sessió, que va presentar el company Joan Ganyet, l'Il·lustre Diputat Joan Ganyet, sobre els accessos al Pirineu, fonamentalment al Pirineu lleidatà, i semblava constatar-se que hi havia una mancança important d'arranjament de determinats eixos, concretament del que s'entén per la comarcal 1313 i per la comarcal 147, en determinats trams.

A la vista de tal com es va produir el debat, nosaltres hem presentat una interpellació, que està redactada com a punt únic, però que conté dues parts. Primera és la constatació que hi ha unes deficiències importants en aquestes vies d'accés a l'Urgell, al Pallars Jussà i al Pallars Sobirà, de manera que condicionen d'una manera important el desenvolupament socioeconòmic. I la segona és demanar un compromís al Govern.

La primera part, que és la de constatació, pensem que no té cap dubte, que qualsevol persona que hagi anat per la 1313 cap a la Seu d'Urgell o per la 147 pel tram de Terradets es convençerà que és una realitat que les carreteres estan francament malament.

I la segona part és demanar al Consell Executiu que tregui a licitació les obres per tal de millorar aquestos trams de carretera, concretament els trams de la 1313 que van des d'Oliana a Adrall, en els trams que ja, repetidament, la Direcció General de Carreteres de la Generalitat ha repetit que són el tram de Coll de Nargó a Organyà, d'Organyà a Hostalets i d'Hostalets a Adrall, i també la comarcal 147, des del punt quilomètric 38 fins a Tremp.

Això ve més accentuat perquè, en aquest moment, és cert que el Consell Executiu ha invertit molts diners en un seguit de carreteres que condueixen a l'inici d'aquestos eixos, però que, en aquestos eixos, en el moment en què totes les carreteres conflueixen a la 1313 o conflueixen a Terradets, en aquell moment la inversió s'ha parat i seria convenient continuar-la. Per tant, aquestos trams, concretament el tram d'Oliana a Adrall, que té un IMD superior als 6.000 vehicles diaris, pensem que requereix una inversió important i una atenció que no pot passar-se per alt. A més a més, coincideix que en aquestos moments, per la construcció de la presa de Tiurana, de Rialb, i per la continuació de l'eix pirinenc, el MOPU està invertint, d'una manera important, en la 1313; que la 147, en el tram de Terradets a Tremp, està en unes condicions francament fatal; que els consells comarcals, com els ajuntaments, com l'opinió pública, demanen aquesta inversió, i pensem que l'únic compromís que demanem al Consell Executiu és que les liciti en l'any 1987.

Bé, nosaltres pensem que és una Moció assumible per la majoria, instar el Consell Executiu per tal que aquestes obres siguin executades, que, tot i que no són dintre de l'annex d'inversions reals de la Direcció General de Carreteres, tenen la suficient importància com perquè s'hi busqui un forat i s'hi incloguin i esperem que sigui ben acollida aquesta Moció i votada per la totalitat dels presents. Estem totalment convençuts que les comarques pirinenques de Lleida els ho agrairan.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Com que no s'ha presentat cap esmena, hem de passar ja al posicionament dels diferents Grups. Perquè ho pugui fer en nom d'Esquerra Republicana

de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat, senyor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Diputat senyor Aleu no ha posat en la seva intervenció els tocs de dramatisme que va posar en la seva Interpellació l'Il·lustre Diputat Joan Ganyet, amb la millor intenció del món. Però, dit això, ens cal reconèixer que, efectivament, les seves queixes —de l'un i de l'altre— són perfectament justificades.

Tots aquests que tenim per obligació o per gust la necessitat de transitar per les carreteres 1313 i per la C-147, sabem perfectament que aquests viatges són lluny de constituir una partida de plaer. I és cert també que hi ha altres itineraris en quasi totes les comarques de Catalunya on la circulació és encara difícil, sembrada d'obstacles i a vegades perillosa. Tant és així, que em permeto de fer una petita confessió personal, i he de dir-los, a les senyores i els senyors diputats, que l'any passat vaig renunciar a passar uns dies de vacances a Sort —on vaig sovint—, a causa d'alguns ramals entre Sort i Esterri, que es troben en un estat absolutament lamentable. I probablement aquest any hauré de renunciar a passar els dies a Bellver de Cerdanya —on també vaig sovint—, perquè l'eix La Seu-Puigcerdà està convertit, actualment, en una pista que hauria de ser reservada als vehicles especials i als conductors amb grans dosis de paciència.

Però, malauradament, aquestes situacions tan desagradables no són pròpies ni exclusives de les zones de muntanya. També a la plana i a les ciutats tenim els nostres inconvenients; suposo que el Diputat Aleu, el Diputat Ayguadé, el Diputat Ganyet, baixen sovint a Lleida, i que transiten o que intenten transitar pels carrers més centrals de la ciutat, i s'hauran trobat —com ens trobem els lleidatans— que des de fa anys, en el cor de la ciutat de Lleida, hem d'esquivar els forats i els bonys, hem de respirar la pols, i hem d'axaifar fang quan plou. Però també hem d'afegir que tots aquests inconvenients s'acabaran aviat, i que ens podrem aprofitar d'unes vies totalment renovades i perfeccionades, com també és cert que avui dia —cosa que no passava fa uns mesos— anar de Balaguer a Ponts per la 1313 és una veritable delícia, i que moltes de les carreteres de gran trànsit es van millorant progressivament. A un ritme massa lent? Certament. Amb unes paralitzacions de les obres massa freqüents? Sense cap mena de dubte. Però si volem ser objectius —i a nosaltres ens agrada ser-ho—, hem d'acceptar que s'està treballant intensament en les vies de comunicació i que s'està recuperant a grans passos el temps perdut de tants anys de desídia i d'abandó.

Dit això, manifestem que el nostre Grup votarà a favor de la Moció presentada pel Grup Socialista, perquè nosaltres també volem que es regularitzi la situació entre Oliana i Adrall i en alguns trams dels Terradets, tradicionalment perillosos, no d'avui, ni d'ahir, ni d'abans-d'ahir, sinó de fa desenes d'anys. El que passa és que una cosa és tenir el desig i reconèixer una necessitat, i una altra cosa disposar en un moment determinat dels recursos necessaris. Però aquest és un problema que ha de resoldre el Govern i que no hem de resoldre nosaltres. I com que nosaltres no coneixem exactament les possibilitats del Govern per donar pas al contingut de la Moció socialista, pel que pugui ser, votarem a favor.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*) : Senyor President, molt en la línia de l'Il·lustre Diputat senyor Torres, que m'ha precedit en la paraula, nosaltres votarem, jo diria que òbviament, a favor d'aquesta Moció, tot i que trobem a faltar alguna cosa més. Trobem a faltar una planificació, amb una especificació de prioritats en la política d'obres públiques.

Jo crec que aquesta Moció és una mica el crit desesperat d'una determinada comarca que demana atenció a un problema que ells consideren preferent. Però la meua pregunta és, amb tot el respecte als habitants d'aquesta comarca, i tots els que ens hi sentim molt lligats per moltes raons, és : aquesta és la prioritat en aquest moment aquí a Catalunya, o no? Perquè això és el que jo em pregunto. I, llavors, és la pregunta que jo faria al Consell Executiu, i la pregunta que jo faria al Govern : estem realment atenent d'acord amb un ordre de prioritats? Existeixen aquestes prioritats? Algú les sap? Senyor Conseller —aprofitant que és aquí, i moltes gràcies per ser aquí— d'Obres Públiques, aquests són els problemes que a nosaltres ens preocupen a l'hora de votar aquesta Moció, que, hi insisteixo, la votarem, perquè aquestes zones són zones molt afectades —en fi, n'hem parlat molt, de tot el tema de la muntanya—, però en les quals s'estan fent esforços, i aquests esforços si no compten amb aquesta infraestructura bàsica que és la xarxa viària, difícilment aquests esforços poden tirar endavant.

Per tant, nosaltres pensem que la Moció és justa; és justa, tot i que nosaltres pensem que és una Moció que afecta molt parcialment el problema i ens agradaria algun dia poder-lo tractar d'una manera molt més àmplia i amb la col·laboració, òbviament, del Conseller. I, sobretot, perquè ens sembla que en aquest tema de la política d'obres públiques moltes vegades s'ha seguit la política d'aparador, que aquest matí deia algú, la política de posar el cartell dient que es farà allò, i, aleshores, ja ho farem; i, de vegades, els cartells s'han fet vells, fins i tot el vent els ha tirat a terra, i allò que anunciava el cartell que s'havia de fer, no s'ha fet, i s'ha hagut de fer un altre cartell, que ja no sé si el segon ha caigut, perquè ja li vaig perdre la pista.

Nosaltres el que voldríem és que els cartells s'hi posessin, perquè és bo que els ciutadans de Catalunya sàpiguen què és el que es fa, no estem en contra d'això, però que immediatament darrere el cartell es comencessin les obres.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Moliner... ah, perdó. Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula al senyor Veray.

El Sr. VERAY : Moltes gràcies, senyor President, i des de l'escó mateix. La Moció subsegüent a la Interpel·lació presentada per quatre diputats del Grup Socialista, jo l'he dividida en dues parts.

La primera d'elles és aquella que diu que «constatada l'existència pel Parlament», i, la segona, que és el que s'acorda. Per què ho he fet així? Ho he fet així pel següent : constatar, segons les dades que jo he trobat, per un costat diu que vol dir «donar fe»; deixem de donar fe, que això ja ho fan els notaris. I, per una altra, diu «assolir un fet». El fet de si aquests trams de carreteres estan o no estan en bon estat.

Jo sóc una persona que m'agrada enraonar amb coneixement de causa, llavors, un dels últims caps de setmana, per conèixer *in situ* la situació aquesta, com estaven aquests trams, me n'hi vaig anar.

Jo els asseguro que on vaig passar, en algun d'aquests trams —altres estaven bé—, però en algun d'aquests trams pensava que potser el Consell Executiu s'havia equivocat en dir quin era el conseller que havia de contestar la Interpel·lació, ja que ho va fer el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, i jo crec que ho hauria d'haver fet el Conseller d'Agricultura i Ramaderia, ja que allò, en alguns trams, són camins de carro, i aquests camins de carro estan en molt mal estat. També podria ser que, és clar, una d'aquestes carreteres és la 1313, i potser té mala sort perquè en porta dos, de tretzes (*Remor de veus*.)

La segona part, és a veure si s'ha d'instar el Consell Executiu que faci les obres. Abans hem parlat de quins són els prioritaris. Jo crec que poden ser molt prioritàries les sortides de Barcelona i de les grans ciutats, però que també són prioritàries i urgents les obres en aquestes comarques que estan molt deprimides; per tant, si hi ha partides, bé, i si no n'hi ha, s'han de buscar allà on sigui, ja que per a mi posar en funcionament aquests trams que demana la Moció són d'urgència per a Catalunya.

Per tant, votarem a favor de la Moció presentada per quatre diputats del Grup Socialista.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, per les diverses manifestacions que hem sentit, ja ho hem vist a la premsa, ho hem vist en els arguments de la Interpel·lació, fins i tot ara el senyor Aleu, s'han denunciat greus deficiències en els accessos bàsics al Pirineu, i d'aquestes greus deficiències es fa responsable totalment el Govern de la Generalitat, dient que és la causa que aquestes comarques, algunes d'aquestes comarques no puguin fer el seu desenvolupament socio-econòmic d'una manera normal.

S'ha parlat també d'existència d'evidents indicis de manca de racionalitat en la política d'inversions del Departament de Carreteres, i també fins i tot es diu de discriminació d'uns eixos amb els altres, i, finalment, a la fi, en resum, de certa irracionalitat o de certa insensibilitat del Consell Executiu per millorar aquests accessos.

Amb aquest recull de denúncies, s'ha volgut donar a entendre exactament que totes les mancances que hi ha ara en els accessos al Pirineu són tots deguts a la manca, diguem-ne, d'aquesta sensibilitat del Consell Executiu respecte a aquests accessos, però, en canvi, ningú ha dit que molts dels accessos i dels eixos bàsics del Pirineu són de la jurisdicció del MOPU, i, en aquest cas, podem parlar de l'eix pirinenc. I precisament en aquests trams de jurisdicció del MOPU, hem pogut comprovar molt tots —i se n'ha parlat ara fins i tot d'un d'ells—, que hi ha trams realment en un estat molt més lamentable fins i tot dels que són atribució de la Generalitat.

Si comparem exactament les disponibilitats econòmiques que té la nostra Direcció General de Carreteres, comparades amb la Direcció General del MOPU, i realment amb les urgències pressupostàries que hem anat tenint en comparació una amb l'altra, podem demostrar clarament que la voluntat de

millorar els accessos al Pirineu, que el senyor Torres ho ha re-fermat, ha estat molt més important la bona voluntat de millorar aquests accessos per part de la nostra Direcció General, que no per la part del MOPU.

Però, fetes aquestes consideracions, i anant al que és el text de la Moció, desglossaré exactament els trams a què el senyor Aleu feia referència.

Evidentment, aquests trams estan contemplats dins del programa d'actuacions de la Generalitat, i direm, per exemple, el primer tram, que és el de Coll de Nargó-Organyà, dintre de l'any 87, es farà; del quilòmetre 102 al 102,5 i del 108 al 109 : aquest tram té un pressupost de 80 milions, exactament, i la licitació ja és immediata, perquè està prevista per a aquest any. Podria parlar després del tram que l'anomenarem SATO, atesa l'empresa a que es va adjudicar; es va adjudicar l'any 83-84, per un import de 288 milions, i es va haver de rescindir el contracte per motius que tots sabem a bastament, no ha estat per manca de voluntat de la Direcció General de Carreteres l'acabament d'aquesta obra, sinó que varen sorgir autèntics problemes per la suspensió de pagaments de l'empresa, es va haver de rescindir el contracte amb uns problemes legals francament importants, i això sí que ha estat una de les causes importants del retard d'aquesta obra; però, de tota manera, com deia, d'aquest tram SATO, que eren 288 milions contractats, en queden en aquest moment disponibles 135 milions a l'Administració, i està previst per a enguany fer ja el tram dels quilòmetres 102,5 al 107, dels quals 55.000 es van contractar a Suriquer l'any 86, que era per a una reparació urgent, i dels 80 restants, que quedaven dels 135, en tenim 25 de contractats per a aquest any 87 també, a Suriquer, i 55 s'adjudicaran ja immediatament.

Precisament d'aquesta adjudicació d'aquesta obra de Coll de Nargó-Organyà l'Honorable Conseller va enviar una carta als alcaldes de Coll de Nargó i d'Organyà, comunicant-los-ho ja el 5 de desembre.

Aleshores, tenim també per al 87 el quilòmetre 107 al 108, que comprèn la travessera d'Organyà. Aquesta obra és una obra de 45 milions i va a la licitació immediata també.

Respecte al segon tram de què parla la Moció, que és d'Organyà a Hostalets, aquí ja hem de dir que hi ha un tram bastant important fet. Enguany s'han de refer dos trams que estan amb el paviment realment molt irregular, mereixen un reforçament urgent, i aquests trams són el que s'anomena Forat dels Tres Punts, i després del tros que va des del futur tunelet fins a Hostalets; aquests es referan, com dic, aquest any. I, aleshores, hi ha el tram del tunelet. El tram del tunelet comprèn des del que està fet, exactament, fins al tros que es referà, i el tram del tunelet aquest, la veritat és que no és una obra tremendament urgent, diguem, que comporti un problema gravíssim de circulació, i es volia incloure en el pressupost d'aquest any, però uns nous estudis geològics que hem fet, i uns estudis tècnics nous, aconsellen ajornar-ho, més ben dit, obliguen a ajornar-ho i, per tant, està previst per a la viabilitat del 88-89.

Passant al tercer tram, que és Hostalets-Adrall, aquesta obra està dividida exactament en dues fases, com ja es coneix. La primera fase, que és el tram darrer, de quatre quilòmetres i mig, amb un import exacte de 300 milions, ja es realitza aquest any. I, quant a la segona fase, passa al 88, amb un import total de 500 milions, i aquest és només d'un quilòmetre i mig.

S'ha decidit, realment, començar pel darrer tram, el de

quatre quilòmetres i mig, perquè el primer tram, d'un quilòmetre i mig exactament, és un projecte francament complex; requereix passar dues vegades el riu, i construir dos ponts, i, per tant, dins la complexitat i el retard que significaria, doncs, aquesta obra, s'ha aconsellat d'incloure-ho en la part del segon tram d'Adrall per a l'any 88.

Finalment, tenim el de Terradets a Tremp, i aquí sí, senyor Aleu, que li diria que parlar de Terradets com a un dels punts vergonyants de la carretera resulta una mica fort, perquè al costat tenim el tros de Collegats, que vostè coneix, que també és del MOPU, que aquí sí que vostè podria influir que es fes següidament, perquè està en unes condicions molt pitjors encara que Terradets. El tram de Collegats, el congost de Collegats és veritablement deplorable. Referent a aquest tram, de Terradets-Tremp, de la 147, va a l'any 88. Era voluntat real del Departament d'iniciar-la aquest any, però tots saben que l'Honorable Conseller, el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, va sotmetre a la Diputació de Lleida la possibilitat de subscriure un conveni per fer obres d'ambdues institucions amb finançament d'un 60% per part de la Generalitat; no va prosperar aquest conveni, i això, lògicament, no ha permès de fer-ho aquest any, i això passa al 88-89.

Crec, doncs, que el programa quant a tots aquests trams ha estat clarament previst, les obres aquestes estan clarament contemplades com a necessàries per efectuar-se, gran part d'elles —per no dir quasi la totalitat d'elles—, aquest any, i per tot això considerem que resulta innecessària aquesta Moció i, per tant, hem de dir que la votarem en contra.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, sotmetrem la Moció a votació.

Els il·lustres membres de la Cambra que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat refusada per 30 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Ara, la Presidència voldria fer un advertiment als il·lustres membres de la Cambra, en el sentit que, atès que ja ha estat distribuïda la convocatòria de la propera sessió plenària, la Presidència vol fer avinent que la sessió començarà el propinent dia 7 a les cinc de la tarda, i no a les onze del matí, com figurava a la convocatòria. La còpia de la convocatòria en la seva versió original i aquesta rectificació, la trobaran a les bústies respectives dels il·lustres senyors diputats i il·lustres senyores diputades.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Reivindicacions dels Estudiants d'Ensenyament Mitjà

Passem ara a la Moció següent, que és subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre les Reivindicacions dels Estudiants d'Ensenyament Mitjà, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Eulàlia Vintró, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, en el curs de la Interpellació que vaig tenir l'honor de

defensar fa pocs dies en aquesta mateixa tribuna, i en funció de la resposta que vaig rebre del senyor Conseller respecte al problema de les reivindicacions dels estudiants d'ensenyament mitjà, em va semblar entendre —i suposo que el conjunt de diputats que assistien a la sessió ho recordaran— que els acords que havia signat l'Honorable Conseller amb els representants dels estudiants contemplaven tot un seguit de mesures i un calendari de compliment d'aquestes mesures, i també una part no petita dels compromisos assolits per la Conselleria amb els estudiants estava subjecta a unes negociacions amb l'Administració central, en funció de la disponibilitat pressupostària que l'Administració central pogués esmerçar per afrontar els seus propis compromisos amb les organitzacions en l'àmbit de l'Estat, i del lliurament d'aquests recursos a les comunitats autònomes, en la quantia que els correspongués.

A mi em sembla que aquesta resposta era, no diré insuficient, però, en tot cas, suficientment inconcreta com perquè, des de la Cambra, seguim amb interès —jo diria que amb molt d'interès— el grau de compliment que aquestes promeses i aquests acords signats contemplen.

Jo no els en faré ara la lectura, perquè la Conselleria va distribuir el document, de quantes i quines eren exactament les mesures que es varen signar. Tanmateix penso que la Comissió de Política Cultural del Parlament, amb la Moció que jo els proposo de votar seguidament, hauria de fer un seguiment de com es va concretant l'execució d'aquests acords, i jo voldria que entenguessin —si és possible, i per una vegada— que, quan posem aquestes sessions informatives de la Conselleria en la Comissió de Política Cultural, no estem només exercint un absolutament legítim dret de control de l'Executiu, sinó que també tractem de donar suport a allò que tinguin de just les propostes que des de la Conselleria es puguin formular a l'Administració de l'Estat per resoldre un problema que ens afecta a tots.

Per tant, a mi m'agradaria —ho repeteixo— que entenguessin que aquesta petició d'informació que es conté en les lletres de la Moció no és només, i ho és també, però no és només una voluntat de saber fins a quin punt, des de Catalunya, s'és coherent amb els acords presos, sinó també en quina mesura, des del Parlament, es pot col·laborar amb la Conselleria per aconseguir allò que tinguin de justes les peticions de la Conselleria per afrontar els acords signats.

Anant ja, doncs, concretament al text que nosaltres proposem, demanem que mensualment —perquè hi ha compromisos que són molt acotats en el temps, en els acords signats— la Comissió de Política Cultural rebí la informació de l'Honorable Conseller sobre els acords signats, sobre el conjunt dels acords signats, però amb una particular concreció pel que fa als drets i els deures dels estudiants, creació del consell d'alumnes i comissió de participació, amb la modificació del Decret 87/1986, sobre l'increment del 30% de les despeses de funcionament i inversions, i el lliurament d'aquest increment als centres —perquè els centres han llegit que s'ha signat aquest acord, però el que és avui, encara no n'han rebut ni una pesseta—, concreció del nombre de centres i de la seva ubicació fins a aquestes 16.000 places que es diu que es faran de nova oferta per al curs 87-88, el programa d'orientació acadèmica i professional, l'increment del 30% d'alumnes de formació professional que realitzen pràctiques en empreses, i el procés de catala-

nització de l'ensenyament secundari.

Algunes vegades, des del Grup de la majoria, s'ha votat en contra de les mocions que presentem els grups de l'oposició, adduint que eren excessivament costoses, o bé que ja hi havia altres mesures que solucionaven el que nosaltres preteníem d'aconseguir.

Em sembla que és la vegada, de totes les mocions que he tingut l'honor de defensar, que faig una petició més ajustada, més limitada i que no costa absolutament ni cinc; es demana purament i simplement que, si aquesta Cambra és corresponent en la preocupació que tots varem sentir quan es produïren les manifestacions estudiantils, que si tots nosaltres estem al darrere dels acords signats pel senyor Conseller amb els estudiants, i tots nosaltres voldríem que aquests acords es complissin, em sembla que és absolutament lògic que vulguem tenir una informació puntual de com es va desenvolupant i, si en algun dels moments del procés hi ha dificultats per resoldre les reivindicacions, si tots en tenim la informació, és bastant més probable que tots plegats puguem adoptar mesures per tractar que aquests acords no quedin en papers mullats.

Espero de la comprensió de tota aquesta Cambra que voti, per una vegada, favorablement, una moció del Grup del PSUC.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui presentar la seva esmena el Grup parlamentari de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a la Moció que ens ocupa, el nostre Grup hi presenta una esmena que vol assegurar, precisament, la informació, i per això demana de fer-ho integrada en un temps amb possibilitat real de donar-la, de donar-la completa i en tots els seus aspectes, que abasti la totalitat dels acords amb els representants estudiantils. És per això que parlem d'un temps real, i aquest «mensualment» ens preocupa, perquè cal recordar que ens referim a un procés encetat a conseqüència de les mobilitzacions estudiantils, i demanem fer la informació dins de l'actual període de sessions, que coincideix amb el mateix temps del curs escolar.

Les negociacions porten a uns acords signats el 27 de febrer del 87, com tots vostès ja saben, acords que regulen les relacions institucionals amb les associacions dels estudiants, i es crea una comissió departamental, que és presidida pels directors generals d'universitats i d'ordenació i innovació educativa.

Amb data 4 de març es comunica la constitució d'aquesta comissió a tots els sectors interessats. És, a més a més, integrada per un secretariat permanent, i es formen cinc grups de treball, en els quals participen tant membres del Departament d'Ensenyament com representants de les mateixes organitzacions estudiantils. Aquests grups de treball són formats sota la preocupació de la participació i els drets i els deures dels estudiants, la informació i l'orientació professional, la normalització lingüística, la reforma educativa i els temes universitaris.

El Departament va designar els seus representants a cada grup de treball i, entre el 10 i el 15 de març, les associacions estudiantils varen anar designant els seus propis representants. No ens correspon en aquest tràmit actual d'entrar en els continguts del programa; volem només manifestar que en el mateix document dels acords s'indica ja un calendari de treball que, sense entrar en tots els punts, i a tall d'exemple, podem comprovar-hi sobre la participació dels alumnes dins el sistema

educatiu, per a l'establiment dels drets i els deures dels alumnes, es fixa un temps de tres mesos per al desplegament de la normativa. Per a la creació del consell d'alumnes als centres d'ensenyament secundari, s'articula un temps que no acabarà abans del curs actual. Sobre la informació i l'orientació professionals s'establirà durant aquest curs un programa d'orientació professional amb serveis de tipus puntual, els uns, i permanent, els altres. I així aniríem seguint el mateix document.

En un altre ordre de valoracions cal recordar, també, algunes de les limitacions competencials: el sistema educatiu propi, les beques, les taxes i també altres limitacions de tipus pressupostari. Val a dir que de manera molt específica, dels acords i del seu seguiment es va donant i es donarà compte al Consell Escolar de Catalunya, que té integrada, precisament, a la comissió departamental esmentada la seva mateixa secretària.

Permetin-me assenyalar la doble funció que cal que vagi fent el Departament d'Ensenyament en aquestes qüestions: una, avançar amb els grups de treball endegats, en les mesures d'actuació, en els ensenyaments secundaris, en la perspectiva dels acords assolits amb les organitzacions estudiantils, i, una altra, estar amatents i, a la vegada, receptius a les mesures que les mateixes qüestions han d'anar fent des del Ministeri d'Educació, i que han de fer pressupostàriament possibles els acords.

És per tot això que ens plauria que la nostra esmena fos admesa pel Grup que ha presentat la Moció, i ens permetés de votar favorablement la dita Moció.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha una altra esmena, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentarla, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, nosaltres hem llegit amb atenció i amb simpatia la Moció que ha presentat el Grup del PSUC en petició d'una informació del senyor Conseller d'Ensenyament, en la Comissió de Política Cultural. Ens plau que es demanin informacions d'aquest tipus, ens plau que es demani que vinguin aquí els consellers i intervinguin, i ens expliquin les coses que es fan, i malgrat agrair, al Diputat que m'ha precedit, el llistat d'informació que ens ha donat, voldríem veure el senyor Conseller que ens ve a ampliar tota aquesta informació i ens la dona a la Comissió.

Si alguna cosa hem de dir d'aquesta Moció és que la trobem curta, perquè aquí hi ha un, dos, tres, quatre, cinc, sis punts sobre els quals es demana informació. Jo crec que la informació s'hauria hagut de demanar... i nosaltres no n'hem fet esmena, però hauria estat millor demanar-la sobre tots els acords signats, sobre tots els acords signats, que aquí em sembla que encara se'n deixen algun i n'hi ha d'altres. Per tant, doncs, si donaríem suport a una Moció amb tots els acords signats, més en donem a aquesta, que és limitada.

Però hi ha un fet que nosaltres no veiem prou clar, i és en aquest sentit que ho esmenem, i és que el senyor Conseller vingui cada mes a fer-nos un informe. Això ho trobem excessiu, amb tota franquesa. Que vingui de tant en tant, quan hi hagi uns canvis substancials en aquests acords, o en el desenvolupament d'aquests acords... Ara bé, també amb franquesa, he de dir que l'esmena aquesta que hi ha hagut precedent de Con-

vergència i Unió, això de fixar-ho dintre del curs, a final de curs, jo crec que hauríem de tenir, francament, una informació abans, una informació més al principi dels tràmits d'aquests acords, i després, si cal, que se'ns en faci una altra, que no se'ns doni un resum del que s'ha fet a un any vista, que no se'ns en faci la història; nosaltres volem estar una mica més al corrent. És per això que nosaltres proposàvem la supressió de la paraula «mensualment», i esperem que se'ns accepti, amb la idea que vingui el Conseller a exposar com van aquests acords, com funciona la posada en marxa de tots aquests acords, i que ho faci dintre d'uns temps prudencials.

Sense res més, i anunciant que votarem favorablement la Moció, sigui com sigui, en els aspectes de les esmenes que s'admetin, donem les gràcies al senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara hauran d'intervenir els qui no han tingut motiu d'intervenir fins ara, que, si la Presidència no està mal fixada, és només el Grup Popular. Perquè pugui parlar en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula al senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, la Moció que presenta el Partit Socialista Unificat de Catalunya demana sis punts al Consell Executiu, que, aparentment, signifiquen una exageració, ja que es tracta d'incrementar lo nombre de places d'un 30%, lo nombre d'alumnes d'un 30% i les inversions i les despeses de funcionament també en un 30%. A part la catalanització de l'ensenyament secundari, programa d'orientació acadèmica i professional i el desplegament d'una determinada normativa legal.

Sembla que aquesta proposta podrà prosperar, des de la nostra opinió, perquè després de la lectura de la transcripció literal de la interpellació, no només se dedueix, sinó que fins i tot se pot afirmar que esta Moció també és voluntat del Conseller d'Ensenyament, i que la Illustre Diputada senyora Vintró hi dona caràcter formal a través d'esta iniciativa parlamentària. Lo Grup Popular donarem lo nostre vot afirmatiu a la Moció del Partit Socialista Unificat de Catalunya, condicionant est vot a tres consideracions fonamentals: primerament, perquè allò que aparentment —i que he dit abans— sembla una petició exagerada de sis punts queda reduït a un simple informe relatiu a estos punts, que és, en definitiva, l'única finalitat de la Moció: un informe periodificat.

En segon lloc, que l'esmena de Convergència i Unió no sigui substitutiva dels sis apartats, perquè el contrari significa desnaturalitzar l'informe, a més de reduir-lo en lloc de completar-lo. I, a l'últim, que es desestimi l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana, tot i comprendre lo que acaba de dir l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas, perquè treu a la Moció la precisió fonamental, de tal manera que el Consell Executiu podria arribar fins a l'eternitat sense informar la Comissió i, al mateix temps, no vulneraria la Moció, tampoc vulneraria lo mandat ni la voluntat del Parlament de Catalunya.

En estes condicions, i com que entenem que es tracta d'un simple informe, compti la Illustre Diputada amb los vots del Grup Popular.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perquè pugui posicionar-se, tinc el gust de donar la paraula a la Illustre senyora Marta Mata, del Partit Socialista.

La Sra. MATA: Des de l'escó mateix, senyor President. El

nostre Grup votarà a favor de la Moció, naturalment, perquè comparteix la valoració del tema feta per la senyora Vintró quan va substanciar la interpellació, i ara que ha substanciat la Moció.

Fins i tot tenim en curs una interpellació que aborda el mateix problema, però des del punt de vista de la política d'associacionisme estudiantil, que s'ha ajornat per a la propera sessió.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.)

Nosaltres votarem a favor de la Moció, tot i considerar que demana poc; és a dir, demana només una informació detallada, però una informació sobre l'aplicació d'unes mesures amb les quals estem bàsicament d'acord, però només demana informació; això sí, la demana puntual. Pensem que, sense necessitat d'unes esmenes que puguin portar la resposta, la informació a aquestes *kalendas graecas* que, encara que la senyora Vintró va dir que li agradaven, pensem que en aquest cas no li agradarien tant. Bé, ni a nosaltres tampoc.

Només voldria recordar, en el calendari, els actes d'aquesta, no en diré tragicomèdia, però sí, almenys, drama-comedieta, drama al carrer i comedieta aquí. Primer acte : mesos de novembre i desembre; fets al carrer, estudiants d'ensenyament mitjà al carrer, manifestant-se per unes reivindicacions. Segon acte : gener-febrer del 87, més manifestacions, inici de converses amb la Conselleria; comencen a participar-hi ja actors de la universitat. Tercer acte : aquesta interpellació presentada molt al principi del mes de febrer; pocs dies després es presenta la nostra. Quart acte : ja hi ha més fets al carrer, a Catalunya també, a Madrid sobretot, i, finalment, l'acord; som ja al mes de març, com ens acaben de recordar. Cinquè acte, aquest sí que veritablement de comedieta : la compareixença d'un director general i d'un rector de la universitat explicant a aquest Parlament problemes anteriors, res, un petit incident de política universitària. Sisè acte : la substanciació de la interpellació. Setè acte : més complicacions a la universitat, ara ja no només entre estudiants, sinó entre estudiants, professors i davant de la perspectiva d'un canvi en els programes de les carreres. Vuitè acte : aquest que estem fent ara, el de substanciar una moció just en el moment en què hauríem de tenir el novè acte, és a dir, la sessió informativa amb els tres rectors de les tres universitats catalanes, més el senyor Conseller, cosa que no ha estat possible a causa d'aquest llarguíssim Ple; aquest suposo que serà el novè acte. El desè acte m'agradaria que fos ja la informació, perquè, si s'accepten les esmenes que s'han presentat, em temo que l'acte de la informació serà el quinze o el vint. És per això que, ho repetim, nosaltres donem el nostre vot favorable a aquesta Moció, en els termes en què ha estat presentada i acceptarem el que la senyora Vintró cregui convenient acceptar quant a esmenes, a fi d'arribar a plec de bé, que diuen al meu país, o en el desè acte, o en el quinze, o en el vintè.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies, senyora Diputada. La senyora Vintró pot fixar ara els termes de la votació, dient si accepta o no les esmenes.

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo volia començar donant les gràcies als grups que han esmenat aquesta proposició, perquè almenys demostren

qualcom que altres vegades no havien ni tan sols demostrat, que és un cert interès. Agraeixo, per tant, al Grup de Convergència que hagi dedicat una estona a redactar una moció, una modificació de la Moció, que, de fet, és una moció alternativa, i que pretén exactament el contrari del que pretén la meua, és a dir, sostreure a la Comissió de Política Cultural del Parlament de Catalunya una informació global i puntual sobre els acords signats entre el Conseller i les organitzacions estudiantils.

A mi em serveix de molt poc que el senyor Diputat de Convergència tingui la informació respecte al calendari de celebració de les reunions, de la creació de les comissions, o bé, com a diputada d'aquest Parlament, em serveix molt poc que la Conselleria tingui l'amabilitat d'informar el Consell Escolar de Catalunya. Però em sembla senzillament una burla a la dignitat d'aquest Parlament que se'ns digui que no cal que ens informin a nosaltres, perquè ja informen un organisme que ha creat aquest Parlament. Senyores i senyors diputats de Convergència : tinguin una mica més de respecte a la dignitat i a la funció d'aquest Parlament. Estem demanant informació sobre uns acords signats pel Conseller, i l'estem demanant en el si de la Comissió de Política Cultural. Senyor Casanovas, no demanem ni tan sols que vingui mensualment el senyor Conseller; som tan enormement respectuosos de l'agenda atapeïdíssima que segur que té l'Honorable Conseller, que la petició és que «informi el Consell Executiu mensualment», que «informi», per escrit, amb presència del Conseller, amb presència d'un director general, pel mitjà que el Consell Executiu entengui més oportú; ni tan sols que hagi de venir —no estaria gens malament, que el senyor Conseller vingués un cop al mes, a explicar-nos, en deu minuts, en mitja hora o en tres hores, depenent dels acords que s'haguessin anat complint—, però sí que ens n'anessin informant, pel mitjà que el Consell Executiu estimi oportú. I també per aclarir al senyor Casanovas, al qual agraeixo també la seva esmena, que nosaltres demanem la informació sobre el procés de compliment dels acords signats, de tots! Amb particular concreció, però la informació la volem de tot, la demanem de tot, amb una especial concreció a temes quantificables, a temes pressupostaris, a temes de places que ens semblen particularment importants.

Per tant, lamentant-ho molt, jo no puc acceptar la substitució de l'esmena que proposa el Grup de Convergència per la senzilla raó que canvia absolutament el seu caràcter i demostra —hi insisteixo— el menysteniment que tenen envers aquest Parlament. I pregaria al senyor Casanovas que —entenent que la informació no presuposa la presència mensual, però sí que mensualment se'ns digui l'estat de la qüestió—, que entengués que és preferible tenir-ho un cop al mes que deixar-ho a una indefinició que, malauradament, en altres ocasions ens ha demostrat que no serveix per a res.

Per tant, senyor President, sotmeto la Moció en els termes estrictes en què l'he presentada.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies, senyora Diputada. Passem a la votació, doncs.

Els senyors diputats que estiguin conformes amb la Moció, que es posin drets, per favor.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors diputats que s'abstinguin?

La Moció ha estat refusada amb 28 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció.

Moció
subsegüent a la interpellació al Consell Executiu
sobre el Compliment de la Legalitat
per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió
i les seves Empreses Filials

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el Compliment de la Legalitat per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves Empreses Filials. Té la paraula el senyor Xavier Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, el primer punt d'aquesta Moció demana «instar el Consell Executiu de la Generalitat a emprendre les mesures adequades per a garantir que la direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió compleixi la llei.»

Sembla que una Moció com aquesta no s'hauria de presentar en aquest Parlament, però, en canvi, com pretenc demostrar, i com va demostrar molt millor el senyor Higin Clotas en el transcurs de la interpellació, sembla que cal.

Els diré que, des del nostre punt de vista, l'incompliment de la direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió té una doble direcció : un incompliment a l'esperit de la Llei, a la totalitat, i uns incompliments concrets a uns articles molt concrets.

Anem primer a parlar de l'incompliment de la Llei pel que fa al seu esperit, l'incompliment a la totalitat.

Un bon dia, aquest Parlament, senyores diputades i senyors diputats, va decidir, per llei, crear la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; una televisió, unes ràdios per comunicar-nos entre nosaltres, per normalitzar el país des del punt de vista lingüístic, per intercanviar els nostres punts de vista. Al cap d'un temps, el Govern de Catalunya decideix que aquesta televisió que vam crear entre tots i que vam pagar entre tots deixi de ser aquest instrument de diàleg i col·laboració entre tots i passi a ser un instrument de propaganda del Consell Executiu i, bàsicament, del seu president. Nosaltres entenem que aquesta situació és greu, l'hem denunciada repetides vegades, i entenem que cal corregir-la immediatament. Pretenem, amb aquesta Moció, amb l'aprovació d'aquesta Moció, que se'ns restitueixi aquesta televisió que era de tots i que s'ha quedat el Consell Executiu; que se'ns restitueixi la cotitularitat nostra de la televisió de Catalunya.

Com a incompliments concrets, podem dir que hi ha una normativa que demana, o que s'estableix que ha de regular el dret d'accés a les emissions dels grups polítics i socials representatius. Ja fa tres anys i mig. No s'ha fet aquesta normativa, encara. Per tant, incompliment de la Llei.

Segon punt : demana la Llei que periòdicament es realitzi un estudi i seguiment de la presència dels grups polítics i socials en les emissions. No s'ha fet ni una sola vegada. Com es pot garantir la presència de tots els grups en una situació d'igualtat, si no se sap el resultat *a posteriori*, si es nega, la direcció de la televisió de Catalunya, a fer aquest estudi? El nostre Grup ha demanat a la direcció de la Televisió de Catalunya que faci aquests estudis —com nosaltres els hem fet sense tenir-ne obligació— i se'ns ha dit que no calia, se'ns hi han negat.

Tercer punt : és missió del Consell d'Administració contro-

lar les finances i el funcionament econòmic de la Televisió de Catalunya. La majoria del Consell d'Administració i la Direcció General es neguen que es faci una auditoria de comptes de TV3. Incompliment de la Llei.

Quart punt : el Consell d'Administració no s'assabenta, pel director general —tal com diu la Llei que se n'ha d'assabentar—, que s'han denunciat els convenis col·lectius. Se n'ha d'assabentar pels diaris.

Cinquè punt : instal·lacions i instruments públics, pagats per tots, es cedeixen a canvi de res, a institucions privades, a empreses privades.

Sisè punt : s'incompleixen reiteradament les normes de publicitat de TV3. Aquí, en aquest Parlament, en el Ple i en la Comissió, hem denunciat reiteradament aquest fet. Per posar el cas més conegut, el cas de l'*Àngel Casas Show* i el programa de cap d'any. El senyor Conseller de Governació, contestant a una pregunta que li va formular el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, va dir que, efectivament, era una irregularitat que no tornaria a succeir. Ha tornat a succeir, senyores diputades i senyors diputats. Per tant, el senyor Conseller de Governació suposo que si ara contestés una pregunta no podria emprar els mateixos termes.

Vuitè : amb un sentit absolutament patrimonial d'un mitjà públic, el Consell d'Administració permet que membres d'aquest Consell que ja no en formen part —perquè el President del Parlament ja ha anunciat que han deixat de ser-ne titulars— votin, facin ús del vot a la Comissió del Consell d'Administració; i, per contra, membres que encara no en són titulars fan ús del seu vot en una reunió del Consell d'Administració. És una concepció ben patrimonial d'un mitjà públic que hauria de ser de tots.

Per tant, quan el nostre Grup demana que el Consell Executiu faci el que pugui, tot allò que sigui al seu abast perquè es compleixi la Llei, senyores diputades, senyors diputats, quan el nostre Grup ho demana, ho demana per raons molt concretes, d'articles concrets i de totalitat.

El segon punt de la Moció demana que el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió elabori i publiqui mensualment un estudi de temps dels informatius. Nosaltres l'hem demanat diverses vegades i sempre se'ns ha dit que no, que no calia fer-ho. El nostre Grup ho ha fet, amb uns resultats molt concrets, molt determinats, que s'han fet públics, sense que ningú els hagi pogut desmentir, perquè estan fets amb un caire científic, i, en canvi, no podem dir el mateix de la direcció de la Televisió de Catalunya. No ho ha fet i, a més, diu que es nega a fer-ho, quan és obligació seva fer-ho, per garantir, precisament, aquesta igualtat de tracte de tots els grups polítics i socials a la Televisió de Catalunya.

No m'estenc més. El tercer i últim punt : requerim al Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió un canvi d'actitud, de major respecte envers la sobirania del Parlament de Catalunya, del qual aquest consell emana. I per què ho diem? Doncs, perquè, a l'última sessió de control de la Comissió Catalana de Ràdio i Televisió, el Consell d'Administració, a través del seu president, que el representa, va comparèixer i, per contestar les nostres preguntes, ens va llegir un text que havia elaborat el Consell d'Administració, amb un incís : ens va dir, el President del Consell d'Administració : «Porto un mandat tancat, només puc llegir aquestes coses,

aquestes paraules que estan escrites en aquest paper». Per tant, difícilment podem fer ús nosaltres del dret de rèplica si el Consell d'Administració no sabia com anàvem a replicar i, per tant, no podia escriure la contrarèplica. És evident que la interpretació generosa de la Mesa va obviar una situació tanmateix irregular del Consell d'Administració; i li demanem a aquest Consell d'Administració, si us plau, que sigui respectuós amb el Parlament de Catalunya. I per què ens preocupa això? Perquè va succeir una vegada; però ens preocupa més perquè el Consell d'Administració ha dit: «D'ara endavant ho farem així». Home!, no; perquè tots els grups de l'oposició de la Cambra, de la Comissió de Control, van abandonar indignats la Comissió, perquè, en una situació com aquesta, com a representants del poble de Catalunya, el llastimós hauria estat que ens hi haguéssim quedat.

Per tant, aquests tres punts de la nostra Moció són punts ben concrets, que no demanen res de l'altre món; que el que és estrany és que s'hagin de demanar, perquè són gairebé obvis, però que, des del nostre punt, estan carregats de raó.

Jo crec que està en mans, en aquest cas, del Grup de la majoria que se'ns restitueixi a tots la cotitularitat de TV3. No se'ns digui ara —com va fer el senyor Bassols, al seu dia, contestant al senyor Higiní Clotas i també al Molt Honorable senyor Heribert Barrera— que la responsabilitat és del Consell d'Administració, i que el Consell d'Administració ens digui que la responsabilitat és del director general. Per què? Perquè, a la llarga, i a la fi, quan una cosa..., quan un va d'un cantó a l'altre sense que ningú assumeixi la seva responsabilitat, a la llarga, senyores diputades i senyors diputats, l'últim responsable és aquest Parlament; és aquest Parlament del qual emana el Consell d'Administració, del qual emana el Consell Executiu, que és qui nomena el director general.

Per tant, aquest Parlament, en ús de la seva sobirania, pot realment dir si això convé canviar-ho o no convé canviar-ho. Si volem mantenir aquesta discussió en els termes formals de saber a qui correspon la responsabilitat, ens enganyarem i farem un flac favor al nostre mitjà de comunicació públic: TV3 i Catalunya Ràdio.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies. No havent-hi esmenes, passem al posicionament dels grups. Per Esquerra Republicana, el senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President, senyories. Efectivament, senyor Guitart, aquesta Moció és raonable —com vostè ha dit—, almenys nosaltres la hi creiem. Perquè, realment, demana unes coses que, francament, ja no s'haurien de demanar, haurien de ser: que es compleixi la llei és una cosa òbvia, eh?; instar el Consell de Ràdio i Televisió que mensualment elabori i publiqui un estudi de temps, això ho diu també la llei; i manar al Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió un canvi d'actitud, evidentment li ho demanem, no vostès sols, sinó jo crec que tots els diputats d'aquest Parlament, en atenció a qui representem.

Anunciem, doncs, ja d'entrada, que votarem favorablement la Moció socialista; perquè, d'altra banda, ens hem rellegit —per recordar-ho més bé— la intervenció que va tenir aquí el senyor Conseller, l'altre dia, en contestació d'aquesta inter-

pellació, i creiem que aquella resposta no va ser justa. No va ser justa en el sentit que va eludir les responsabilitats que pertanyen al Consell Executiu.

Si bé el control dels objectius de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió els té assignats el director general i el Consell d'Administració, el Consell, el Govern de la Generalitat, ha de vetllar perquè es compleixin les lleis, i, molt especialment, crec jo, les lleis emanades d'aquest Parlament. Això creiem que és una de les competències primeres, ineludibles, que ha de tenir el Govern de Catalunya.

I és clar que, en el cas que ens ocupa —i tal com demostra palesament l'estudi de presència televisiva que he tingut a les meves mans, i s'ha citat—, s'ha portat amb un clar favoritisme envers les persones que representen el partit del Govern. Això és palès, aquell estudi ho demostra amb temps, amb hores d'emissió, amb situació en les hores d'emissió, etcètera.

D'altra banda, no es pot negar —perquè és evident i fàcilment comprovable— que s'infringeix, amb aquesta posició, el punt 1, lletra j) de l'article 5 de la Llei de Creació de l'ens que ens ocupa, en tant que diu textualment que «s'ha de determinar semestralment el percentatge d'hores de programació destinades als grups polítics i socials significatius, i fixar els criteris de distribució entre aquests grups, en compliment del que estableix l'article 20 de la Constitució». Això ho diu l'article 5 de la Llei que fundava l'ens de Ràdio i Televisió de Catalunya. I això no s'ha complert mai; i és el Govern de Catalunya el qui ha de fer que això es compleixi, que ha de manar que això es compleixi.

No voldria deixar d'observar, d'altra banda, que, si bé el Consell d'Administració és qui pren les decisions, quan aquestes són preses només per la majoria... per majoria, que els dona un Grup polític, que resulta que és el mateix que governa Catalunya, evidentment d'aquestes decisions se'n fa copartípic el partit que governa Catalunya. I això no ens ho pot negar ningú. I que es prenguin decisions com la que es va prendre de cara al que diu el punt 3, d'obligar el president del Consell de Ràdio i Televisió a venir aquí a llegir-nos uns papers, jo crec —jo, personalment— que és ofensiu per a la dignitat dels membres de la Comissió. Es va dir —es va dir a fora, ho vam llegir en els diaris i ho vam sentir en alguna ràdio— que l'actitud era enterament legal. Jo no sé si és legal o no, però si és legal, agrairia que se'm digués què n'hem de fer del dret de rèplica que té el diputat, establert pel Reglament d'aquest Parlament, que té el dret, el diputat, que li sigui contestat, evidentment; si no es considera... vaja, un dret de rèplica al qual no es contestés, jo crec que fóra una descortesia total.

És per aquestes qüestions que nosaltres votarem favorablement —i, certament, indignats per la manera de procedir— aquesta Moció del Partit Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies. Pel Grup parlamentari del PSUC? Té la paraula la senyora Vintró.

La Sra. VINTRÓ: Moltes gràcies, senyor President. Per dir també que el Grup parlamentari del PSUC votarà a favor dels tres punts d'aquesta Moció. I, en bona mesura, tant la intervenció del senyor Guitart, com la intervenció del senyor Casanovas, fan bastant breu la meua intervenció.

De fet, el primer punt de la Moció a nosaltres gairebé ens produeix vergonya, haver-lo de votar. I, si no fos perquè la si-

tuació és tan peculiar i ha estat explicada en els seus detalls pel senyor Guitart, hauríem preferit, per la dignitat d'aquest Parlament, per la dignitat de les lleis que aprova aquest Parlament, per la dignitat de les persones que van ser nomenades per aquest Parlament com a membres del Consell d'Administració i, per tant, primers responsables de la salvaguarda del contingut de la mateixa Llei, ultra la competència —que recordava fa un moment el senyor Casanovas— del Consell Executiu de vetllar pel compliment de totes les lleis, si no fos per aquesta situació, nosaltres ens hauríem estimat molt més que no s'hagués hagut de votar, en aquest Parlament, un punt que digués el que diu l'apartat primer.

Pel que fa al segon, evidentment, ens sembla tan a bastament demostrada la parcialitat dels temps dedicats als grups parlamentaris, que caldria que no fossin estudis fets des d'un partit, que poden ser, de vegades, titllats de partidistes, en funció d'això, sinó que fos el mateix Consell d'Administració qui garantís des de la seva pluralitat un coneixement exacte del que tothom sent com una evident parcialitat. I, per tant, també és obvi el vot favorable.

Pel que fa al tercer apartat, jo em limito a subscriure la indignació i els motius d'indignació que ha expressat el senyor Casanovas. I espero, aquesta vegada, dels dos grups de la majoria, que tinguin a bé votar favorablement per evitar una repetició d'una situació, jo diria, més que vergonyosa, indignant i ignominiosa per a qualsevol diputat d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies. Pel Grup Popular té la paraula el senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats. Nosaltres anunciem que, a contracor, ens haurem d'abstenir en el primer punt de la Moció. I dic a contracor, perquè donem tota la raó al Grup que presenta la Moció, respecte a l'afirmació de l'incompliment de la legalitat vigent, com s'ha palesat aquí en diferents exemples.

Malgrat tot, crec que cal recordar el que diu al respecte l'article 5 de la Llei del 30 de maig del 83, sobre la creació de l'ens, que correspon al Consell d'Administració de l'ens públic, vetllar perquè en la programació es compleixi el que estableix la present Llei; entre altres coses, la pluralitat d'actuació i d'informació política de les diferents forces.

Per consegüent, nosaltres creiem que la Moció havia d'haver d'estat redactada buscant que el destinatari d'aquesta fos, no pas el Consell Executiu de la Generalitat, sinó el Consell d'Administració de l'ens públic; consell d'administració que no podem oblidar que és d'emanació parlamentària i que si no compleix les missions que la mateixa Llei li atorga i li exigeix, ha de respondre'n amb les responsabilitats polítiques de remocions, si escau, davant aquest Parlament, del qual —ho repeteixo— n'és l'emanació.

Creiem que la Moció, tal com està redactada, suposa un menystenir la tasca del Consell d'Administració i, fins i tot, un deixament de les funcions de control parlamentari del Parlament envers els membres del Consell d'Administració, nomenats per aquesta mateixa Cambra. Per això dic que, a contracor i sentint-ho molt —perquè, certament, els exemples que s'han posat d'infracció de legislació són aquests i més, fins i tot—, nosaltres ens haurem d'abstenir.

Pel que fa al segon punt. Al segon punt, el nostre posiciona-

ment és el mateix i haig d'explicar-lo. Nosaltres estem en línia amb la denúncia de la utilització partidista, fonamentalment de TV3. I, per això, nosaltres creiem adient que, perquè hi ha hagi una base sòlida, tècnica i científica, es faci el minutatge que calgui. Tant és així, que precisament a instàncies del nostre Grup, mitjançant pregunta signada per aquest Diputat, en la darrera o avantdarrera Comissió de control parlamentari, vam preguntar si existia aquest minutatge, o quines intencions eren perquè es portés a terme aquest minutatge, a fi i efecte que es pogués donar compliment al que preveu també l'article 5, en la lletra j) del seu número 1, a fi i efecte que el Consell d'Administració pugui, després de determinar semestralment el percentatge d'hores de programació, destinades als diferents grups polítics i socials, fixar els criteris de distribució, d'acord amb allò que estableix i ordena l'article 20 de la nostra Constitució.

I vam ser nosaltres mateixos els que vam preguntar si existia, sí o no, aquest minutatge, i si no existia, quin era el supòsit, o a què esperava el Consell d'Administració per endegar-lo d'una vegada per totes.

Però, malgrat això, cal llegir el que diu la Moció, que és el que, en el seu cas, votarà la Cambra, i sobre el que ens hem de pronunciar. Es demana que s'insti el Consell d'Administració per tal que mensualment elabori i publiqui un estudi de temps dels informatius de TV3. I nosaltres diem que això no és pas allò que volem o, fins i tot, que no és pas allò que es vol dir.

I per això que el nostre Grup havia presentat una esmena en què es demanés que aquest estudi abastés els temps dedicats a cadascuna de les diferents forces polítiques, en els diversos programes de debat o informatius de TV3. És a dir, no era un minutatge per un minutatge, on TV3 pot dir : «Escolti!, d'informatius, diàriament, nosaltres hi dediquem, doncs, setanta-dos minuts». No és això el que volem —i suposo que no és pas això el que es vol dir. I per això nosaltres demanàvem que el minutatge versés sobre els temps dedicats a cadascuna de les forces polítiques —això és l'interessant—; i, segona, no circumscriuint-nos —com es diu aquí— als informatius, sinó també als debats, que tantes vegades hem reclamat. Debats que —dit de passada— se n'ha celebrat algun, com per exemple, sobre les lleis d'ordenació, en el qual nosaltres... perdó, el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup Mixt i nosaltres, hem estat els grans absents, amb la notorietat que, tant Esquerra, per exemple, com nosaltres, adoptàvem una posició completament diferent de la majoria en un tema tal cabdal com el de la província, amb una vessant d'Esquerra Republicana i una altra ben diferenciada. I, nosaltres —igual que la resta d'aquests altres dos grups— no hi vam ser invitats. Per tant, no n'hi ha prou amb un control dels informatius, sinó, fonamentalment, de més a més, en els debats polítics, que és el que trobem a mancar, molt sovint, a la nostra televisió.

Per tant, nosaltres, dient el mateix que hem dit abans, és a dir, a contracor, ens haurem d'abstenir per la forma amb què ve redactada, ja que la nostra esmena —igual que aquest matí he explicat a la Cambra— havia tingut entrada just començada ja aquesta sessió, malgrat que era el primer dia i que es complia a bastament el temps de preparació d'eventual acceptació o no, i el temps d'estudi per tal que pogués condicionar el posicionament dels altres grups. Amb la lletra de la Llei del Reglament no se'ns van admetre aquestes esmenes, perquè no s'havia ob-

servat l'antelació de les sis hores de la sessió, cosa que potser caldrà tenir present amb la reforma, tantes vegades anunciada, del nostre Reglament de la Cambra.

I passo, ja, al tercer punt de la Moció. Evidentment, per ser coherents i, aquesta vegada, essent tan acurada la redacció, el nostre Grup votarà afirmativament. Perquè igual que la resta dels grups d'oposició, des del Grup Mixt, amb la seva posició, hem de suposar, d'oposició, fins al Grup del PSC, passant per Esquerra Republicana, pel PSU i el nostre Grup d'Aliança Popular, tots cinc grups ens en vam anar indignats de la darrera sessió de la Comissió de Ràdio i Televisió. Perquè entenem que el fet que un president del consell vingui amb un mandat tancat a llegir-nos unes respostes que se li han donat, és un fet inacceptable. I és un fet inacceptable perquè per alguna cosa la Cambra preveu respostes orals, i entenem que la resposta llegida no és pas una resposta oral, perquè —com deia la senyora Vintó— de les coses que encara ens recordem de petits és de saber llegir. Entenem que això és desnaturalitzar la tasca de control i, evidentment, fer impossible, materialment i formalment, el tràmit de rèplica i contrarèplica —com ja s'ha apuntat aquí. I, per consegüent, evidentment, nosaltres votarem positivament a aquest tercer punt. Perquè entenem que, si bé hi ha un mandat tancat per al president del Consell, això l'obligarà i li suposarà una responsabilitat política envers el Consell que l'ha mandatat així, però no envers la màxima representació del poble de Catalunya.

Dit, en resum : ens abstindrem en els dos primers punts, i votarem afirmativament.

Jo demanaria al Grup de la majoria que, si més no, en el tercer punt votés afirmativament, si no, canviant les tornes del que s'ha dit molt sovint al Grup majoritari de l'oposició al llarg d'aquestes dues setmanes de debat de les Lleis d'ordenació territorial de Catalunya, on molt sovint se'ls ha recordat que es quedaven sols, si no voten afirmativament això, nosaltres creiem que el Grup de Convergència i Unió serà l'únic que es quedarà sol votant en contra d'aquesta Moció, bé sigui de manera parcial.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Francesc Codina.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies, senyor President, senyores diputades i senyors diputats. Pujo a la tribuna per fer el posicionament del nostre Grup respecte a la Moció subsegüent a la interpellació que es va substanciar fa uns dies en el si d'aquesta Cambra.

Nosaltres podem comprendre —i no compartir, evidentment— quines han estat les fins ara exposades diferents opcions del ventall de la Cambra, en el sentit del seu posicionament, tant, en alguns casos, d'absolut suport a la Moció, com en d'altres, en algunes de les abstencions que ja s'ha anunciat que es produirien. Nosaltres, evidentment, tenim la nostra posició, que és la que en aquests moments jo exposaré.

En els tres punts de la Moció... El primer d'ells és el d'instar el Consell Executiu de la Generalitat a prendre les mesures adients, etcètera.

Nosaltres pensem —no pensem, estem absolutament convençuts— que en el text de la Llei i en l'esperit, quan es diu... En definitiva, l'article 15, que és el que parla i dona expli-

citament quines són les atribucions del Consell Executiu en aquest tema, concretament diu : «El Consell Executiu de la Generalitat pot establir les obligacions que deriven de la naturalesa del servei públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, prèvia consulta al Consell d'Administració, fent-les complir». Mandatar el Consell Executiu, o instar el Consell Executiu de la Generalitat a emprendre les mesures adients, entenem —i amb això estariem en línia amb l'exposició que ha fet l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula— que seria menysprear el Consell d'Administració.

No podem oblidar —i aquest serà l'esperit en el conjunt de la nostra Moció, en el conjunt de la nostra defensa, del nostre posicionament— que el Consell d'Administració és un ens que surt de la sobirania d'aquest Parlament i que, en virtut de les atribucions que li atorga la mateixa Llei, anar per la línia d'interferir quina és la seva actitud, quina ha de ser la seva actuació —respecte a la Llei— en el si del Consell, ens semblaria —no ens semblaria, sinó que ens sembla, n'estem convençuts— que això no és procedent. El Consell Executiu, en l'esperit de la Llei, es desprèn que la seva intervenció ha de ser en casos absolutament, jo diria, d'última hora, de darrer terme. Aquesta no és, per a nosaltres, la situació, ni de bon tros, que es produeix avui, aquí, en aquesta Moció.

El segon punt : instar el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que mensualment elabori i publiqui un estudi de temps dels informatius de TV3. Nosaltres, aquest punt, també el votarem el contra, i també, substancialment, amb les paraules de l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula; perquè hi ha un fet molt puntual, molt senzill i molt concret, pel que fa referència als informatius : els informatius, bàsicament, són, diríem, el recull de les notícies de les coses que passen a cada moment a casa nostra.

Bé, les notícies són les notícies. Són unes, no són d'altres. (*Rialles.*) I, per tant, doncs, dir o voler dir que es faci un minutatge del que és els serveis informatius —els temps dels informatius concretament, com diu la Moció— ens sembla que no correspon tampoc, ni s'ajusta al que en realitat és la notícia i al que en realitat és TV3.

Per altra banda —i amb això podria lligar amb el tercer punt—, tant instar el Consell d'Administració, com mandatar —mandatar-lo, en el tercer punt— la Corporació Catalana, perquè tingui, en el tercer punt, un canvi d'actitud. És evident que es respira en l'ambient un fet que es va produir —que nosaltres no en vam ser... no ens va agradar, és evident, que s'està referint al conjunt de tots els interpellants, o de totes les persones que m'han precedit en l'ús de la paraula—, s'està respirant el que va passar en la darrera sessió de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Bé, això va ser un fet puntual, nosaltres tampoc desitgem, ni haguéssim desitjat que s'hagués produït en aquell moment; es va produir, ho lamentem; però d'això a extrapolar-ho i dir que aquesta és l'actuació que es desprèn del conjunt del Consell d'Administració i, per tant, doncs, de l'emanació que representa el Parlament i el Consell Executiu, ens sembla que realment és això, extrapolar quina és una situació que es produeix en un moment, puntualment, i que —hi insisteixo— nosaltres hem de reconèixer que lamentem que es produeix en el moment en què es produeix.

Per altra banda, també cal dir que el President del Consell d'Administració, si bé és cert que va manifestar que tenia un mandat tancat, i es va limitar a llegir un text sense poder fer cap més comentari, jo penso que es va excedir, en canvi, quan, per exemple, va dir públicament quina havia estat la votació que s'havia produït en el si del Consell d'Administració. Qüestió que no només no estava mandatada —que això, òbviament, obeiria a la llibertat de fer-ho—... Ens sembla que fer un comentari d'aquestes característiques, quan les votacions, en principi, no són conegudes en general, perquè això suposa una preservació del dret que té cadascun dels consellers per fer i emetre els seus vots, nosaltres, en aquest sentit, l'hauríem de criticar; no ho vam fer, ho van fer altres diputats que no són del nostre Grup.

Per totes les raons exposades, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra. *(Remor de veus.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies, senyor Diputat. Passem a la votació de la Moció. Farem dues votacions. La primera comprendrà els punts 1 i 2 de la Moció, i la segona votació comprendrà el punt 3.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin a favor dels punts 1 i 2, es posin drets, per favor.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors diputats que vulguin abstenir-se?

Els punts 1 i 2 de la Moció han estat refusats amb 25 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a la votació del punt tercer.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

El tercer punt de la Moció ha estat refusat amb 29 vots a favor i 54 en contra —perdó, hi ha cap abstenció? *(pausa)*— i cap abstenció.

Preguntes

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral. Cal que comuniqui a la Cambra algunes variacions que hi ha sobre la relació de preguntes de què disposen les senyores i senyors diputats. Han estat posposades, a petició del Consell Executiu, d'acord amb la facultat que li confereix l'article 28, les següents preguntes : números 1, 3, 4, 7, 8, 10, 12, 13, 14 i 15. Les preguntes amb números 16 i 17, els preguntants han sol·licitat la seva tramitació com a pregunta a respondre per escrit. Així mateix, han quedat ajornades per a una nova sessió plenària, de comú acord entre el Diputat preguntant i el Conseller les preguntes números 2, 9 i 11. Per tant, queden subsistents per tramitar en aquest Ple les preguntes 5 i 6 de la llista que tenen vostès.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les condicions sanitàries exigides
per a les donacions de sang*

Per tant, anem a passar a la primera d'aquestes preguntes, que és la que formulen els diputats senyors Xavier Guitart i Lluís García sobre les condicions sanitàries exigides per a les donacions de sang. Té la paraula la senyora Pilar Ferran.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, d'alguna manera, aquesta pregunta, feta dins de la mateixa sessió del dia d'avui una interpellació amb el mateix tema, podria semblar com una rèplica a la resposta que ja ens ha avançat el Conseller en la interpellació. D'alguna manera podríem dir que són sistemes diferents de la possibilitat parlamentària de tractar un tema i que, sens dubte, van encaminades al mateix objectiu : aclarir les garanties que en els bancs de sang poden donar als usuaris tots els centres sanitaris de Catalunya.

He dit que semblava una rèplica perquè, és clar, oblidar les paraules del Conseller aquest matí és molt difícil, per tant, hi estan presents. Diria al senyor Conseller que, amb l'explicació d'aquest matí no ens ha tranquil·litzat —la nostra pregunta va dirigida, precisament, a quines garanties poden tenir els usuaris de Catalunya—, no ens ha tranquil·litzat, no ens ha donat aquestes garanties, i també li vull ressaltar, senyor Conseller, d'acord amb vostè, la prudència de què ha fet esment que s'havia de tenir en aquests temes i també que és un tema no resolt, ni molt menys, no aquí sinó a cap lloc del món i que ningú sap, precisament, com afrontar el gran problema, el greu problema que ens ve a sobre amb el virus de la immunodeficiència adquirida, conegut per SIDA. És ben cert que aquesta no és pas la pregunta. Aquí no es pregunta per què el Consell o per què el Departament de Sanitat no ha descobert encara cap fórmula per fer-hi cara, ni molt menys, d'això en som ben conscients, com també de la prudència amb què cal tractar aquests temes. La pregunta exacta és : quines són les garanties que dona el Departament de Sanitat a la població de Catalunya? Aquest matí, precisament, el senyor Conseller ens explicava que s'han pres moltes mesures i ha tingut el detall de discriminar-nos ben acuradament cadascuna d'elles. Ens ha dit el nombre de comissions, una fa uns anys, una altra més a prop d'aquestes dates; les comissions creades, els decrets publicats, decrets tant de la creació d'aquestes comissions com de les mesures que s'han de prendre, com també ens ha donat a conèixer, cosa que, en el cas meu ho desconeixia, les circulars que els caps de secció o els caps de servei havien enviat a tots els bancs de sang de Catalunya; precisament, l'última d'aquestes circulars ha dit vostè que era del primer de desembre del 85.

Doncs bé, senyor Conseller, si precisament, amb totes aquestes mesures, amb aquestes comissions, amb aquests decrets i amb aquestes circulars, fins al primer de desembre va passar el que va passar, ens tornem a preguntar : per què no pot continuar passant, i, precisament, va passar el que va passar —com que és un tema, també, que no desitjo tractar aquí perquè ni és el lloc, ni és prudent tractar-ho— en un hospital d'alta qualitat, i precisament confiant —i jo també, personalment, com vostè ha fet, senyor Conseller— en l'alta qualitat del director mèdic d'aquell centre?

La pregunta que ens fem és aquesta : si amb totes aquestes mesures, amb les garanties d'un centre com l'Hospital de Bellvitge, ha passat tot això, com garantir, com tranquil·litzar la població de Catalunya que no pot tornar a passar? D'alguna manera aquesta és com s'adreça la pregunta, i qui ens assegura, almenys en tot cas, que els casos, els usuaris coneguts, les poques situacions, els pocs casos o, gairebé a nivell singular, el cas conegut, o els casos molt escassament coneguts, fins a aquest moment? Ningú no ens assegura els que hi pugui

haver, en aquest cas, desconeguts, perquè també vostè ha dit que fins i tot vostè es va assabentar d'aquest problema pels mitjans de premsa; doncs bé, en aquest moment potser els mitjans de premsa, i potser vostè mateix i tot el seu Departament, comptant els responsables del seu Departament, no n'estan ni assabentats, però qui sap quants altres casos s'hauran donat a conseqüència, en aquest cas, de les transfusions donades als bancs de sang.

Per això li demano, senyor Conseller, si ens pot aclarir i donar quelcom més de garanties quant a les mesures que el Departament de Sanitat pot prendre de cara a aquest problema.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Per a la resposta té la paraula el Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Gràcies, senyor President. Senyora Diputada, senyores i senyors diputats, com deia la Il·lustre Diputada senyora Ferran, això és, en certa manera, una segona part del que hem dit aquest matí. Jo comprenc perfectament el neguit que la senyora Ferran ha expressat des d'aquesta tribuna, perquè és un neguit que, realment, s'estén a molts ciutadans de Catalunya. Jo aquest matí ja m'he referit també al fet que, a mi, particularment, tant o més que el problema de la SIDA em preocupava el problema de la por a la SIDA, i aquest és un fet evident contra el qual, senyora Ferran, tots plegats hauríem de lluitar, i també m'és grat d'agrair-li —com aquest matí he agraït al senyor Lucchetti— el to de la seva intervenció i el fet que, d'això, no se'n faci un afer que rebaixi la transcendència que realment té i se li doni un caire sensacionalista, que jo crec que no hauria de tenir.

El que passa, senyora Ferran, és que jo li puc donar unes garanties, com li diria jo, limitades. Miri, senyora Ferran, jo sóc metge i no solament metge, sinó farmacòleg i, en fi, jo de sanitat potser no en sé molta, però de farmacologia en sé o en sabia bastant més. Aleshores, una garantia absoluta a tots els ciutadans de Catalunya en el sentit d'assegurar-los que una transfusió de sang no els farà mal, jo no la puc donar. Jo puc donar la garantia que, a partir d'aquest moment, una transfusió de sang feta en un bon centre hospitalari que depengui de qualsevol banc de sang de Catalunya no els transmetrà la SIDA, senyora Ferran; d'això, en puc donar aquesta garantia, perquè ja he dit aquest matí —i m'és molt grat de repetir-ho— que nosaltres hem pres totes les mesures que s'havien de prendre i, en algunes coses, ens hem anticipat i tot, i bé, jo li puc assegurar que tots els bancs de sang de Catalunya, des del dia, o amb antelació, depenent dels centres i tret de l'Hospital de Bellvitge, en què va ser publicada l'Ordre de referència, fan, d'una manera rigorosa i absoluta, les determinacions de la presència d'anticossos contra els virus VIH a la sang que s'utilitza per a transfusions.

Però, senyora Ferran, el problema és que la sang és un mitjà terapèutic complex i actiu i, com tots els mitjans terapèutics complexos i actius, doncs té perills. Jo crec que, és clar, el millor és que no te n'hagin de fer, de transfusions de sang, o li diré, llegint el títol d'un article molt recent, publicat en una revista de la màxima solvència científica, que és el *New England Journal of Medicine*, del 26 de febrer de 1987, l'editorial d'aquesta revista, publicada a Boston, diu : « *The patient's blood is the safest blood* », és a dir : la sang del pacient, és la sang més

segura, o més innòcua. Qualsevol altra sang que no sigui la d'un mateix..., bé, i aleshores aquest article es refereix a una sèrie de tècniques que es posen en pràctica, no solament als Estats Units, sinó també aquí, senyora Ferran, que quan a una persona determinada li han de fer una intervenció quirúrgica programada, que es preveu que pugui requerir una determinada transfusió de sang, aquella mateixa persona, a partir d'unes setmanes abans del dia de la intervenció, doni sang seva pròpia perquè, guardada, conservada d'una manera adequada li pugui ser transfosa, si cal, aquella sang pròpia, que té la certesa que no li encomanarà cap malaltia que no tingui.

Ara, a través de la sang i a través de la història, senyora Ferran, vostè sap tan bé com jo que s'ha transmès de tot : el paludisme, la sífilis, l'hepatitis, ara el virus de la SIDA, etcètera, etcètera, i, a mesura que la ciència ha anat progressant, hi ha hagut mètodes que permetin la detecció precoç de tots aquests virus, de tots aquests gèrmens a les mostres de sang; tenim cada vegada més seguretat, no transmetrem, òbviament avui, no transmetrem el paludisme, no transmetrem la sífilis, no transmetrem l'hepatitis B, però, senyora Ferran, hi ha una forma d'hepatitis, que és anomenada, paradoxalment, «no-A no-B», que estem segurs que es transmet a través de les transfusions de sang, n'estem absolutament segurs, i no ho podem evitar, perquè no existeix un marcador, per ara, conegut, que ens permeti detectar el virus que pot produir aquesta greu forma de malaltia en les sangs que hem, obligadament, de transfusionar.

Això no vol dir que la transfusió de sang no sigui, evidentment, una cosa útil. Gràcies a la transfusió de sang s'han salvat, indubtablement, moltes vides i la medicina, i molt especialment la cirurgia, ha pogut progressar en les últimes dècades d'una manera extraordinària, absolutament impensable abans. Però els fets són els fets, de la sang no hi ha substituït sintètic per ara que sigui absolutament estèril i segur, i la sang no deixa de ser un producte perillós. Jo, particularment, prefereixo que no me n'hagin de fer cap, de transfusió de sang, ara, si me n'han de fer una, amb molt de gust, tot té un risc, accepto el risc que això comporta, el fet que m'hagin de fer una transfusió de sang, sempre que, aquesta sang, no ja sigui la meua pròpia, sinó que sigui procedent d'un dels bancs que a Catalunya actualment es fan totes aquestes proves. Jo li asseguro que amb una transfusió de sang feta ara a l'Hospital de Bellvitge no li transmetran cap d'aquestes malalties que he dit.

I així estan les coses. Jo espero, malgrat tot, hem donat passes endavant molt importants en aquesta direcció, en la direcció d'obtenir mitjans terapèutics cada vegada més eficaços i cada vegada més innocus, no solament més eficaços sinó més innocus, i espero que la ciència ens permetrà, en el futur, avançar cada vegada més en aquest camí, bé sigui donant uns mitjans per detectar les eventuais malalties que es puguin transmetre a través de la sang, bé sigui donant uns substituïts de la sang sintètics que siguin estèrils i estiguin absents de tota mena de risc.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : La senyora Ferran vol repreguntar?

La Sra. FERRAN : Sí, gràcies, senyor President, des de l'escó, si m'ho permet. Per dir-ho en castellà, senyor Conseller, diríem *que no cunda el pánico*, de totes maneres, amb

aquesta explicació que vostè ens ha donat, perquè diria encara més, potser, de fins on jo em pensava arribar. És a dir, no li demanem mesures científiques, que sempre tot això és relatiu i té un sostre, demanem mesures administratives. Vostè ha dictat uns decrets, unes ordres, ha fet unes comissions, bé : quins controls, quines inspeccions? Suposo, senyor Conseller, que vostè està més assabentat —sens dubte, té els mitjans per estar-ho— que jo del que s'ha fet en els últims mesos després de publicar el Decret, en hospitals, no en aquests grans centres, a hospitals més petits i a clíniques quant al tema extraccions; aquelles extraccions que directament fan aquests centres sanitaris. Què està passant amb això? Jo no sé si a partir de la data exactament d'avui, però això vostè sap molt bé que no s'ha posat pas la mesura des del dia en què es va publicar el Decret, això no es va fer, això suposo que vostè ho sap.

També altres mesures com, em sembla que és exemplar, senyor Conseller, el que ha fet l'Ajuntament de Barcelona quant a advertència, quant a informació, quant a educació sanitària, publicant uns il·lustratius fullets enviats a tots els metges i personal sanitari de Barcelona, dient exactament quines mesures s'havien de prendre. Penso que, precisament, els professionals, de qui han rebut una primera advertència, els de Barcelona, ha estat de part de l'Ajuntament de Barcelona, no pas de part del Departament de Sanitat.

De tota manera, penso que encara hi ha unes altres mesures de tipus administratiu, com és la de corregir els circuits dels bancs de sang; per què no se centralitza en un banc de sang-cap, del qual es nodreixin tots els altres, que donaria també, com s'ha fet en altres països, moltes més garanties? Perquè ara en qualsevol lloc es pot fer una extracció de sang.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies. El senyor Conseller vol tornar a intervenir? Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Moltes gràcies, senyor President, molt breu, i des de l'escó. Senyora Ferran, jo li he parlat dels bancs de sang, no li he parlat de les transfusions —podríem dir entre cometes— «pirata» que es puguin fer en tot el territori de Catalunya.

A mi em consta, com a vostè, per inspeccions que s'han fet, que es poden haver fet transfusions en un nombre molt limitat; vull dir, no en milers de casos, com ha succeït a hospitals grans, no ja solament propis, sinó hospitals grans de tot Catalunya, on no es compleix aquesta ni cap altra normativa!, senyora Ferran. Jo no li recomanaria gens que vostè es deixés fer una transfusió..., en fi, d'un donador voluntari, que van a buscar a la cantonada per si vostè necessita la sang. No; si vostè —cosa que no li desitjo, naturalment— necessita transfusió de sang, que li facin en un centre qualificat i que la sang que li utilitzin, procedeixi d'un banc de sang. I en aquestes circumstàncies, jo repeteixo el que li puc dir, senyora Ferran : en aquests moments, qualsevol banc de sang de Catalunya —em consta, i li puc donar tota, l'absoluta certesa— que fa les anàlisis convenients perquè aquestes coses no es produeixin. No li puc donar una garantia total de la sang, ni que procedeixi d'aquests fons de sang, perquè hi ha d'altres possibilitats, en què no cal insistir.

Des d'aquest punt de vista, doncs, tranquils; amb una limitada tranquil·litat, si vostè vol, però tranquils.

L'ordenació de bancs de sang —segon punt— s'està fent en

els moments actuals. Jo suposo que vostè coneix l'Ordre del Departament de Sanitat i Seguretat Social del 29 de setembre del 86, apareguda en el *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 10 d'octubre, en la qual es fa el desplegament del programa de donació i transfusió sanguínies, i en el qual es creen els bancs de sang de sector hemoteràpic, els bancs de sang de subsector hemoteràpic, i els bancs de dipòsits de sang hospitalària, tots els quals han de seguir, no cal dir-ho, la normativa adequada, general i obligatòria per a tots ells. En fi, jo no vull entrar en això; vostè mateix pot consultar aquesta Ordre, i veurà que la cosa està molt clarificada.

I, finalment, senyora Ferran, jo coincideixo amb vostè en el sentit que l'Ajuntament de Barcelona, dintre la seva competència municipal, ha fet una acció molt positiva en el sentit d'informar el personal sanitari, especialment els metges, de tot el que fa referència a la SIDA, però, senyora Ferran, no és el primer que ho ha fet. El Departament de Sanitat i Seguretat Social ha tramès quatre números extraordinaris del *Butlletí Epidemiològic de Catalunya* a tots els metges de Catalunya en el termini dels dos últims anys, i no cal dir que continuarem tots col·laborant en aquest sentit per donar, tal com he explicat aquest matí, les màximes garanties i la màxima informació a tot el personal sanitari, per un cantó, i al públic en general, per un altre.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre els Estatuts del Col·legi Oficial
d'Ajudants Tècnics Sanitaris i
Diplomats en Infermeria de Barcelona*

La següent pregunta és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Francesc Casares, sobre els Estatuts del Col·legi Oficial d'Ajudants Tècnics Sanitaris i Diplomats en Infermeria. Té la paraula el senyor Casares.

El Sr. CASARES : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta és una pregunta que fa referència a una preocupació : la preocupació per les garanties democràtiques que han de tenir els ciutadans, especialment pel que fa referència a la seva vida professional.

Des de, com saben tots vostès, l'any 1982, quan es va aprovar la Llei de Col·legis Professionals de Catalunya i després del seu reglament fins ara, periòdicament, el *Diari Oficial de la Generalitat* ha anat publicant ordres del Departament de Justícia, que és el competent en la matèria, en les quals es declaraven adequats a la legalitat determinats estatuts de col·legis professionals i s'ordenava la seva inscripció en el registre corresponent.

Doncs bé, dintre d'aquest procés, que és un degoteig continuat d'estatuts en el *Diari Oficial de la Generalitat*, es produeix un fet que produeix preocupació a un col·legi determinat : el Col·legi Oficial dels Ajudants Tècnics Sanitaris i Diplomats en Infermeria de Barcelona. Quin és aquest problema?, quina és aquesta preocupació?

Aquest problema arrenca del moment en què aquest Col·legi, després d'haver aprovat en assemblea els seus estatuts per adequar-los a la nova normativa, els presenta a la Conselleria de Justícia perquè es faci aquest tràmit, i la Conselleria de Justícia, per Ordre del 30 d'octubre de 1986, dicta una Ordre, una

Ordre que, per cert, fins al dia d'avui no ha aparegut encara —almenys jo no l'he vista publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i fa ja més de cinc mesos, d'això—, aquesta Ordre estableix, acorda que, efectivament, aquests estatuts que se li han enviat són adequats a la legalitat, i, per tant, s'acorda la seva inscripció en el registre corresponent. I en mèrit a aquests estatuts que es declaren legals, la Junta d'aquest Col·legi acorda celebrar unes eleccions per a la renovació de la seva Junta Directiva, i aquestes eleccions s'assenyalen per al dia 16 de gener de 1987, i es procedeix a preparar les operacions electorals corresponents, però de tal manera que aquelles candidatures que es presenten —se'n presenten quatre, una d'elles podríem dir que és una candidatura en certa manera continuïsta, perquè es presenten el mateix President i el mateix Secretari del que és la Junta—, dic, doncs, tres d'aquestes quatre candidatures, preocupades per la puresa de l'elecció democràtica, s'adrecen a la Junta i li demanen que acordi que, en tot el procés electoral, i concretament en l'operació que fa referència al control i verificació dels vots per correu, se li admeti que designi uns interventors en aquest acte.

Bé, feta aquesta petició —i una d'aquestes candidatures, per cert, ho formula per escrit directament a la Junta, i denuncia o demana altres precaucions que no fan al cas—, és contestada: se li dona una resposta amb data del 15 de gener de 1987, en la qual, sorprenentment, la Junta els diu que no; que no pot admetre aquesta petició, que en aquest acte que es verifica el dia previ de recepció dels vots per correu..., un sistema, en certa manera complicat; hi ha d'haver tres sobres: el primer va adreçat a la Junta; el segon conté la signatura manual de qui envia el vot per correu, més la fotocòpia del document nacional d'identitat, i el tercer conté la papereta de vot. Els diu que no, que no poden enviar interventors en aquest acte previ, perquè això no ho permet l'article 27, apartat m), d'aquests estatuts. Concretament, es diu: «S'acorda», tradueixo directament, «per unanimitat no trobar conforme la sol·licitud presentada per les senyores tal i tal», representants de les candidatures, «quant a la presència dels interventors en l'obertura dels sobres de vot per correu, ja que l'article 27, apartat m), paràgrafs primer i segon, no deixa lloc a dubtes quant a la interpretació d'aquests». I, efectivament, arribat aquest dia, es verifica aquesta operació electoral —hi insisteixo, operació electoral— en la forma que aquests estatuts determinen; la forma és en presència del secretari, d'un notari que aixeca acta —naturalment amb tota l'extensió i limitacions pròpies de la feina d'un notari, que és de donar fe del que ell veu—, i d'un perit callígraf que ha designat la mateixa Junta. Aleshores, es fa l'operació d'obertura del primer sobre, de la verificació d'aquella signatura, i es disposa en l'urna corresponent dels vots per correu, que s'obrirà el dia següent.

Aquests són els fets. Aleshores, davant d'aquesta situació, i en vista que efectivament no s'ha consentit en la verificació democràtica d'aquesta operació dels vots per correu, una vegada proclamats els resultats, les candidatures que havien demanat justament aquesta garantia, decideixen la impugnació d'aquestes eleccions. Això obre un procés en via administrativa, que després tindrà la seva continuïtat, si és que les interessades o els interessats ho consideren oportú. Per tant, aquesta és una situació que, evidentment, deriva, com a mínim, diria jo, d'una insuficiència de garanties democràtiques, contingudes

en aquest text estatutari. És un text que ha passat un filtre.

Tots sabem —i tots ho varem voler així— que l'Administració pública, el Govern de la Generalitat no hagués d'aprovar els estatuts d'un col·legi professional, però sí que fes un control de legalitat. Això és allò en què consisteix l'adequació a la legalitat, que proclama i declara la Conselleria de Justícia.

Si això és així, és evident que hi ha una carència de garanties democràtiques que ha causat un perjudici, com a mínim que ha deixat en una situació d'indefensió una sèrie de persones interessades que aquestes eleccions es facin amb totes les garanties democràtiques.

En conseqüència, ens sembla que hi ha d'haver una explicació d'aquest fet, i això és el motiu de la pregunta.

Per tant, senyor Conseller de Justícia, li preguntem: per quins motius es varen declarar legals els estatuts del Col·legi Oficial d'ATS i Diplomats en Infermeria de Barcelona, si, com a mínim —en aquests moments no em refereixo a cap altre aspecte—, contenien un precepte que impedia o amenaçava —com a mínim, amenaçava— el seu funcionament democràtic, i el funcionament democràtic d'un col·legi professional és una de les poques garanties que estableix tant la Constitució com la nostra Llei de Col·legis Professionals, perquè els col·legis professionals s'adeqüin a la Llei?

Moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller de Justícia té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Joaquim Xicoy): Senyor President, senyores i senyors diputats, entén el Consell Executiu que els estatuts presentats per l'esmentat Col·legi, a què fa referència la pregunta, s'ajusten a la legalitat vigent; parlo dels estatuts, no de l'aplicació o interpretació dels estatuts que se'n puguin haver fet posteriorment. Em refereixo al text dels estatuts.

Com sap el preguntant i tota la resta de senyores i senyors diputats, la Llei 13/1982, del 17 de desembre, en el seu article 11 estableix que els col·legis professionals aprovaran els seus estatuts amb autonomia, sense més limitacions que les imposades per les lleis.

També estableix, aquest article, que l'estructura interna i el funcionament dels col·legis hauran de ser democràtics. Per tant, els col·legis professionals tenen plena autonomia per establir els seus Estatuts. L'Administració ha de respectar absolutament, escrupolosament, aquesta autonomia. L'Administració, vostè ho sap perfectament, no pot dictar o imposar uns determinats estatuts. Els pot i deu —que és el seu deure— intervenir, quan es vulneri la legalitat vigent en el text de la redacció presentada al Departament, i dins d'aquesta legalitat, evidentment, mereix destacar-se la necessitat de l'estructura interna i el funcionament democràtics.

L'Illustre Diputat preguntant creu que l'article 27 dels estatuts —que és el que fa referència a la seva pregunta— d'aquest Col·legi no garanteix la presència dels interventors de les diferents candidatures en les operacions de vot per correu; això és el que es dedueix del text escrit, i del que acaba d'exposar davant el Ple. Bé, senyor Casares, en el paràgraf g) de l'esmentat article dels estatuts, es diu textualment el següent: «Apartat g). Les diferents candidatures podran, per la seva part, designar entre els col·legiats un interventor per mesa, que les re-

presenti en les operacions de l'elecció». En català, jo entenc que «les operacions de l'elecció» són «totes» les operacions de l'elecció; no hi ha possibilitat d'interpretar-ho d'una altra manera.

I, per consegüent, aquest apartat g) regeix per a totes les altres operacions que es regulen en aquest article 27, i, per tant, els paràgrafs ll) i m), a què fa referència el vot per correu. Aquesta és una interpretació lògica, interpretació sistemàtica; vaja, vostè és un magnífic advocat, i no li haig de recordar les normes d'interpretació que el Codi Civil estableix per als contractes, les obligacions, etcètera, que poden ser lògiques, sistemàtiques, etcètera; i està en el mateix article, però davant, eh?, paràgraf g) : «per a totes les operacions electorals» hi ha d'haver interventors. Això és el que diuen els estatuts, i això s'ajusta exactament, estrictament, a la legalitat. El Departament no podia fer més que el que va fer : dir que aquests estatuts estan ajustats a la legalitat.

Això és el que ha fet el Departament de Justícia i es ratifica en l'Ordre del Conseller, i també en l'acte d'inscriure en el Registre de Col·legis Professionals del qual vostè fa esment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir? (Pausa.)

El Sr. CASARES : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, em congratulo molt de la resposta que ha donat a la meua pregunta i, a més a més, em congratulo que les coses passin, en principi, com han de passar. És a dir, que aquí, vostè i jo, com a polítics, discrepem, i, com a juristes, coincidim. I que fora d'aquí, segurament, succeiria al revés, o almenys matisadament al revés. Per tant, en un aspecte, en el primer, una discrepància; en el segon, una coincidència. El que jo no puc acceptar —i aquí és on hi ha, evidentment, la diferència política— és que vostè, ara, vulgui justificar el que ha passat amb aquests estatuts refugiant-se darrere del concepte d'autonomia dels col·legis professionals. Jo li hauria de dir, fent una mica de paràfrasi sobre la llibertat : per a què fer-ne?; autonomia, per a què, senyor Conseller? Bé, autonomia per actuar fins als límits de l'esfera autonòmica dels col·legis professionals, però per alguna cosa hi ha un límit, que és que els col·legis professionals han d'observar, per sobre de tot, una estructura i un funcionament democràtics, i quan vostès, des de la Conselleria, no aproven els estatuts —ni els han d'aprovar, però han de fer aquest control de la legalitat—, han de veure si els col·legis professionals han fet bon o mal ús de l'autonomia, i aquest text —almenys segons la interpretació que la mateixa Junta d'aquell col·legi hi donava— havia fet un mal ús d'aquesta autonomia, perquè havia establert uns preceptes que, llegits literalment i segons ells els interpreten, no donen garanties de funcionament democràtic.

Per tant, permeti'm que li digui cordialment que la primera part és una excusa. És una excusa, perquè aquí el que s'ha produït, s'ha produït sincerament, és una desatenció en no veure que aquest paràgraf, tal com era redactat, retallava o posava en perill, o amenaçava les garanties democràtiques dels col·legiats.

Per tant, si vostè ha fet una interpretació d'aquest precepte, que és la interpretació que lògicament, des d'un tribunal, s'hauria de fer per donar a la llei tota la virtualitat que ha de tenir, encara que sigui insuficient la seva lletra, en això coinci-

dim. Per tant, per això li deia que m'alegro molt que vostè faci aquesta interpretació, però això no treu, senyor Conseller, no treu que, si els mateixos interessats, des de la Junta d'aquell col·legi, han fet aquesta interpretació *pro domo sua*, és a dir, en un sentit que els beneficiava a ells perquè els donava facultats per evitar la concurrència del control democràtic a través d'interventors, això vol dir alguna cosa, i vostè ho sap. Vol dir que aquest precepte es prestava, com a mínim, a les interpretacions suficientment confuses com perquè, des de la Conselleria, com han fet vostès altres vegades, els haguessin cridat l'atenció i els haguessin dit : «Senyors, tornin-me a fer un redactat d'aquest precepte que no admeti aquesta interpretació». Per tant, jo crec, senyor Conseller, que cal ser molt estricte, cal ser molt escrupolós quan, en una situació com aquella en què estan els col·legis professionals, s'ha volgut, des de la Constitució, i hem volgut, des d'aquest Parlament, donar-los tota la llibertat possible. Com més llibertat hi ha, més delicat s'ha de ser que aquesta llibertat no pugui ultrapassar els límits que poden arribar a lesionar les garanties democràtiques.

Avui, aquí, aquest matí, senyor Conseller, el seu company que s'asseu avui en el banc del Govern ha tingut la sinceritat de reconèixer que s'havien comès certs errors en uns mètodes determinats d'actuació de la seva Conselleria; a mi m'hauria agradat, senyor Conseller, que, després de la nostra coincidència des del punt de vista jurídic, vostè hagués tingut també aquesta sinceritat, i hauria donat la impressió que no solament és un conseller de justícia, sinó que la sent tan ferventment que està disposat a reconèixer les culpes dels altres i les negligències pròpies.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per replicar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, senyores i senyors diputats, evidentment, jo no puc reconèixer un error que no existeix, eh? Què més voldria jo que poder-me penedir d'algun error que hagués tingut! Però, és que... (*Remor de veus i rialles.*) Però és que, aquí, no hi ha sigut, escolti'm! És que vostè portava, em sembla, la rèplica preparada, perquè no ha escoltat... Escolti, no, llegeixi, llegeixi... És que ha llegit vostè l'article 27 dels estatuts. No diu, en el paràgraf g) que «en totes les operacions hi ha d'haver interventors?» Llavors, vostè, què creu? Que la Conselleria havia de dir, en aquests estatuts, no, presentadors... Miri, escolti, apartat h). Diu : «A la mesa electoral hi haurà d'haver dues urnes», i llavors, vostès hi han d'afegir : «amb intervenció dels interventors», segons la seva interpretació. Llavors ve, apartat i) —i petita— : «constituïdes a la mesa electoral el president», «amb intervenció dels interventors». Vostè creu que havia d'anar així? Eh? Després diu : «un cop que la mesa electoral assenyali el tractament de les votacions», «amb intervenció dels interventors». Vostè creu que aquesta és la missió de la Conselleria de Justícia? És que nosaltres podem fer el judici d'intencions que, en un article en el qual es diu clarament que, en totes —en totes, eh?— les operacions electorals hi poden intervenir els interventors, hem de creure que això no s'aplicarà? No el podem fer, aquest judici d'intencions! Si fóssim un govern totalitari, els redactaríem els estatuts. Miri, diríem : «Vostès, aquí tenen l'imprès, i vostès subscriuin, i aquest és el model, estereotipat»! És clar. Aquesta és l'autonomia. Nos-

altres no ens hi podem ficar, com l'han redactat. I, a més, és que aquest article 27, és que resisteix totes les anàlisis, i vostè ho sap perfectament. Vostè ho sap perfectament.

A més, a més, és que els mateixos estatuts preveuen la possibilitat que se'n faci una falsa interpretació, i l'article 51 diu el que s'ha de fer : es regula un recurs d'alçada al Consell, en el Consell General, i, després, el recurs contenciós administratiu. Es preveu la possibilitat que hi hagi alguna junta que convoqui unes eleccions i no compleixi els estatuts, però els estatuts aquests són correctes. I vostè ho sap perfectament, i ara no em

faci fer a mi un acte de contricció per un pecat que no he comès! Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem arribat a la fi de la nostra tasca, a través d'aquests llargs dies de debats.

Aquesta Presidència, abans d'aixecar la sessió, vol donar les gràcies més sinceres a tots els parlamentaris i consellers que hi han intervingut, i especialment als que s'han quedat aquí fins a aquest punt final.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de vuit del vespre i vuit minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. — La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
2. — La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
3. — El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
4. — L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de ...

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xe al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona